

UBIJANJE

KRIPTONITA

UNIŠTITE ONO ŠTO VAM
KRADE SNAGU

JOHN
BEVERE

SADRŽI DVD S MATERIJALIMA
UBIJANJE KRIPTONITA

Dragi prijatelju,

ova knjiga je dar tebi i molim Boga da poruka napisana na ovim stranicama promijeni tvoj život zauvijek!

Vjerujem da živimo u posljednjim vremenima, u svijetu u kojem postoji pravi duhovni kriptonit koji kršćanima svakoga dana pokušava ukrasti snagu.

Toliko mnogo kršćana frustrirano je i opterećeno uzastopnim pokušajima da se oslobode onoga što ih drži u ropstvu. To nikada nije bio Božji plan. On te je odredio da pobjeđuješ u svakom području života, i još i više, dao ti je snagu da nadvladaš sve što ti stane na put.

U knjizi sam podijelio osobno svjedočanstvo o putu koji me odveo u život pobjede, otkrivši neke od ključnih biblijskih istina koje su mi zauvijek promijenile život. I ti možeš živjeti život bliskog i intimnog zajedništva s Bogom. Možeš imati žarku, silnu vjeru koja utječe na svijet oko tebe. Ali prvo se moraš razračunati sa svojim duhovnim kriptonitom.

Molim te, podijeli ovu poruku i ostale materijale dostupne na www.CloudLibrary.org sa svima koje poznaješ.

Tvoj brat u Kristu,

John Bevere
JohnBevere@gmail.com

 MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

UBIJANJE

KRIPTONITA

U knjizi *Ubijanje kriptonita* John Bevere se osvrće na vlastite borbe i zaranja u Pismo, donoseći nam jednu od njegovih najmoćnijih knjiga do sada. Suosjećajući s našom slabošću i iskušenjima, John nas poziva da se približimo Bogu i budemo osnaženi Njegovim Duhom. Unatoč nelagodi zbog suočavanja s vlastitim pogreškama, bit ćete ohrabreni, nadahnuti i osnaženi ovom predivnom knjigom!

Chris Hodges

Stariji pastor, *Church of the Highlands*

Autor knjiga *Svježi zrak* i *Danielova dilema*

U knjizi *Ubijanje kriptonita* John briljantno kombinira ljubav i istinu, odvođeći nas na fascinantno putovanje po neutabanom putu. Moguće je otkriti život za kojim svi mi čeznemo – ali odgovori bi vas mogli iznenaditi. Pročitajte već danas ovu knjigu i pronađite odgovore na pitanja koja do sada niste znali izreći.

Mark Batterson

Autor uspješnice *Označeni krug*, najprodavaniji pisac po izboru *New York Timesa*

Glavni pastor u crkvi *National Community*

John Bevere je praktični, renomirani prorok modernog vremena koji nam pokazuje kako nadvladati grijeh snagom milosti. U svojoj novoj knjizi, *Ubijanje kriptonita*, otkriva da svi mi u životu imamo neki kriptonit kojeg možemo nadvladati jedino Božjom ljubavlju. Hvala Bogu što je Johneu dao to otkrivenje!

Robert Morris

Stariji pastor osnivač, crkva *Gateway*, Dallas/Fort Worth, Teksas

Autor uspješnica *Blagoslovljeni život*, *Bog kojeg nisam poznao*, *Uistinu slobodan* i *Učestalost*.

Ova je poruka hitni poziv Kristovu tijelu da se odbije zadovoljiti bilo čim manjim od onoga što Bog ima za njih! Vjerujem da će Johnovo poznavanje Biblije i motiv da pomogne vjernicima da istinski žive za Boga promijeniti živote onima koji to uzmu k srcu.

Joyce Meyer

Biblijska učiteljica i autorica mnogih uspješnica

Ako ste ikada pomislili da ne živite život kakav biste željeli – možda je to zato što ga i ne živite. Ako znate da vas nešto sprječava u tome, svidjet će vam se nova knjiga Johna Bevera, *Ubijanje kriptonita*. John će vam pomoći da iskreno sagledate sve što stavljate ispred Boga i Njegova plana za vaš život. Zgrabite ovu knjigu, otvorite srce i dopustite Božjem Duhu da ubije sve zbog čega ne napredujete.

Craig Groeschel

Pastor crkve *Life Church*

Najprodavaniji pisac po izboru *New York Timesa*

„Same sebe ispitujte, jeste li u vjeri! Same sebe provjeravajte“ (Druga poslanica Korinćanima 13,5). Moj bliski prijatelj John Bevere mudro ohrabruje crkvu da učini upravo to. Odveć često Božji narod mijenja preobrazbu koja dolazi od bliskog odnosa s Kristom za pripadnost crkvi. Nema boljeg pokazatelja duhovnog rođenja od prepoznavanja da je Isusov Duh u nama i tome ne možemo pobjeći.

James Robison

Osnivač i predsjednik, *LIFE Outreach International*

Fort Worth, Teksas

John je iskreno jedan od mojih top tri pisaca. Da sad trebam odrediti koje će knjige mojih četvero djece čitati, proučavati i po njima živjeti, Johnove bi knjige bile na vrhu tog popisa. *Ubijanje kriptonita* nije *lagano*, *razvodnjeno* ili *nesigurno* štivo! Vjerujem da ova knjiga ima potencijal promijeniti tijek crkve današnjeg vremena. Ona je poput sidra ili užeta za spašavanje upravo ovoj generaciji koja se suočava s toliko mnogo nesigurnosti. Način na koji John unosi jasnoću u to što je ljubav i istina predstavlja uže za spašavanje!

Brian Johnson

Predsjednik sveučilišta *Bethel Music and Worship (WorshipU)*

Pastor za slavljenje za crkvu *Bethel*

Ubijanje kriptonita razotkriva neprijateljev najveći plan da vam ukrade snagu i odvрати vas od vaše sudbine. U ovoj knjizi John vas poziva da budete svjesni neprijatelja i opremite se za uzvratanje istim onim Duhom koji je Isusa podigao iz mrtvih. Ovu knjigu ne želite propustiti.

Christine Caine

Osnivačica *A21* i *Propel Women*

U knjizi *Ubijanje kriptonita* John Bevere na jasan način razotkriva utvrde koje nas priječe u ispunjavanju punog potencijala u Kristu. Ova je knjiga moćna i izravna te suočava čitatelje s kriptonitom u njihovim životima.

Jentezen Franklin

Stariji pastor, *Free Chapel*

Najprodavaniji pisac po izboru *New York Timesa*

Knjiga Johna Beverea, *Ubijanje kriptonita*, otkriva područja koja nas priječe da živimo u pozivu kojeg Bog ima za nas. Izaziva nas i ohrabruje da iskusimo Božju narav i silu u svojim životima.

Andy Dalton

Bek u momčadi *Cincinnati Bengals*, Nacionalna liga američkog nogometa

Otkrivenje Johna Beverea o biblijskim principima, učenjima i ljubavi za ljude već desetljećima izgrađuje i pojedince i kraljevstvo. Njegove su knjige, čiji je utjecaj na ljudske živote nemjerljiv, dosegnule sve dijelove svijeta. Zahvalan sam za njegovo prijateljstvo i službu te ustrajnu poslušnost da zapiše ono što je čuo od Boga.

Brian Houston

Osnivač i globalni stariji pastor, crkva *Hillsong*

Osvjedočavajuće. Pomazano Duhom Svetim. Moćno. Knjiga *Ubijanje kriptonita* potresa utvrde svjesnoga grijeha snagom milosti i istine. Vjerujem da će ova knjiga pomoći generaciji u kojoj je istina postala relativna, a o poslušnosti se ni ne govori, da počne uživati u Bogu koji se ne zadovoljava ničim manjim od najboljeg – slobode i predanja Njemu.

Louie Giglio

Pastor crkve *Passion City Church*, osnivač *Passion* konferencija
Autor knjige *Golijat mora pasti*

Koliko god bile divne knjige Johna Beverea, ova će mnoge iznenaditi. Nije da ovoga puta nije dotaknuo neka od životno važnih pitanja. Upravo suprotno. Milost nad njegovim životom koja mu omogućuje da progovara o životno važnim temama u ovoj je knjizi

još očitija. Ono što će mnoge iznenaditi je razotkrivanje nečega što nam je cijelo vrijeme pred nosom, a ipak promiče neopaženo. Nije ni potrebno reći koliko je ovakva knjiga neophodna. *Ubijanje kriptonita* nužno je štivo za vjernike ovog vremena i doba.

Bill Johnson

Crkva Bethel, Redding, Kalifornija

Autor knjige *Bog je dobar*

UBIJANJE KRIPTONITA

UNIŠTITE ONO ŠTO VAM
KRADE SNAGU

JOHN
BEVERE

Killing Kryptonite (Serbo-Croatian) by John P. Bevere
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Killing Kryptonite
ISBN 978-1-937558-13-0 (International edition)
ISBN: 978-1-937558-11-6 (Hardcover edition)
ISBN 978-1-937558-12-3 (Electronic edition)

Additional resources in Serbo-Croatian by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Ubijanje Kriptonita, srpsko - hrvatski jezik, John P. Bevere, Jr
Copyright © 2019 Messenger International
izvorno objavljeno na engleskom kao Killing Kryptonite by John P. Bevere, Jr.
© 2019 Messenger International
Messenger International, P.O. Box 888, Palmer Lake, CO 80133-0888, USA
MessengerInternational.org
Dodatni izvori na srpskom i hrvatskom jeziku, dostupni su za besplatno preuzimanje
na: www.CloudLibrary.org

Ova je knjiga podijeljena vođama i vođama u nastajanju
Knjiga je BESPLATNA i ne smije ju se prodavati. To je dar
Messenger International, službe Johna i Lise Bevere
Elektronička adresa autora: JohnBevere@ymail.com

© 2019 Syloam za srpsko - hrvatsko izdanje

Nakladnik: Syloam
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam.eu

Za nakladnika: Miroslav Fic
Urednik: Miroslav Fic
Prijevod: Nataša Sulić
Lektura i korektura: Nataša Sulić
Prijelom: Darko Brvenik
Tisak: 1909.Minerva
Naklada: 4000
ISBN:

U ovoj je knjizi autor koristio navode stihova iz različitih prijevoda Biblije. Za sve navode koji se poklapaju sa standardnim prijevodom Biblije u izdanju „Kršćanske sadašnjosti“, Zagreb, 2006, korišteni su stihovi iz tog izdanja Biblije, a sve druge, prevoditeljica je slobodno prevela.

Ovu knjigu posvećujem članovima tima službe
Messenger International.

Zajedno smo, milošću Božjom, dosegli milijune evanđeljem
Isusa Krista. To ne bi bilo moguće bez vaše vjere, darovitosti,
nesebičnog davanja i mukotrpnog rada.

Lisa i ja vas poštujemo, uživamo raditi s vama i jedva čekamo
dan kada će Isus u vječnosti nagraditi vašu vjernu službu.

*Ta tko li će biti naša nada, radost ili vijenac dični
– zar možda ne i vi? – pred Gospodinom našim
Isusom o njegovu dolasku?
Vi ste doista slava naša i radost!
Prva poslanica Solunjanima 2,19-20*

Hvala cijelom Messenger timu 2019.!

SADRŽAJ

O knjizi	15
Uvod	17

PRVI DIO - SNAGA JEDINSTVA

1. Izbjegavano pitanje	23
2. Predstavljanje kriptonita	33
3. Jedno	43
4. Zarazni kriptonit	51
5. Budi promjena	61
6. Motivacija	71
7. Snaga jedinstva	81

DRUGI DIO - IDENTIFICIRANJE KRIPTONITA

8. Bračni savez	93
9. Preljub prema Bogu	101
10. Što se nalazi u pozadini idolopoklonstva?	109
11. Idolopoklonstvo vjernika	119
12. Olakšati pritisak	129
13. Kriptonit!	139
14. Grijeh	147

TREĆI DIO - DJELOVANJE KRIPTONITA

15. Snaga grijeha (Prvi dio)	157
16. Snaga grijeha (Drugi dio)	167
17. Obmanut	177
18. Imitacija Isusa	185
19. Polazišna točka	195
20. Pokajanje	207
21. Tri kralja	217

ČETVRTI DIO - UKLANJANJE KRIPTONITA

22. Suočavanje	229
23. Tolerancija	239
24. Ljubav i istina	249
25. Ubijanje kriptonita	259
26. Grijeh koji to nije	269
27. Vrata gozbe	279
28. Ustanite	289
 Pitanja za razgovor	 299
Dodatak - Spasenje je dostupno svima	309

O KNJIZI

Ubijanje kriptonita možete pročitati od korica do korica kao bilo koju drugu knjigu. Poglavlja su namjerno kratka i ne treba vam više od deset do petnaest minuta da ih pročitate. Nakon svakog poglavlja naći ćete dio nazvan *Konkretni koraci*, koji će vam pomoći da istine iz tog poglavlja primijenite u životu. Molim vas, nemojte preskakati te praktične korake jer predstavljaju vitalan dio iskustva ove knjige. Preporučam da čitate samo jedno poglavlje dnevno. Na taj ćete način moći poduzeti konkretne korake prije prelaska na iduće poglavlje.

Na kraju knjige također ćete naći materijal za razgovor za one koji knjigu *Ubijanje kriptonita* žele koristiti na kućnim grupama. Osmislili smo i online tečaj i obični tečaj koji se odvija prema poglavljima u knjizi, kao izvrsnu priliku za produbljivanje poznavanja ove teme (više informacija o tečaju nalazi se na kraju knjige).

Ako ovu knjigu čitate u sklopu običnog ili online tečaja *Ubijanje kriptonita*, preporučam vam da kao grupa pogledate ili poslušate tjedna učenja i odgovorite na pitanja na kraju knjige. Potom neka svaki član grupe pročita ta poglavlja prije vašeg idućeg sastanka.

Budite slobodni obratiti se ili meni ili mom timu u službi *Messenger International* za bilo kakva dodatna pitanja.

Uživajte u putovanju!

A stylized, handwritten signature in black ink, appearing to read 'John'.

John

UVOD

Ovo će vas možda iznenaditi, ali nikada do sada nisam toliko puta poželio prestati pisati knjigu, što ću uskoro objasniti. No, prije toga, kakve veze knjiga naslovljena *Ubijanje kriptonita* ima sa sljedbenicima Isusa Krista? Dopustite mi da vam odmah odgovorim.

Većina nas prepoznaje riječ “kriptonit” iz izmišljene priče o Supermanu. Ono što je praktički postalo američka narodna priča izvorno su napisali srednjoškolski prijatelji, Jerry Siegel i Joe Shuster te je prvi put objavili u obliku stripa u lipnju 1938. Priča o dobronamjernom heroju koji posjeduje nadnaravnu moć bila je savršeni protuotrov u doba nacističke tiranije. Supermanova popularnost eksponencijalno je rasla, dospjevši s vremenom iz tiskanih medija na radio i televiziju te kasnije u popularne filmove.

Nakon nekog vremena, publici je priča pomalo dosadila zbog Supermanove neranjivosti. To je potaknulo autore da u 40-ima u priču uvedu poznatu supstancu zvanu kriptonit – meteorit sa Supermenova planeta koji mu je mogao oslabiti nadljudske moći. Superman je, pod utjecajem kriptonita, imao snagu običnog ljudskog bića.

I nama, kao kršćanima, neki *kriptonit* oslabljuje moć i karakter dan od Boga. Što je to? Kako ga možemo prepoznati? Kako utječe na nas pojedinačno i kolektivno? Kako narušava našu učinkovitost i sposobnost dosezanja izgubljenih? Što gubimo kad smo pod utjecajem tog *kriptonita*? Zašto ga je tako lako previdjeti? To su neka od pitanja kojima smo se pozabavili u ovoj knjizi.

Ovo je dvadeseta knjiga koju sam napisao uz pomoć i vodstvo Svetoga Duha. Kao što sam spomenuo, dok sam je pisao, htio sam odustati pet ili šest puta. Jedan od razloga: suočavala me sa stvarima u mom životu koje nisam mogao ignorirati.

Morao sam se zapitati: „Jesam li se zadovoljio životom koji nije ono za što sam stvoren? Živimo li mi, Crkva, uistinu Božju prisutnost i silu koja mijenja naše društvo? Zapravo, nekoliko sam se puta probudio s ovim riječima na usnama: „Oče, nisam siguran da mi se sviđa ova knjiga. Ne želim je više pisati.“

Svaki put bih osjetio da mi Duh Sveti odlučno govori „ne“. Konačno, kad mi se to zadnji put dogodilo, uvjerio me da će ta poruka biti od životnog značaja za izgradnju zdravih pojedinaca, obitelji i crkava diljem svijeta. Njezina će načela promijeniti cijele gradove.

Nakon tog obećanja, u vjeri sam nastavio pisati. Kad sam dospio do zadnjeg dijela knjige, posljednjih sedam poglavlja, koristi su postale evidentne. Ne samo da sam uočio mudrost ove poruke, nego i njezinu hitnost. Sada smatram da je to jedna od najvažnijih poruka koju sam ikada napisao.

Sad kad sam spomenuo koristi koje su očite na kraju, možda ste u iskušenju da odmah skočite na zadnji dio knjige. Dopustite mi da vas upozorim – molim vas, nemojte to raditi. Ako preskočite prva tri dijela, učinak četvrtog dijela bit će značajno manji. To je kao da ušetate u kino na zadnjih dvadeset minuta filma i vidite samo završne scene. Film neće na vas djelovati ni približno onoliko koliko bi djelovao da ste ga gledali od početka. Oni koji su ga gledali od početka, na tim će scenama plakati, vikati ili se radovati. A vi ćete se, s druge strane, pitati zašto je film uopće poželjan za gledanje.

Knjiga se sastoji od dvadeset i osam poglavlja podijeljena u četiri dijela, od kojih svaki dio ima sedam poglavlja. Namjerno je tako raspodijeljena, da pomogne čitateljima koji vode užurbane živote. Možete provesti deset do petnaest minuta čitajući jedno poglavlje dnevno četiri tjedna. Ili možete u otprilike šest mjeseci pročitati cijelu knjigu ako čitate jedno poglavlje tjedno. A možete je čitati i kako inače čitate knjige. Naš je cilj da se poruka knjige uklopi u raspored čitanja koji vam najviše odgovara.

Na kraju, promatrajte ovu poruku kao putovanje koje vam daje zaštitu od kriptonita i uvid potreban da utječete na svijet oko sebe. Prije nego počnemo, pomolimo se i tražimo Duha Svetog da nam otvori oči kako bismo mogli vidjeti nebesku mudrost koja nas osnažuje za ispunjavanje naše sudbine na zemlji.

Oče, u Isusovo ime, otvori mi oči, uši i srce da vidim, čujem i spoznam tvoju volju za moj život. Duše Sveti, pouči me, duboko i snažno, putovima Isusa Krista dok budem čitao/čitala ovu poruku. Ti si moj učitelj. Govori mi kroz svaku rečenicu ove knjige kako bi moj život zauvijek bio promijenjen. Amen.

SNAGA JEDINSTVA

PRVI DIO

IZBJEGAVANO PITANJE

Posebna napomena autora:

Dragi čitatelju, ako već nisi, toplo ti preporučam da pročitaš Uvod. Pomoći će ti u ispravnom razumijevanju poruke. Uživaj u putovanju!

Ubijanje kriptonita? Je li ovo knjiga o Supermanu? Ne, ali nevjerojatne su sličnosti između njegove priče i našeg života vjere. Pogledajmo o kojim se sličnostima radi.

Superman nije s ovoga svijeta. Božje dijete nije od ovoga svijeta. Posjeduje nadnaravne moći koje obično ljudsko biće nema. Mi smo nadnaravno opremljeni na način koji svijet ne poznaje.

Bori se protiv zla. Mi se borimo protiv zla.

Štiti i oslobađa potlačene. Mi štitimo slabe i oslobađamo zarobljene.

Crpi snagu od sunca. Mi crpimo snagu od Sina.

Samo jedna stvar može zaustaviti Supermana: kriptonit, izmišljena radioaktivna supstanca s njegova rodnog planeta. Isto tako, kriptonit s našeg planeta može naštetiti Božjem djetetu.

O da, izvorno ne potječe s našeg planeta, ali je nastao na mjestu s kojeg dolazimo. Kriptonit nije samo onesposobio Supermanove onozemaljske moći, nego ga je i učinio slabijim od običnog ljudskog bića. Naš kriptonit čini isto to.

Što je naš kriptonit? Prije razotkrivanja njegova identiteta, nešto ću kratko reći. Kriptonitova prednost leži u tome što ga nije lako prepoznati pa Superman može potpasti pod njegov utjecaj prije nego ga prepozna. Isto tako, vjernikov kriptonit oslabljuje i pojedince i Kristovo tijelo, i mnogi ga još uvijek ne prepoznaju. Svrha ove knjige je prepoznati ga te otkriti načine na koje možemo ukloniti i njega i njegov utjecaj na nas kao pojedince i zajednicu. Započnimo, dakle, s pitanjem.

Najveća želja

Što je naša najveća želja? Kažem „naša“ jer ako smo iskreni, odnosi se na sve nas. Da budemo uspješni, najbolji u svom polju djelovanja, popularni, sretno oženjeni, imamo bliske prijatelje, budemo dio uzbuđljive zajednice, budemo zdravi te da imamo dovoljno novaca i radimo što nam se sviđa?

Sve su to privlačne stvari, a većina ih je čak i nužna, no jesu li naša najveća želja? Nismo li čuli za ljude koji imaju sve to, a ipak se osjećaju praznima? Nismo li čuli priče o holivudskim glumcima, izvršnim direktorima, profesionalnim sportašima, premijerima i drugima koji su dosegнули ono što društvo naziva vrhuncem uspjeha u životu, a ipak su svjesni da im nešto nedostaje? U tom osjećaju praznine, neki se okrenu drogi, alkoholu, egzotičnim avanturama ili ljubavnim aferama. Drugi se pak okrenu religiji, duhovnosti *new agea* ili *okultizmu*, nadajući da će ispuniti prazninu koja ih iznutra izjeda.

Ako smo iskreni, duboko u sebi svi znamo da postoji nešto više. Istinsko zadovoljstvo za kojim svaki muškarac i žena čeznu, shvaćali to oni ili ne, može se pronaći jedino u bliskom odnosu s našim Stvoriteljem.

Što god mislili o Bogu, On je vaša najdublja čežnja. Zadovoljstvo i ispunjenje koje sva ljudska bića traže mogu se pronaći jedino u sjedinjenju s Onim koji nas je stvorio.

Istina je da je Bog „usadio vječnost u ljudsko srce“ (Propovjednik 3,11). Osim ako nismo u zabludi, spontano u svojim srcima čeznemo za „Kraljem vjekova“ (vidi Prva poslanica Timoteju 1,17). Božja riječ kaže sljedeće o svakom ljudskom biću:

Jer što se o Bogu može spoznati, očito im je: Bog im očitova. Uistinu, ono nevidljivo njegovo, vječna njegova moć i božanstvo, onamo od stvaranja svijeta, umom se po djelima razabire.

(Poslanica Rimljanima 1,19-20)

Bog nije nepoznat nijednom ljudskom biću. Kada bi bili iskreni, svi bi priznali da su u jednom trenutku života duboko čeznuli za poznavanjem Boga. Svi mi instinktivno znamo da je On sveznajući, svemoguć i sveprisutan.

Svi koji su ušli u odnos s Njim, znaju da se Njegova prisutnost, sila, veličanstvo i ljepota ne mogu ni s čim mjeriti. Toliko je veličanstven da mu se najmoćnija stvorenja u svemiru, zvani serafini, bez prestanka dive u nebu, glasno klićući jedni drugima koliko je čudesan i velik. Ta silna bića čine to toliko strastveno i snažno da se od njihovih glasova tresu do vratci na pragovima u velikoj dvorani koja vjerojatno može primiti više od milijardu bića.

Božja mudrost, razumijevanje, kreativnost, genijalnost i znanje toliko su veliki da ih ne možemo dokučiti. Stoljećima su najinteligentniji znanstvenici istraživali i proučavali tajne Njegova

stvorenja, nikad ne proniknuvši do kraja u njegovu kompleksnost i čudesnost.

Nijedno ljudsko biće nije u potpunosti proniknulo niti iskusilo puninu Njegove ljubavi i dobrote, sućuti i milosrđa. Njegova ljubav ne poznaje granice.

Nakon gotovo 40 godina uživanja u povlastici bivanja u odnosu s Njim, nedavno me ponovno preplavila misao o tome da nas je naš Stvoritelj spasio od propasti koju smo sami donijeli. Dao je nama, čovječanstvu, sav autoritet da vladamo nad zemljom, ali mi smo ga predali neprijatelju, Sotoni, i njegovim hordama. Bog je, znajući unaprijed da ćemo ga izdati, planirao i bio spreman platiti ogromnu cijenu da nas izbavi iz ropstva i zarobljeništva. Osudili smo sami sebe, ali On se žrtvovao da nas oslobodi. Učinio je to ne prekršivši svoju Riječ, što je mogao jedino tako da postane čovjek.

Budući da je Bog čovjeku povjerio upravljanje zemljom, nije ju mogao povratiti kao Bog – to je mogao učiniti jedino Sin čovječji. Zbog toga se Isus rodio od djevice: postao je sto posto čovjek, ali budući da mu je otac bio Duh Božji, bio je slobodan od pale ljudske prirode. Isus je bio Bog koji se objavio u tijelu. Bio je svjestan strašne patnje koju će morati pretrpjeti da nas spasi, ali toliko nas je duboko i potpuno volio da je svojevolumeno odlučio platiti cijenu naše slobode.

Cijela ova knjiga, i još mnoge druge, mogle bi govoriti samo o Njegovoj dobroti, veličanstvenoj ljubavi, moći i ljepoti. Ali nešto me drugo potaknulo na pisanje.

Izbjegavano pitanje

Sobzirom na to da smo djeca veličanstvenog Boga, jednostavnom logikom možemo zaključiti da bismo trebali živjeti izvanredan život. Takvo razmišljanje ne potvrđuje samo zdrava logika nego i Pismo. Evo što nam je obećano:

- Njegova božanska narav
- Nesebičan karakter
- Bezuvjetna ljubav i oprost
- Neopisiva radost i mir
- Nadnaravna sila
- Blagostanje
- Snaga
- Zdravlje
- Sigurnost i stabilnost.

I popis nije ni blizu kraja – ima toga još. Obećani su nam i:

- Božanska mudrost
- Znanje
- Razumijevanje
- Genijalnost
- Duboki uvidi i kreativnost.

Sve to za cilj ima učiniti nas plodonosnima i uspješnima. Ukratko, obećane su nam kvalitete neba. Prisjetimo se, Isus je naglasio da je Njegovo kraljevstvo u nama. Dakle, Njegova se volja treba provoditi na zemlji kao i na nebu.

Pa ipak, izgleda da se te kvalitete ne očituju ni na globalnoj ni na individualnoj razini. Iskreno govoreći, vidimo li, značajnu razliku između Božjih ljudi i svjetovnih ljudi? Ističemo li se kao Isusovi sljedbenici? Svijetlimo li poput svjetla u ovom mračnom naraštaju? Pogledajte samo stopu naših razvoda – ima li značajnije razlike između crkve i svijeta? Jesmo li zavidni, ljubomorni, ogovaramo li, svađamo se i odvajamo jedni od drugih, zbog čega nam odnosi propadaju? Jesu li naši karakteri, integritet i moralnost drastično različiti od korupcije u našem narodu? A što je sa zdravljem i blagostanjem, postoji li razlika između vjernika i nevjernika? Obilujemo li u svemu? Možemo li pomoći drugima i naviještati Njegovo evanđelje svakom stvorenju?

Zvuči li sve ovo pretjerano? Sjetite se da je u starom savezu postojalo doba kada je srebra bilo kao kamenja i smatrano je bezvrijednim zbog tolika bogatstva (vidi Prva knjiga o kraljevima 10:21-27). S druge strane, sada, u novom savezu, jako često srećem službenike koji jedva spajaju kraj s krajem zbog ograničenih sredstava i pastore koji bi željeli pomoći lokalnoj zajednici, ali ne mogu zbog nedostatka ljudi, sredstava i ostalih resursa. Zvuči li to kao „kako na nebu, tako i na zemlji“?

Isus je obećao da će nam se, kada budemo prvo tražili Kraljevstvo i njegovu pravednost, sve ostalo nadodati. Isusa nijednom u njegovu djelovanju nije ograničio nedostatak sredstava. Nažalost, u mnogim se crkvama na ekstremno način poučava o bogatstvu i prosperitetu. Zbog tih neumjerenih poruka mnogi su kršćani povjerovali da je obilje nešto loše. Ali što možemo dati ako nemamo ništa?

Kada se potpuno usmjerimo na traženje Božjeg kraljevstva, On će nas opremiti svime što nam treba da provodimo Njegovu volju na zemlji. Bog nije loš vođa – On ne traži od svojih sljedbenika da provode Njegovu volju bez da ih opremi svime potrebnim. I što je još važnije, Bog je dobar otac. Želi blagosloviti svoju djecu. Ali ne želi da nas stvari počnu posjedovati. Nije novac, nego „ljubav prema novcu“ izvor svih zala.

U drevnom Izraelu postojalo je vrijeme kada nitko u cijelom narodu nije bio siromašan. Čitamo: „Juda i sav Izrael živjeli su bez straha, svaki pod svojom lozom i pod svojom smokvom, od Dana sve do Beer Šebe, svega vijeka Salomonova“ (Prva knjiga o kraljevima 5,5). Dan je bio grad na krajnjem sjeveru Izraela, a Beer Šeba na krajnjem jugu, što znači da u cijelom narodu nijedna jedina osoba nije bila nezbrinuta niti je morala biti na državnoj skrbi! Otkud toliko obilje?

Zapravo, ovo nije bio izoliran slučaj. Ako proučimo život Božjeg naroda u Starom zavjetu, mnogi su naraštaji bili blagoslovljeni na nevjerojatne načine – ekonomski, društveno i vojno. Obilovali su resursima, hranom i zdravljem. Kad bi ih netko od neprijatelja napao, ne bi ih mogli poraziti, upravo suprotno. Drugi bi se narodi divili njihovoj kvaliteti života. A imajte na umu da se to sve događalo u starom savezu, od kojeg je novi savez puno bolji!

Isus je posrednik boljeg saveza koji je uzakonjen na boljim obećanjima (vidi Poslanicu Hebrejima 8,6). Ako pogledamo njegov život, vidimo da je privlačio vladine dužnosnike, birokrate (sakupljače poreza), plemstvo, prostitutke, lopove, bogataše, siromahe – ukratko, sve vrste ljudi. Mijenjao je zajednice u koje bi došao. Nikad mu ništa nije nedostajalo da bi ispunio nečiju potrebu.

Ako bi se netko dignuo na njega, nije mu mogao naštetiti i često su se negativne situacije prometale u veličanstvene uspjehe.

O članovima prve crkve govori se kao o „onima koji preokrenuše cijeli svijet naglavačke“ (Djela 17,6 NKJV). Ni njima nije ničega nedostajalo jer čitamo: „Svi uživahu veliku naklonost. Doista, nitko među njima nije oskudijevao“ (Djela apostolska 4:33–34). Toliko su bili drugačiji od drugih da su često morali uvjeravati vojnike ili lokalne vođe da nisu bogovi i da ih ne trebaju štovati. Ljudi ovoga svijeta doživljavali su ih kao supermuškarce i superžene njihova naraštaja. Uništavali su bolest i uklanjali patnju. Svijetlili su poput jarkog svjetla usred mračnog naraštaja.

Ponovno ću postaviti pitanje: razlikuju li se naši životi drastično od života drugih ljudi našeg društva? Svijetlimo li toliko snažno da nas ljudi prepoznaju kao Božji narod? Pronalazimo li isprike i jesmo li izmijenili svoju teologiju u odnosu na ono što Pismo jasno naučava da bismo mogli reći kako su ta obećanja vrijedila za prvu crkvu i otad više ne vrijede? Novozavjetni pisci nam daju

odgovore, ali mi se ne želimo suočiti s odgovorom na ovo teško pitanje:

Što ako stvarno poslušamo što nam Pismo govori?

Ne prozivam nikoga, samo želim da razmotrimo sljedeće: Je li ovo „dodi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja, kako je na nebu tako i na zemlji“? Ne možemo ignorirati Isusove riječi: „Božje kraljevstvo je u vama“ (Evangelje po Luki 17,21). Njegovo je kraljevstvo, tu, u Kristovu tijelu. Živimo li u svom naraštaju kao Isus u svom? Nije li nam rečeno: „Tko veli da u njemu ostaje, treba živjeti kao što je Isus živio“ (Prva Ivanova poslanica 2,6)?

Jesmo li učinkoviti poput rane crkve u dosezanju izgubljenih?

Svjedočimo li tome da je cijela regija čula Božju riječ u samo dvije godine? (Vidi Djela apostolska 19,10.) Uzmite u obzir da oni nisu imali Internet, Facebook, druge društvene medije, televiziju pa čak ni radio. I ipak je svaka osoba – ne samo u gradu ili narodu, nego cijeloj regiji – čula evanđelje.

Je li tako i kod nas? Budimo poštteni u svojoj ocjeni. Ignoriramo očito ako kažemo: „Bog više ne djeluje na takav način“.

Kao da smo uzeli evanđelje i prilagodili ga svojem stanju. Kao da smo se povukli – ponekad čak i prezreli – sve što uzdiže moć, snagu, uspjeh, obilje, plodnost ili zdravlje. Kažemo da je takva poruka ekstremna, neuravnotežena i da služi sama sebi. Čineći tako, zapravo štitimo same sebe od odgovaranja na teška pitanja, smišljajući izgovore zašto evanđeljem ne utječemo na svijet oko sebe.

Dakle, o pitanju koje postavljam, a tiče se naše neučinkovitosti, razmišljaju mnogi, ako ne svi. Ali zašto ga onda ne postavljamo? Zašto ne tražimo odgovor? Možda zato što bi postavljanje pitanja razotkrilo probleme s kojima se ne želimo pozabaviti? Ali ako ne

postavimo pitanje i ne pozabavimo se njime, ostat ćemo daleko ispod razine života koji nam je obećan i u koji smo pozvani.

Nakon što sam u službi već više od trideset i pet godina i bližim se šezdesetoj godini života, spreman sam i voljan postaviti to pitanje. Zapravo, osjećam božansku hitnost da se s time suočim. Vjerujem da će se, ako iskreno preispitamo to pitanje u Božjoj riječi, otključati punina života u koji smo pozvani.

Ako i vi, poput mene, tražite odgovore, pođimo zajedno na ovo biblijsko putovanje. Neće biti kratko i ponekad će biti bolno, kao kad iskusni kirurg izvodi zahtjevnu operaciju.

Doktoru je stalo do njegova pacijenta i radi sve što je potrebno ne bi li mu spasio život.

Duhu Svetom je puno više i dublje stalo do nas nego ijednom kirurgu, i na individualnoj i na globalnoj razini. Imajte to na umu dok budete prolazili kroz neka od najtežih poglavlja u ovoj knjizi. Jer plod će biti snaga, zdravlje, život, ljubav i vitalnost. Osobno vjerujem da odgovori imaju snagu promijeniti tijek naših života, zajednica i ovog naraštaja.

Ako ste sa mnom, pođimo!

Konkretni koraci

Bog nas upozorava u Jakovljevoj poslanici 1,22: “Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe.” Govori nam da, ako čujemo Božju riječ (iz Pisma, kroz Duha Svetog ili jasnog naučavanja), ali odbijemo djelovati po njoj, zavaravamo sami sebe.

Dokaz da u nešto vjerujemo nije naše slaganje s nečijim učenjem, nego postupanje po tom učenju. Zato su ovi poticaji na kraju svakog poglavlja toliko bitni. Svaki predstavlja korisnu odskočnu dasku za poduzimanje konkretnih koraka usmjerenih

na istine otkrivene u tek pročitanom poglavlju. Poticaji su kratki i može ih se izvršiti u kratkom vremenu.

Ako odvojite vrijeme za svaki, izvući ćete puno veću korist iz ove knjige i doživjeti dublju promjenu u svom životu.

Postavljanje izbjegavanog pitanja može biti poput odlaska zubaru da vam stavi plombu, ali moramo smoći hrabrosti i suočiti se sa zubarom ako želimo imati dugoročnu korist.

U čemu se vaš život razlikuje od svijeta? Bi li ljudi rekli da živite poput Isusa? Nemojte bježati pred ovim pitanjem, suočite se s njim. U čemu bi vaš život bio drugačiji da živite poput Isusa? Koje biste navike slomili? Na koji biste način promijenili komunikaciju s ljudima oko vas? Što bi bilo drugačije u vašem obiteljskom životu?

Uzmite vrijeme i zapišite odgovore na ova pitanja. Neka vam Pismo bude vodič. Tako ćete dobiti cilj prema kojem možete stremiti. Kada zapišete neke od odgovora, molite u vezi njih. Tražite Duha Svetoga da istakne jednu stvar iz vaših odgovora koju trenutno radi u vašem životu. Zamolite ga da oživi tu stvar u vama i da vam snagu za promjenu.

PREDSTAVLJANJE KRIPTONITA

U uvodnom smo poglavlju *pokušali* razgovarati o Božjem veličanstvu. Kažem „pokušali“ jer koliko god divan i učen bio jezik koji koristimo, ne možemo ni blizu opisati Njegovu veličinu. Nitko nije veći od Njega, nitko mu nije ni blizu. Bog nema premca niti mu je tko jednak, vlada oduvijek i zauvijek. Čudesan je!

Mi bismo ga, kao Njegova djeca, trebali odražavati svojim životima, što je vrlo jasno rečeno i u Pismu. Božja riječ o Njegovim sinovima i kćerima objavljuje: „Kakav je on, takvi smo i mi u ovom svijetu“ (Prva Ivanova poslanica 4,17). Apostol Ivan nije rekao: „Kakav je on, takvi ćemo i mi biti u budućem životu“. Ne, rekao je, kakav je on, *takvi smo i mi sada, u ovom svijetu!* Da ti pamet stane! Čitamo dalje:

*Time smo obdareni dragocjenim, najvećim obećanjima
da po njima postanete zajedničari božanske naravi.*
(Druga Petrova poslanica 1,4)

Razmislite o ovome. Vama i meni dana je božanska narav. Ne narav najčjuvenijeg ljudskog bića. Ne, nego Božja narav i Petar se, dodavši riječ „božanske“ pobrinuo da ne shvatimo krivo.

Grčka riječ je *theios*, što znači “ono što je jedinstveno Bogu i iz Njega proizlazi” (WSNTDICT). Riječ “narav” dolazi od grčke riječi *phusis* i znači “srž, osnovni sastav i svojstva” (WSNTDICT). Spojite to dvoje i dobivamo sljedeće značenje: „To su obećanja na temelju kojih dijelite ono što je jedinstveno Božjoj naravi.“

Doista smo rođeni od Boga!

Uznemiruje me kad službenici prokomentiraju: „Nema nikakve razlike između kršćanina i grešnika. Jedina je razlika što je kršćanima oprošteno.“ To je hereza koja ima dvije užasne posljedice: prvo, umanjuje Božje djelo za nas kroz Isusa i drugo, dokida Njegovo obećanje, vežući Božji narod uz iskvarenost ovoga svijeta, stvorenog kroz pale želje.

Čak i priroda negira ovu herezu. Jeste li ikada čuli da je lav rodio vjevericu ili čistokrvni trkači konj kišnu glistu? Rođeni smo od Boga i Njegovi smo potomci. Rečeno nam je: „Ljubljani, sad [ne kasnije kad dođemo u nebo] smo djeca Božja“ (Prva Ivanova poslanica 3,2).

U svjetlu toga da smo Njegova ljubljena djeca, trebali bismo odražavati Njegov nesebični karakter, bezuvjetnu ljubav, neizrecivu radost, mir koji nadilazi razum, nadnaravnu moć, dobrobit, život, kreativnost, božansku mudrost, pronicljivost, vrhovno znanje i moć opažanja – a ovaj popis nikako ne obuhvaća sve! Pismo nam obećava vrline poput ovih na mnogim razinama pa ću opet postaviti pitanje: „Zašto tome ne svjedočimo ni na osobnoj ni na crkvenoj razini?“

Prije nego se pozabavim ovim i sličnim pitanjima, želim vas pripremiti na proces u ovoj knjizi. Idućih nekoliko poglavlja možda će djelovati grubo i negativno, no obećavam da odgovori stižu te da će vas zadovoljiti.

Razmislite o ovom scenariju: ako doktor dijagnosticira melanom u ranoj fazi i ponudi rješenje u vidu malog operativnog zahvata, u prvi mah se takav razvoj situacije čini negativnim. Pacijent će možda reći: „Koji peh. Imam rak! Ne želim ni čuti o tome niti se podvrgavati liječenju. Ali učinit ću to da spasim vlastiti život.“ No, pogledajte alternativu: ako doktor ignorira problem i samo uputi pacijenta da živi zdravijim životom kroz zdravu prehranu, redovito vježbanje i pozitivan stav bez stresa, melanom će nastaviti rasti dok ne postane neoperabilan i u konačnici izazove smrt.

Bog nas previše voli da nam ne bi dijagnosticirao stanje koje nas oslabljuje i potencijalno nas može ubiti. Zna da se ne možemo osloboditi toga što nas oslabljuje boljim i zdravijim životom. Ne, moramo se suočiti s tim i ukloniti ga. Naš je Otac itekako zainteresiran za naše zdravlje i dobrobit.

Dakle, dok budete čitali iduća poglavlja, imajte na umu da mora doći do dijagnoze kako bi se korektivne mjere mogle primijeniti. Krajnji rezultat bit će obilna i bogata stvarnost prikazana u Pismu.

Postavljanje pitanja

Ako je Njegovo kraljevstvo u nama, zašto na zemlji nije kako je na nebu? Zašto su neki starozavjetni vjernici, iako dio „slabijeg“ saveza, utemeljenog na manjim obećanjima, živjeli puno moćnije od onoga čemu danas svjedočimo? Pismo nam na više mjesta odgovara na to pitanje! Jedno od tih mjesta je u Pavlovoj Poslanici Korinćanima:

Neka se dakle svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše pije. Jer tko jede i pije, sud sebi jede i pije ako ne razlikuje Tijela. „Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, i mnogi su umrli“. Jer kad bismo sami sebe sudili, ne bismo bili suđeni. A kad nas sudi Gospodin, odgaja nas da ne budemo sa svijetom osuđeni.
(Prva poslanica Korinćanima 11,28-32)

Ovdje se govori o tome da Korinćani nisu poštivali Gospodnju večeru, ali posljedice koje se navode nisu ograničene samo na spomenute postupke, kao što su mnogi pretpostavili. Zapravo, oni su Gospodnju večeru doživljavali kao pravi obrok, što je potpuno drugačije od ceremonijalnog pristupa u današnje vrijeme. Kako se naše proučavanje bude razvijalo, vidjet ćemo da je korijen problema, koji je uzrokovao osudu, bila njihova svjesna neposlušnost Bogu.

Navedene su tri posljedice njihova ponašanja: slabost, bolest i fizička smrt. Očito je što znače zadnje dvije, ali što znači prva? Neki definiraju „slabost“ kao nedostatak snage ili nemoć. Ta se riječ može odnositi na mnoga područja naših života. No, uglavnom govori o nesposobnosti da budemo ono za što smo stvoreni.

Vratimo se Supermanu. Supstanca koja je mogla naštetiti jedino njemu – oduzimala mu snagu i činila ga nemoćnim – bio je kriptonit. Superman je imao izvanzemaljske sposobnosti. Mogao je činiti nadnaravne stvari te je posjedovao paranormalno znanje, pronicljivu osjetilnu svjesnost, izvanrednu moć i nepokolebljiv karakter. No, kada bi bio izložen kriptonitu, Superman bi se razbolio i oslabio – postao bi čak slabiji od prosječnog ljudskog bića. Ako bi bio izložen kriptonitu duže vrijeme, mogao je čak i umrijeti.

Zapravo, apostol Pavao razotkriva crkveni kriptonit. Oslabljuje nas, sprječavajući naš hod u sili božanske naravi.

Kralj David govori o razdoblju svog života dok se još nije pokajao i ispovjedio grijeh, jadikujući: „Snaga mi se trošila k'o za ljetnih žega“ (Psalmi 32,4). Prijevod Biblije poznat kao *Message Bible* prenosi njegove riječi ovako: „Svi su mi se životni sokovi isušili.“ Drugi stih kaže: „Grijeh je isušio moju snagu; iznutra odumirem“ (Psalmi 31,10).

Jakov poručuje: „Griješ, kada sazrije, donosi smrt. Ne zavaravajte se, ljubljena braćo“ (Jakovljeva poslanica 1,15–16 NKJV). Jakov vjernicima jasno poručuje, upozoravajući ih, da se ne daju zvesti silom grijeha. Ako se vjernik ne razračuna s grijehom, on mu može učiniti isto što i kriptonit Supermanu, pa čak ga i odvesti u smrt. Pavao stoga, poput brižnog duhovnog oca, upozorava korintsku crkvu – i nas – na učinke duhovnog kriptonita.

Oštro upozorenje

Prva stvar koju treba istaknuti u vezi ovih izazovnih stihova jest upozorenje. Pavao ne kaže: „To je uzrok svake slabosti, bolesti ili prerane smrti među vama.“ Drugim riječima, ne kaže da se sve teškoće, bolesti i smrt mogu pripisati grijehu. Mi vjernici često se borimo s teškim situacijama jednostavno zato što živimo u palom svijetu u kojem su itekako prisutne stvarne naravne i demonske sile.

Na primjer, zapisano je da su Isus i učenici sreli čovjeka slijepa od rođenja. Učenici su pitali: „Tko sagriješi, čovjek ili njegovi roditelji, da je rođen slijep?“ (Evangelje po Ivanu 9,2). Mislili su da je čovjek mogao biti u takvom stanju jedino zbog grijeha.

Isus im odmah odgovori: “Niti sagriješi on niti njegovi roditelji.” Isus po kratkom postupku odlučno zaustavlja taj užasan način razmišljanja. Nije svaka slabost, bolest ili preuranjena smrt uzrokovana grijehom.

Isti je način razmišljanja uzrokovao Elifazovo, Bildadovo i Sofarovo kritiziranje Joba. Optužili su Joba da pati zbog svojih grijeha (vidi Job 5,17; 8,4–6; 11,13–15; 22,1–11). No, prije nego su počele Jobove patnje, Bog izjavljuje za njega da „njemu na zemlji nema ravna. Čovjek je to neporočan i pravedan“ (Job 1,8). Jobove patnje nisu imale nikakve veze s grijehom ili nedostatkom morala. Bog je neko vrijeme šutio, ali naposljetku je odgovorio Elifazu: „Ti i tvoja dva prijatelja raspalili ste gnjev moj jer niste o meni pravo

govorili“ (Job 42,7). Predstavljanje Boga kao onoga koji disciplinira i kažnjava nekoga za grijeh, dok On to zapravo ne čini, ozbiljna je optužba protiv Njegova karaktera.

Prije mnogo godina, dok sam bio mladi vjernik, ljude se osuđivalo da su u grijehu ako prolaze kroz životne teškoće. Takav način razmišljanja još je uvijek prisutan među nekim ljudima, no nasreću, ne tako često kao prije. Biblijsko učenje i ispravno vodstvo uklonili su većinu tih krivih učenja u crkvi. Način na koji se nekima govorilo u tom duhu izrazito je neukusan, osuđujući i čak prepun mržnje. Žalosno je reći, ali neki su čak otpali od vjere zbog tog učenja.

S druge strane, prisjetimo se riječi koje je Isus uputio čovjeku kojeg je iscijelio nakon što je ovaj bolovao trideset i osam godina: „Eto, ozdravio si. Više ne griješi da te što gore ne snađe“ (Evangelje po Ivanu 5,14). Isus nesumnjivo potvrđuje da grijeh otvara vrata za posljedice i teškoće. Isus je toliko volio tog čovjeka da je dao svoj život za njega. Iz te gorljive ljubavi za njega, on ga upozorava.

Kada se ne želimo pozabaviti takvim problemima, mi zapravo ne volimo na pravi način. U našem nastojanju da ostanemo čisti od bilo kakvog postupanja koje bi se moglo iščitati kao zlo, optužujuće ili osuđujuće, često odemo u drugu krajnost i ne kažemo apsolutno ništa. Ali i dalje smo u stanju koje Pavao opisuje tako da su mnogi nemoćni, bolesni i umiru prije vremena. Je li to ljubav? Je li to prava brižnost?

Imamo odgovore za druge, ali izbjegavamo se pozabaviti njima jer ne želimo biti krivo shvaćeni. Budimo poštteni: na što je usmjerena naša ljubav? Volimo li crkvu poput Isusa i Pavla govoreći im istinu? Ili smo usmjereni na sebe, svoj ugled, možebitni gubitak odnosa ili to da budemo krivo shvaćeni?

Moje putovanje

U ranim godinama moje službe, stalno sam ohrabrivao druge i bio pozitivan. Sukobljavanje sam izbjegavao poput kuge. Čak sam ponekad i lagao ne bih li izbjegao sukob i umjesto toga bih rekao nešto ohrabrujuće. O Johnu Bevereu se govorilo: „On je tako ljubazan, jedan od najtoplijih ljudi u cijeloj crkvi.“ Do mene su dolazile takve izjave u kojima sam uživao.

Jednog mi je dana, dok sam bio u molitvi, Bog progovorio: „Ljudi kažu da si ti jedan od najljubaznijih ljudi u crkvi, je li tako?“

Odgovorio sam: „Da, kažu.“ Mislio sam da će Bog biti zadovoljan, ali sam način na koji mi je Duh Sveti postavio pitanje signalizirao je da ne ide u tom smjeru.

Iduća izjava potvrdila je moju sumnju. Rekao je: „Sine, ti ne voliš ljude u crkvi.“

Odvratio sam, potpuno u šoku: „Što? Ali volim ih i to ljudi i kažu.“

Potom je rekao: „Znaš li zašto koristiš samo pozitivne, poticajne i ohrabrujuće riječi kad govoriš?“

„Zašto?“ Oprezno sam upitao.

„Jer se bojiš odbacivanja“, odgovorio je.

Propao sam u zemlju. To me dotuklo i ostavilo bez riječi.

„Da stvarno voliš ljude“, nastavio je, „govorio bi im istinu, čak i kad znaš da postoji velika vjerojatnost da će odbaciti tvoje riječi, pa čak i tebe.“

Bio je to jedan od onih trenutaka koji mijenjaju život. Promijenio sam se istog trena, onda sam otišao u drugu krajnost. Počeo sam govoriti istinu, ali bez takta i blagosti jer mi je i dalje nedostajao najvažniji sastojak: iskrena ljubav. Putovao sam i služio u manjim crkvama i, žalosno je za reći, tukao sam ovce. Kad pogledam unazad, žao mi je ljudi koje sam ukoravao bez ikakva ohrabrenja, i njihovih pastira koji su morali čistiti moj nered.

Godine 2001. služio sam na velikoj konferenciji u mnogoljudnoj crkvi u Europi. Nekoliko mjeseci prije toga, iz više sam izvora, s tri različita kontinenta, čuo da je pastor te crkve rekao utjecajnim vođama da sam ja grub i da tučem ovce. Bio je u pravu.

Ne neki nego mnogi

Imajte ovo na umu: Pavao je strastveno volio korintsku crkvu. Dokaz je u njegovu pismu: „Zašto? Jer vas ne ljubim? Bog znade“ (Druga poslanica Korinćanima 11,11).

U drugom dijelu iste poslanice, on kaže: „Pisah vam uistinu uz mnoge suze, iz velike nevolje i tjeskobe srca, ne da se ražalostite, nego da upoznate moju preveliku ljubav prema vama“ (Druga poslanica Korinćanima 2,4). Crkva ga je krivo shvatila. Ukore i upozorenja doživjeli su kao nedostatak ljubavi, a slično je i danas u crkvama i drugdje. Mnogi su kao što sam ja nekoć bio: strogi, grubi i dogmatski nastrojeni te im nedostaje izvorne ljubavi, brige i suosjećanja. Možda su snažni i odvažno govore, ali motivira ih želja da budu u pravu. Mnogi su bili žrtve takve zlouporabe autoriteta. Međutim, to ne znači da je sve ukoravanje i upozoravanje takvo. Pavlove su riječi ponekad bile snažne, pune ukora i ispravljanja, ali svejedno su proizašle iz srca ispunjenog strastvenom ljubavlju.

Pavao dalje piše: „A ja ću najradije trošiti i istrošiti se za duše vaše. Ako vas više ljubim, zar da budem manje ljubljen?“ (Druga poslanica Korinćanima 12,15). Njegova je frustracija očita. Shvativši krivo njegovu ljubav i brigu za njih, počeli su ga promatrati kao grubog vođu, onog koji ih želi držati pod pravilima.

No, molim vas da razumijete kako su Pavlove riječi, iako snažne dok ljubljenoj braći i sestrama objašnjava uzrok zbog kojeg su mnogi slabi i bore se sa zdravstvenim poteškoćama te prerano umiru, proizašle iz gorljive ljubavi za njih.

Puno bi lakše bilo za progutati da je rekao „neki“, a ne „mnogi“. Kako možemo zatvoriti oči pred istinom koju poručuje? Odnosi se na njih, no, odnosi li se i na nas? Bi li Bog stavio te riječi u Pismo da se radi o izoliranoj situaciji? Odnose li se i na nas? Odgovor je bez sumnje „da“.

Završna misao: Pavao ne govori samo o crkvenom zajedništvu. Rekao je puno više, a mnogi od nas, uključujući i mene godinama, promašujemo cjelokupnu poruku. Uronit ćemo dublje u značenje njegovih riječi u idućem poglavlju.

Konkretni koraci

Vratite se i ponovno pročitajte početak poglavlja da biste se podsjetili na ono što je moguće. Sjetite se, pozvani ste ovom izjavom: „Kakav je on, takvi smo i mi u ovom svijetu“ (Prva Ivanova poslanica 4,17). Bog vas je pozvao da živite poput Isusa upravo sada, a ne jednoga dana u budućem životu.

Mijenja li to način na koji razmišljate o svom svakodnevnom životu? Možda se niste doživljavali slabima prije nego ste uvidjeli svoj potencijal u Kristu, no, sada kada ste ga uvidjeli, smatrate li se slabima ili jakim? Ako se smatrate slabima, mudro ste se procijenili. Jer Bog kaže da se Njegova snaga najbolje očituje u našoj slabosti (vidi Drugu poslanicu Korinćanima 12,9).

Bog će preokrenuti našu slabost u snagu tek kad se ponizimo pred Njim (vidi Prvu Petrovu poslanicu 5,5). Tražite Boga da vam pokaže uzroke vaše slabosti. Zapišite ih, tražeći ga da vam da ključeve slobode od svake pojedine slabosti. Odvojite vrijeme i zapišite Božji recept za preokretanje svake slabosti u snagu.

JEDNO

Vratimo se Pavlovim riječima koje je uputio voljenoj crkvi:

Neka se dakle svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše pije. Jer tko jede i pije, sud sebi jede i pije „ako ne poštuje Kristovo tijelo“. Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, i mnogi su umrli. Jer kad bismo sami sebe sudili, ne bismo bili suđeni.

(Prva poslanica Korinćanima 11,28-31)

U ovom ćemo se poglavlju usmjeriti na Pavlove riječi „ako ne poštuje Kristovo tijelo“. Želim se osvrnuti na dvije stvari: prvo, on se ne obraća pojedincima nego svima u toj crkvi, dakle, zajednici vjernika u gradu Korintu.

U posljednjih nekoliko desetljeća, veliki je naglasak stavljen na naš osobni odnos s Isusom Kristom. Naravno, riječ je o iznimno važnom i stvarnom aspektu kršćanstva. Međutim, ono što se ne naglašava jednako glasno jest zajednički udio svih kršćana u jednom tijelu. Jednostavno rečeno, svi smo mi jedno u Kristu. Bitno je imati na umu obje istine, ne zanemarivši nijednu od njih.

Drugo, prijevod Biblije NKJV (*New King James Version*, op. prev.) ponešto drugačije prevodi Pavlove riječi. Kaže da je razlog zbog kojeg su mnogi slabi, bolesni i umiru prerano taj što „ne

razlikuju Kristovo tijelo“ (stih 29). Ako proučimo obje verzije, dobit ćemo jasniju sliku o komuniciranoj poruci.

Da bismo stekli uvid, vratit ćemo se na prethodno poglavlje Prve poslanice Korinćanima, gdje Pavao govori o oslobođenju Izraela iz Egipta i njihovu boravku u pustinji. Usred tog govora, on objašnjava zašto im uopće spominje tu priču: „Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena“ (Prva poslanica Korinćanima 10,11). Pavao ne dijeli povijesne lekcije nego izdaje aktualno upozorenje za današnje vrijeme, kako bi nas zaštitio od suda.

Raspravljajući o Izraelovu iskustvu boravka u pustinji, apostol započinje opisom njihova saveza s Bogom. Kaže da su svi bili vođeni Duhom Božjim (oblakom), *svi* su bili izbavljeni iz Egipta (slika svijeta), svi su se krstili (mi smo kršteni u jedno tijelo), svi su jeli od iste duhovne hrane i svi su pili istu duhovnu vodu (Riječ Božju) – očiti naglasak je na riječi *svi*. Potom zaključuje da je stijena koja ih je pratila bio Krist. Jasno je: svi su oni bili jedno tijelo i pripadali su jednom Bogu koji se pridržava svog saveza. A to se sigurno odnosi i na naš identitet kao pripadnika Kristova tijela.

Pavao potom izjavljuje nešto što slama srce: „Ali većina njih nije bila po volji Bogu: ta poubijani su po pustinji“ (10,5). Bog nas neizmjerljivo voli, više nego možemo pojmiti. Prava istina je da ne možemo učiniti ništa zbog čega bi nas On volio više ili manje. Međutim, rekavši to, moramo istaknuti i da o nama ovisi koliko će biti zadovoljan nama. Zato Pavao na drugom mjestu u Pismu kaže da se zato i „trsimo da mu omilimo“ (Druga poslanica Korinćanima 5,9). To bi trebao biti najviši cilj i tebi i meni, kao i svakom drugom vjerniku.

Zašto su ovi starozavjetni ljudi pomrli izvan Božjeg obećanja? Pavao kaže da je pet grijeha prouzročilo njihov otpad: pohlepa

(svjesno željeti nešto što nije od Boga), obožavanje idola, seksualni nemoral, kušanje Boga i mrmljanje.

Nekoliko stihova poslije Pavao piše:

Kao razumnima velim: sudite sami što govorim. Čaša blagoslovna koju blagoslivljamo nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo nije li zajedništvo tijela Kristova? Budući da je jedan kruh, „jedno smo tijelo mi mnogi“; ta svi smo dionici jednoga kruha. Gledajte Izraela po tijelu! Koji blaguju žrtve nisu li „zajedničari“ žrtvenika?

(Prva poslanica Korinćanima 10,15-18)

Pavao, dakle, ovdje ponovno raspravlja o blagovanju Gospodnje večere, dajući nam širu sliku specifičnog problema koji spominje u 11. poglavlju Prve poslanice Korinćanima: *ne razlikuje Kristova tijela*. Ističe da nas je mnogo različitih pojedinaca koji imaju osobni odnos s Bogom kroz Isusa Krista. Međutim, na jednoj drugoj razini, u Božjim smo očima *jedno*. To je glavni smisao Pavlovih riječi. Jedno smo tijelo u Kristu, *zajedničari* poput Izraela.

Sada, dakle, trebamo postaviti sljedeće pitanje: „Je li se sud da su mnogi bili slabi, bolesni i prerano umirali odnosio na svakog pojedinca koji bi griješio ili je cijelo Kristovo tijelo u Korintu trpjelo posljedice ponašanja nekolicine?“ Nemojte me krivo shvatiti, želim snažno naglasiti jednu stvar: dakako da postoje osobne posljedice života u grijehu, ali ovdje moramo ostati usmjereni na istinu koju nam Pavao otkriva. Obraća se vjernicima kao Tijelu, Crkvi, jednom narodu.

U tom slučaju, odgovor je „cijelo Kristovo tijelo u Korintu“.

Pohlepa jednog čovjeka

Vratimo se Izraelcima čija nam je priča dana za primjer. No, preskočimo jednu generaciju do naroda kojeg je vodio Jošua. To je tijelo vjernika neustrašivo prešlo rijeku Jordan, ušavši u Obećanu zemlju. Prvi im je zadatak bio uništiti golemi grad Jerihon. Bez sumnje, radilo se o zastrašujućem zadatku, ali Bog će zasigurno još jednom potvrditi svoju silu i moć. Bog je Jošui dao konkretne upute, a jedna od njih je bila:

Grad neka bude 'herem' Jahvi – uklet i predan uništenju sa svime što je u njemu... A čuvajte se svega ukletog u gradu da i sami ne budete prokleti što ste uzeli ukletu, jer biste time navukli prokletstvo na tabor i unesrećili ga. Zato sve srebro i zlato, sve bakreno i željezno posuđe neka bude posvećeno Jahvi i pohranjeno u riznicu.
(Jošua 6,17-19)

Sav je plijen iz Jerihona trebao biti odnesen u Božju riznicu. Bio je određen samo Njemu, a ne nijednom pojedincu.

Došlo je do sukoba i Izraelci su bili nepobjedivi. Uništili su sve u gradu svojim mačevima: muškarce i žene, mlado i staro, stoku, ovce, koze i magarce. Potom su spalili grad i sve u njemu, izuzev zlata, srebra, bronce i željeza, što su zadržali za Božju riznicu. Nevjerojatno, nijedan Izraelac nije bio ubijen ni ranjen.

Prisjetimo se da je to jedan od gradova u koji je prethodna generacija slala uhode. Donijeli su sljedeći izvještaj Mojsiju: „Ali je jak narod koji u onoj zemlji živi, gradovi su utvrđeni i vrlo veliki“ (Knjiga brojeva 13,28). A sada su odrasla djeca te prethodne generacije napala taj utvrđeni grad, uništivši ga bez žrtava. Izrael je bio nadnaravno osnažen. No, čitamo:

Ali se „Izrael“ teško ogriješi o herem jer je Akan, sin Karmija, sina Zabdijeva, sina Zerahova, od plemena

Judina, uzeo od ukletih stvari, i Jahve se razgnjevi na „Izraela“.
(Jošua 7,1)

Primijetite da Pismo ne kaže: „Ali se čovjek *imenom Akan* ogriješi o herem.“ Kaže da se „Izrael ogriješio o herem“! I što je još zanimljivo, kaže: „Jahve se razgnjevi na *Izraela*.“ Ne kaže da se „Jahve razgnjevi na *Akana*“. Izraelci su bili kao jedno i kad je jedan pripadnik naroda sagriješio, prekršivši Božje odredbe svojom pohlepom, odgovornost je bila pripisana cijelom Izraelu.

Ubrzo se očitovala tragična posljedica. Idući grad na koji su išli bio je Aj. Bio je mnogo manji pa su vođe rekle: „Ne treba da onamo uzlazi sav narod; dvije do tri tisuće ljudi neka idu da osvoje Aj. Ne muči onamo sav narod, jer je ondje malo svijeta. Pođe onamo oko tri tisuće ljudi od svega naroda“ (Jošua 7,3–4).

U bitci za Jerihon sudjelovalo je otprilike 600 tisuća ljudi. Jasno je koliko je onda Aj bio nevažan. No, čitamo:

Ali su morali pobjeći pred onima iz Aja. Ajani pobiše oko trideset i šest ljudi i tjerali su ih ispred svojih vrata do Šebarima: pobili su ih na strmini.
(Jošua 7,4-5)

Je li to isti onaj narod koji je upravo uništio, bez žrtava, puno veći i moćniji grad Jerihon? A ipak, ljudi su sada bili oslabljeni, povukli su se i bili poraženi. Bili su izloženi kriptonitu.

Nažalost, trideset i šest ljudi je ubijeno, dok u Jerihonu nisu bili oslabljeni, nisu se povukli niti je ijedan od njih bio ranjen ili ubijen!

Razmislimo o ovome: Akan je sagriješio, a ipak se ništa nije dogodilo ni njemu ni njegovoj obitelji. S druge strane, nakon bitke u Aju, 72 majke i 72 oca nisu dočekali sina iz bitke, 36 žena svoje muževe, a mnoštvo djece svoje očeve. I to ne zato jer je njihov sin,

muž ili otac nešto učinio – oni nisu sagriješili. Nastradali su zbog grijeha drugog čovjeka iz neke druge obitelji!

Izrael je sada bio prestravljen. Jošua i svi starješine u narodu bacili su se na koljena i pali ničice pred Bogom. Možete li to zamisliti? Zbunjeni su i viču: „Zašto si preveo ovaj narod preko Jordana? Da nas predaš u ruke Amorejaca da nas pobiju?“ (Jošua 7,7).

Poslušajte Božji odgovor: „Ustani! Zašto si pao ničice? Izrael je sagriješio: prekršili su savez kojim sam ih vezao“ (Jošua 7,10–11).

Bog ne kaže: „Među vama je čovjek koji je sagriješio!“ Ne, On opet kaže: „Izrael je sagriješio!“ Nitko nije znao da je Akan sagriješio. Nitko nije sudjelovao u njegovoj pohlepi. Pa ipak su kao tijelo svi trpjeli posljedice zbog duhovnog kriptonita. Jošua saznaje o kome se radi i suočava Akana, koji kaže:

Zaista, ja sagriješih Jahvi, Bogu Izraelovu, i evo što sam učinio: vidjeh u plijenu lijep šinearski plašt, dvije stotine srebrnjaka i zlatnu šipku vrijednu pedeset srebrnjaka, pa se polakomih i uzeh sebi.

(Jošua 7,20-21)

Jošua i starješine brzo su se obračunali s Akanovim prijestupom i zatim čitamo: „Tako se Jahve ublaži od svoga žestoka gnjeva“ (Jošua 7,26).

Primjer

Ova starozavjetna priča ilustrira Pavlovu poruku korintskoj crkvi. On piše: „Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, a neki su i umrli.“ U idućem ćemo poglavlju otkriti da je grijeh pojedinaca utjecao na crkvu u cjelini, a ne samo na osobe uključene u prijestup.

Jeste li se ikada zapitali zašto je toliko današnjih vjernika slabo, konstantno nemoćno i bolesno? Izgleda kao da ti dragi vjernici nikako ne mogu biti iscijeljeni od svojih bolesti, a neki čak i prerano umiru. Zašto je među nama toliko samohranim majki na socijalnoj pomoći koje jedva spajaju kraj s krajem? Zašto je toliko nezaposlenih i siromašnih vjernika koji ovise o državnoj pomoći?

Popis borbi koje ne možemo nadvladati zbog svoje slabosti je beskrajan.

U danima Salomonove vladavine nije bilo siromašnih ni nezaposlenih. U Djelima apostolskim nitko nije oskudijevao i ljudi bi odmah bivali iscijeljeni od nemoći, bolesti i slabosti. Zašto to ne vidimo danas? Je li moguće da ustrajanje u grijehu kod nekih utječe na živote svih drugih? Je li moguće da svjedočimo onome što se dogodilo Izraelcima u Aju?

Ponavljam, jako je bitno istaknuti da postoje osobne posljedice za ustrajanje u grijehu. Akan je u konačnici bio kažnjen, ali i Izrael kao cjelina također se susreo s duhovnim kriptonom zbog njegova grijeha. Nadam se da će vaša svijest o tome da ste dio tijela jačati dok nastavljamo ovo istraživanje, kao i vaš osobni odnos s Isusom te da ćete uvidjeti kako postupci svakog od vas kao dijela tijela mogu donijeti ili blagoslov ili posljedice drugim dijelovima tijela.

Prije kraja želim još jednom istaknuti da se bavljenje oslobađajućim istinama često na početku čini kao nešto negativno te da se misao „Zašto se uopće baviti s tim?“ vrlo lako može uvući u naše misli. No, u konačnici, otkrivena istina donosi slobodu na mjesta gdje su prije bile prepreke.

Rečeno Isusovim riječima: „Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi“ (Evandjelje po Ivanu 8,32).

Konkretni koraci

Možda ste gledali film *Gladijator* i sjećate se uzvika generala Maximusa: „Ostanite zajedno! Kao jedan!“ i svjedočili ste pobjedama koje je donijela takva strategija. Nije tajna da je jedna od najučinkovitijih vojnih strategija: „Podijeli i vladaj“.

Isus je to jako dobro znao, učeći da nijedna kuća u sebi razdijeljena neće opstati (vidi Evanđelje po Mateju 12,25). Kad je Kristovo tijelo razdijeljeno u svojoj vjernosti Kristu, biva oslabljeno kao cjelina. To znači da najveći doprinos koji možete kao pojedinci dati dosezanju izgubljenih u svijetu jest da živite svoj život potpuno posvećeni Isusovoj svrsi. Praktično, da sve svoje uobičajene, svakodnevne aktivnosti posvetite Bogu kao čin štovanja Njega.

Bog želi cijeli vaš život, a ne samo nedjeljna jutra. Ako ne živite cijeli svoj život – na poslu, u obitelji, u slobodnim aktivnostima – kao čin štovanja Boga, danas se pokajte za to. Tražite Isusa da vam pokaže kako bi životni stil štovanja trebao izgledati u vašem životu. Zapišite ono što vam pokaže ili kaže i tražite Božjeg Duha da vas ponovno ispuni dok mu se potpuno predajete.

ZARAZNI KRIPTONIT

Nego Bog je tako sastavio tijelo da razumijemo svoje živote kao dio crkve.

Prva poslanica Korinćanima 12:25 MSG

Razmislite o svome tijelu i kako su svi dijelovi povezani, čak i oni koji se ne nalaze blizu jedan drugome. Vaš mali nožni prst povezan je s vašim nosom, vaša jetra povezana je s koljenima, a vaša usta s leđnom moždinom, i tako dalje. Nijedan dio tijela ne može preživjeti odvojen od ostatka tijela. Da može, ne bi bio dio tijela.

Ako jedan dio tijela pati, zar ne pate i svi drugi dijelovi s njim? Ako se netko zarazi gripom ili virusom, bolest nakon nekog vremena zarazi cijelo njegovo ili njeno tijelo, dovede do gubitka apetita, smanjene snage, smušenosti i boli. S druge strane, ako je jednom dijelu tijela dobro, dobro je i cijelom tijelu. Ako osoba ode na masažu leđa ili glave, cijelo tijelo osjeća popuštanje napetosti i ugodu. Cijelo tijelo uživa u tome što se događa.

Mi smo kao crkva jedno. Izrael kao naš primjer također je bio jedno, a Akanov svojevolutni grijeh utjecao je ne samo na njega nego i na cijelu zajednicu. Izrael je bio nepobjediv u bitci osvajanja

Jerihona, no samo nekoliko dana kasnije, ista vojska bila je slaba, ozbiljno poražena, povukli su se pred neprijateljem, pretrpjevši veliku štetu. Da se izrazimo u prenesenom smislu, narod je došao pod utjecaj duhovnog kryptonita. Je li se to dogodilo i korintskoj crkvi? Ako pobliže promotrimo situaciju, dobit ćemo odgovor.

Kao što smo spomenuli ranije, Gospodnja večera u ranoj crkvi bila je potpuno drugačija od onoga kakva je u modernim vremenima. Oni su tada blagovali obrok, a mi danas više sudjelujemo u obredu. Dakle, u tom smislu, njihovo ponašanje koje Pavao ukorava nešto je s čim se mi danas ne susrećemo. Međutim, korijen njihova ponašanja ono je na što ćemo se usmjeriti.

Njihov je problem bio što određeni pojedinci u korintskoj crkvi nisu čekali da dođu svi članovi crkve. Oni koji bi stigli ranije, častili su se jelom i pićem, vjerojatno bi jeli najbolju hranu i pili najbolje vino, dok bi oni koji bi stigli kasnije dobili ostatke. Mnogi biblijski učitelji i povjesničari smatraju da su zanemareni bili upravo siromašniji i manje ugledni članovi crkve. Pogledajmo sada Pavlove riječi:

Jer „neki“ od vas brzo pojedu svoj obrok i ne podijele ga s drugima. Zato jedan glada, a drugi se opija... Jer tko jede i pije, sud sebi jede i pije ako ne razlikuje Tijela. Zato su među vama „mnogi“ slabi i bolesni, a neki su i umrli.

(Prva poslanica Korinćanima 11,21; 29-30)

Promotrite dvije riječi koje sam naglasio u gore navedenim stihovima Pisma: „neki“ i „mnogi“. Pavao, dakle, govori o grijehu „nekih“ (stih 21), što za posljedicu ima da su „mnogi“ slabi, bolesni i umiru prerano (stih 30). Isto kao i u slučaju s Akanom, oni koji nisu svojevrijemno prekršili Božje odredbe trpjeli su posljedice suda svjesne neposlušnosti jednog čovjeka.

Pillar komentari Novoga zavjeta navode:

Ne bismo trebali pretpostaviti da su bolesni i prerano umirući bili krivi za određeni grijeh, nego kao što je bio slučaj s većinom božanskih kazni u Starom zavjetu, kazna je lako mogla doći na cijelu zajednicu.

Sličan incident

Nešto prije u Pavlovoj poslanici, on govori o drugačijoj vrsti grijeha koji je također djelovao na cijelu zajednicu. Počinje ovim riječima: „Općenito se čuje o bludnosti među vama, i to takvoj bludnosti kakve nema ni među poganima“ (Prva poslanica Korinćanima 5,1). Radilo se o tome da je jedan muškarac, koji se izjašnjavao kao sljedbenik Isusa Krista – Božje dijete, brat u Kristu i dio Kristova tijela – živio u svjesnom grijehu bludnosti.

Pavlovo ukoravanje nije bilo usmjereno samo na čovjeka koji je počinio taj grijeh. Zajednica ga je prihvaćala kao brata i dio crkve, a starješinstvo se odbijalo razračunati s njegovim grijehom, gledajući na drugu stranu.

Zašto su ignorirali takvo ponašanje? Vjerojatno ga nisu htjeli uvrijediti suočavajući ga s njegovim grijehom. Možda je bio utjecajan, visokopozicioniran u zajednici, možda je bio popularni sportaš ili izdašan donator. Korint je bio velik, utjecajan grad i kulturno i umjetničko središte. Možda je bio cijenjeni glumac u njihovoj verziji holivudskih filmova ili renomirani glazbenik čije su se pjesme vrtjele na vrhu ljestvica, ili glavni pjevač u njihovom timu za slavljenje. Tekst nam to ne govori, ali možemo pretpostaviti da bi njegov odlazak utjecao na napredak cijele crkve.

Možda je bilo i drugih razloga. Možda su mislili da, ako ode, neće više imati gdje slušati Božju riječ. Možda su zaključili: „Bolje je da je u zajedništvu i da sluša evanđelje nego vani u svijetu.“ Možda je glavna misija njihove crkve bila dovesti polaznike na idući

sastanak, a suočavanje s grijehom onemogućilo bi postizanje tog cilja. Možda su razmišljali ovako: „On je još beba u Kristu, dajmo mu vremena.“ Siguran sam da su mislili kako će s vremenom „doći k sebi“ i izaći iz grijeha.

Pavao odlučno upućuje starješinstvo korintske crkve da uklone tog čovjeka iz zajedništva. Navest ću njegove izjave:

- Iskorijenite iz vaše sredine tog čovjeka (Prva poslanica Korinćanima 5,2).
- Izbacite tog čovjeka (Prva poslanica Korinćanima 5,5).
- Očistite se od starog „kvasca“ uklanjanjem tog pokvarenog čovjeka iz svoje sredine (Prva poslanica Korinćanima 5,7).
- Iskorijenite opakoga iz svoje sredine (Prva poslanica Korinćanima 5,13).

Pavao četiri puta u jednom malom poglavlju ponavlja jednu te istu stvar! Razmislite o tome – u samo trinaest stihova apostol ovoj skupini četiri puta naređuje da uklone tog čovjeka iz crkve, a u jednom trenutku čak jasno kaže: „Morate izbaciti tog čovjeka.“ Jako oštro! Sjetite se, Pavao voli tu crkvu, a voli i tog čovjeka.

Možda se pitate: „Stvarno, voli tog čovjeka? Nema šanse!“ Ali u biti, mi znamo da ga voli jer u Pismu ništa nije zapisano, a da nije motivirano ljubavlju. Jer Bog nadahnjuje sve Pismo i Bog je ljubav (vidi Drugu poslanicu Timoteju 3,16 i Prvu Ivanovu poslanicu 4,8).

Molim vas, imajte na umu da ove riječi nisu upućene samo starješinstvu crkve u Korintu nego cijeloj crkvi. Pavao opetovano ponavlja da se njegove poslanice čitaju svim crkvama. Zašto je Pavao toliko nepopustljiv i izravan u vezi toga? Odgovor možemo pronaći u sljedećoj izjavi: „Zar ne znate da je grijeh poput malo

kvasca koji sve tijesto ukvasa?“ (Prva poslanica Korinćanima 5,6). Još jednom vidimo da će zbog grijeha posljedice trpjeti cijela zajednica, a ne samo pojedinac. Pogledajte što dalje piše:

Očistite stari kvasac uklanjanjem te pokvarene osobe između vas. Tada ćete biti novo tijesto, bez kvasca, kao što i jeste. Jer već je žrtvovana „Pasha“ naša, Krist. Zato svetkujmo, ne sa starim kvascem ni s kvascem zloće i pakosti, nego s beskvasnim kruhovima čistoće i istine.
(Prva poslanica Korinćanima 5,7-8)

Pavao se vraća na središnju temu blagovanja Gospodnje večere. Izraelovo svetkovanje Pashe bilo je usmjereno na žrtveno janje. A Isus je naše bezgrešno žrtveno Janje. Kao što je prva Pasha obilježila Izraelovo oslobođenje iz egipatskog ropstva, tako je Kristova žrtva na križu, što je središnja tema Gospodnje večere, obilježila naše oslobođenje iz ropstva grijehu.

Postojali su i drugi blagdani: Blagdan prvih plodova, Pedesetnica, Blagdan truba, Dan pomirenja i Blagdan sjenica. No, oni su nagoviještali zrelije aspekte našeg kršćanskog života. Jednostavno rečeno, Pasha je bila blagdan spasenja. Dakle, Pavao se osvrće na naš ulazak u kraljevstvo. Ističe da se Pasha nije mogla svetkovati „sa starim kvascem ni s kvascem zloće i pakosti“. Dakle, način razmišljanja „on je tek beba u Kristu“ predstavlja neispravno rezoniranje – za njega i za nas. Često se takvo razmišljanje koristi da bi se opravdala osoba koja je „predana grijehu“. Radi se o varljivom i obmanjujućem pogledu na stvari jer nema mjesta za svjesno ostajanje u grijehu u crkvi (u idućem ću poglavlju objasniti razliku između „svjesnog ostajanja u grijehu“ i „sagriješnja“).

Nadalje, primijetite da je Pavao grijeh tog čovjeka usporedio s kvascem (ili ukiseljenim tijestom). Kvasac se širi tijestom i dovodi do dizanja tijesta. Bog je Izraela, što se tiče svetkovanja Pashe, oštro upozorio: „Prvoga već dana uklonite kvasac iz svojih kuća. Jer, tko bi god od prvoga do sedmoga dana jeo ukvasan kruh, taj

se ima iskorijeniti između Izraelaca“ (Knjiga izlaska 12,15). Riječ „iskorijeniti“ vrlo je odlučna, poput Pavlovih uputa. Bog je na taj način htio pokazati i Izraelcima i nama da kada uđemo u savez s Njim, nitko ne može „ustrajati u grijehu“ u zajednici. Svi se moraju pokajati od svjesne neposlušnosti Njegovoj Riječi jer će u suprotnom unijeti kvasac grijeha i njegove posljedice u svoju zajednicu.

Pillar komentar Novog zavjeta navodi:

Pavao naglašava (redosljedom riječi u grčkom jeziku) da se kroz samo jedan „mali“ dio crkve, jednu osobu, zlo može neizbježno, polako ali sigurno, proširiti u cijelu zajednicu, ako se ne razračunamo s njim. Svojevoljno ostajanje u grijehu u crkvi može imati ozbiljne posljedice. Poput kvasca u kruhu, grijeh s kojim se nismo razračunali u crkvi širi se kroz cijelu zajednicu i nepovratno je mijenja.

S jednim navodom se ne slažem. Proučavajući o kvascu, otkrio sam da se ne širi *sporo* nego *brzo*. No, komentar neupitno točno navodi da se *sigurno* širi u cijelu zajednicu.

Znači li to, onda, da ne trebamo nikoga tko je u nekom svjesnom grijehu uopće pustiti da dođe među nas? Naravno da ne! Mi trebamo primati mnoge nevjernike među nas, ali ne kao *članove* crkve, niti bi oni trebali *misлити* da su *članovi* osim kad se pokaju za sve svjesne i namjerne grijehe i predaju cijeli svoj život Isusu Kristu. Pavao to jasno ističe:

Napisah vam u poslanici da se ne miješate s bludnicima – ne „općenito“ s bludnicima ovoga svijeta, ili lakomcima, ili razbojnicima, ili idolopoklonicima jer biste inače morali iz svijeta izići.

(Prva poslanica Korinćanima 5,9-10)

Nama koji slijedimo Krista zapovjedbano je da idemo po svem svijetu, dosežući izgubljene, i da ih pozivamo u svoje crkve ne bi li čuli Božju riječ – a ne kompromitiranu ili iskrivljenu verziju istine o svom duhovnom stanju. Trebamo bez prestanka dosežati izgubljene, jesti s njima, biti im prijatelji, voljeti ih i služiti im, baš poput Isusa.

No, Pavao govori nešto skroz drugo, osvrće se na osobu koja se predstavlja kao vjernik:

Napisah vam zapravo da se ne miješate s „nazovi bratom“ koji bi bio bludnik, ili lakomac, ili idolopoklonik, ili pogrđivač, ili pijanica, ili razbojnik. S takvim ni za stol!“

(Prva poslanica Korinćanima 5,11)

Jasno je da Pavao ne govori o vjerniku koji je „sagriješio“ nego o osobi koja se naziva vjernikom, a zapravo „živi u grijehu“. Zašto ovaj crkveni otac tako strogo govori o tome? Jednostavno rečeno, to je dokaz njegove istinske ljubavi za crkvu. Ne želi vidjeti crkvu da pati dok *navodno štiti* „vjernika“ koji ustraje u grijehu.

Gledajte na to ovako: da netko boluje od iznimno zarazne bolesti koja se može proširiti zrakom na bilo koga u blizini, što će zajednica učiniti? Smjestit će bolesnika u karantenu. Tako će zaštititi zajednicu od zaraze. Ako to ne učini, bolest će se proširiti poput požara i cijela će se zajednica zaraziti i trpjeti posljedice bolesti. Koje bi posljedice mogle biti na široj razini? Napuštena radna mjesta, gubitak produktivnosti, prekid u radu javnih servisa u zajednici i ekonomski gubitci – a to su samo neki od mnogih.

Pavao potom ovako kaže za osobu koja ustraje u grijehu:

Neka se takav izbac i preda Sotoni na propast grešne naravi, da bi se on sam spasio u Dan Gospodina Isusa.

(Prva poslanica Korinćanima 5,5)

Taj se brat nalazi u ozbiljnoj opasnosti da bude izgubljen za cijelu vječnost ako se ne promijeni. Zato sam maloprije upotrijebio riječi „navodno štiti“. Prava istina je da je osoba koja ustraje u grijehu u većoj opasnosti ako ostane u crkvi jer će on ili ona jednoga dana stati pred Boga i otkriti svoje izgubljeno stanje kada već bude prekasno, na Dan suda.

Teškoće koje će ta osoba iskusiti izvan Božje zaštite vrlo će je vjerojatno nagnati da dođe sebi i vrati se Isusu svim srcem i dušom, što se dogodilo i s ovim čovjekom (o čemu govori Druga poslanica Korinćanima). Teškoće nas mogu probuditi, kao u slučaju izgubljenog sina. Vratio se kući tek kad je vidio plodove svojih grešnih putova. Da ga je otac nastavio podržavati i slati mu novac, sin ne bi uvidio u kakvom je buntu.

Kako na nebu....

Vratimo se na ključnu temu. Jasno smo vidjeli u zadnja dva poglavlja da smo jedno u Kristu i da kao jedno tijelo svi imamo koristi od pojedinačnih doprinosa te da svi trpimo posljedice ako pojedinac ustraje u određenom grijehu.

Ovdje se krije istina koju ne možemo zanemariti. Posljedice izbjegavanja ove rasprave već su predugo u Kristovom tijelu. I neće nestati ako jednostavno budemo ignorirali tu temu.

Ohrabrimo se i suočimo se s njima. Cijelo nebo navija za nas! Pozvani smo biti pobjednička crkva, Kristovo tijelo koje je – baš poput Isusa – nezaustavljivo. Bolesti, slabosti, siromaštvo, neimaština i ostala neprijateljska djela moraju pokleknuti pred Gospodnjom crkvom.

Pozvani smo vladati u autoritetu i, ispunjeni nadnaravnom silom, poražavati neprijatelje neba. To ćemo i učiniti ako se ne bojimo suočiti s teškim pitanjima koja nas muče.

Usudimo se vjerovati da može biti „kako na nebu, tako i na zemlji“!

Konkretni koraci

Ova je tema od iznimne važnosti i nažalost, teško je naći modernu crkvu koja na ispravan način naglašava ove istine. Razmotrite ovo: kao prvo, Bog vas poziva da živite slobodni od grijeha, potpuno predani Njemu. Kao drugo, kada vjernici ne žive tako, ne utječu samo na svoje živote nego i na cijelo Kristovo tijelo.

Odvojite vrijeme i razmislite o svemu tome. Nemojte dopustiti da ove istine ostanu samo dobre ideje preko kojih ćete prijeći. Razmišljajte o njima. Odvojite vrijeme. Molite nad tim istinama i tražite Boga da vam ih otkrije za vaše živote. Dopustite da uđu duboko u vas i postanu vam važne kao što su bile Pavlu.

BUDI PROMJENA

Ja sam jedan od mnogih u mojoj generaciji koji je više bio podučavan o osobnom hodu s Kristom nego o tome da smo svi mi vjernici jedno tijelo. Tek mi je nedavno ta istina o crkvi postala jasna. Nemojte me krivo shvatiti – naravno da sam razumio tu istinu i prije – ali ne u mjeri u kojoj je razumijem sada.

Otkad je Duh Sveti probudio moje razumijevanje te stvarnosti, često se sjetim američkih morskih, zračnih i kopnenih timova (engl. *Sea, Air and Land*, op. prev.), poznatih kao Navy SEALs.

Jedan moj prijatelj pripadnik je te elitne vojne postrojbe. Već je petnaest godina u SEAL timu i trenutno radi kao instruktor. Nakon što sam neko vrijeme razmišljao o ovim istinama u vezi Kristova tijela, odlučio sam ga nazvati. Znao sam da su pripadnici postrojbe SEALs poput braće pa sam htio proniknuti dublje u cijelu stvar. Nazvao sam ga i prvo što sam ga pitao bilo je: „Kako pripadnici SEALs-a gledaju jedni na druge i kako se odnose jedni prema drugima? Kako su uspjeli stvoriti tako čvrsto povezanu zajednicu? I što je potrebno za njihovu obuku?“

Njegov prvi komentar bio je: „Pripadnik SEAL-a najmanje misli na sebe.“ Svidio mi se njegov jasan i izravan odgovor.

Znao sam da će to biti značajan telefonski poziv pa sam šutio i pustio ga da nastavi. „Cijenimo brata koji je do nas više nego same sebe. Nikad ne moramo sami sebi štititi leđa jer znamo da će to činiti naša braća iz SEAL-a.“

Tada mi je počeo propovijedati: „Ako pogledaš u šesto poglavlje Poslanice Efežanima, vidjet ćeš da su svi dijelovi Božje bojne opreme za našu prednju stranu – ništa ne štiti naša leđa. To je zato što Bog želi da se svatko od nas ponaša poput pripadnika postrojbe SEAL, da štitimo jedni drugima leđa – da mislimo kao jedno, kao jedno tijelo. Ako se ne postavimo na takav način, samo će jedna osoba štititi moja leđa: ja. No, ako svi djelujemo kao tim, svaki će mi pripadnik voda čuvati leđa.“

Nastavio je: „Kao pripadnik postrojbi Navy SEAL, sve što činim na dobrobit je brata pored mene. U to vjerujemo svim svojim srcem. Izvježbani smo da ne gledamo na sebe kao pojedince, nego kao cjelinu. Iako smo obučeni stručnjaci za razne stvari – eksplozive, komunikaciju, snajpere, prvu pomoć, kontrolu leta, oružje itd., funkcioniramo kao cjelina. Nikada ne idemo na zadatak razmišljajući da se netko od nas neće vratiti ili da će samo četrdeset posto preživjeti. Ne, naš je stav sljedeći: sto posto nas ide na zadatak i sto posto će se vratiti.“

Bio sam zadivljen onime što mi je otkrio. Na kraju sam ga upitao: „Kako usađuješ taj stav u svoje novake?“

„Nikako!“ odgovorio je. „SEAL-ov trening *Temeljno podvodno uništavanje* smatra se najzahtjevnijom i najtežom vojnom obukom, što se vidi iz podatka da otprilike devedeset posto prijavljenih na taj SEAL-ov program ili odustane ili ga ne prođu. Ostanu samo potpuno istrenirani, obučeni pojedinci. I svaki od njih cijeni čovjeka do sebe više nego samoga sebe i spreman je umrijeti za cilj koji je puno veći od njega.“

Potom je rekao: „Johne, kad bi se barem crkva tako ponašala. Što bi se dogodilo?“

Morao sam se, nažalost, složiti s njim. No, istina je da mi itekako imamo potencijala da budemo takvi. To je vrlo stvaran dio *božanske naravi* usađene u nas kad smo se nanovo rodili. Propovijedanje i poučavanje koje smo primili, što predstavlja našu obuku, trebali bi locirati taj stav i izvesti ga na površinu. Ali ako slušamo samo potrošačku verziju evanđelja, razvijat ćemo krivu stvar – naše neotkupljeno tijelo. To je najveći razlog zbog kojeg je moderna crkva u takvom stanju. Mnogi od nas samo žele biti ohrabreni i podignuti, a ne izazvani. Toliko toga nam nedostaje.

Moj prijatelj je ratnik, a ipak razumije slabost crkve modernih vremena. On zna da bi, da je samo jedan pripadnik postrojbi SEAL-a slab, u kompromisu, ili da napusti svoju poziciju, svi pripadnici voda trpjeli posljedice kao skupina ili bi umrli zbog lijenosti i nesposobnosti jedne osobe. Ono što je ukorijenjeno u njemu i mi trebamo ugraditi u svoje umove kao dijelovi Kristova tijela.

Budi promjena

Postoji li pozitivan aspekt ovoga o čemu smo razgovarali? Naravno – s Bogom uvijek postoji!

Znam da istine iznesene u prethodnim poglavljima možete promatrati na negativan način, obeshrabriti se i razočarati zbog njih. Ako se usmjerite samo na to kako su vas drugi oštetili u životu, da, to može biti obeshrabrujuće. No, ovu smo istinu iznijeli na vidjelo da bismo vidjeli naš zajednički napredak i punu mjeru Njegova veličanstva i moći kakve nije još bilo u našoj generaciji. Ništa se neće promijeniti ako ne budemo vjerovali i ako nastavimo ne činiti ama baš ništa drugačije. Dakle, ovo je zaključak: *Ti možeš biti promjena*. Ako ne počne s tobom ili sa mnom, kako će početi? Bog nas je pozvao da budemo oni koji donose promjenu!

Jeste li ikada vidjeli što se dogodi kada osoba s osjetljivom savjesti, ali malo divlja izvana, iznenada preuzme odgovornost za tuđe živote? Često to izvuče ono najbolje u njoj! Na primjer, pogledajte mladu majku. Dok je bila sama, znala je biti divlja, luda, pa čak i glupa ponekad. Njezini su postupci utjecali samo na njezin život i ničiji drugi. No, onda se zaljubila, udala i dobila dijete. Sada je ta, nekoć divlja djevojka, očvrsnula. Kad bi nastavila biti luckasta, neodgovorna i živjeti opasnim životom, zna da bi to utjecalo ne samo na njen život nego i na živote njezina supruga i djece koje voli.

To se mora dogoditi sa svakim od nas u crkvi. Moramo voljeti jedni druge dubokom ljubavlju. Moramo shvatiti da naša neposlušnost Božjoj riječi ne utječe samo na nas. Mi smo dio tijela! Možda upravo zato Pavao piše korintskoj crkvi ovu zapovijed usred rasprave o Gospodnjoj večeri:

*Sve je slobodno! Ali – sve ne koristi. Sve je dopušteno!
Ali – sve ne saziđuje. Nitko neka ne traži svoje, nego
dobro drugoga.*
(Prva poslanica Korinćanima 10,23-24)

I ponovno Pavao govori Filipljanima:

*U poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe...
Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu.*
(Poslanica Filipljanima 2,3;5)

Takav je stav imao Isus i motivirao ga je da dođe i položi svoj život za nas. Mogao je spasiti samoga sebe. Mogao je pozvati legiju anđela da ga oslobode iz ruku njegovih krvnika, ali on je imao nas pred očima. Više mu je bilo stalo do naše dobrobiti nego do njegove vlastite.

Radosna vijest za nas je: kada mi kao pojedinci hodamo u poslušnosti Božjoj riječi, u konačnici ćemo sigurno biti

blagoslovljeni. Možda ćemo morati proći kroz neugodna i teška razdoblja zbog neposlušnosti nekih u tijelu, no, u konačnici ćemo profitirati.

Ilija je primjer takve vrste patnje zbog tuđeg ponašanja. Zbog Ahabova i Izebelina uzastopnog grijeha te izraelske ravnodušnosti prema grijehu, na zemlji nije godinama bilo kiše. Ilija se zbog toga nije hranio obilno poput naroda u danima kralja Davida i kralja Salomona. Umjesto toga, morao je godinama jesti kruh i meso koje mu je donosio gavran – a to nije bilo baš divno! Bio je primoran biti na monotonij dijeti bez povrća, meda, sokova ili mnogih drugih delicija dostupnih u neka bolja vremena. I tu je muku morao podnositi zbog postupaka drugih ljudi. No, Ilija je bio dio jednog naroda, jedne nacije i jednog tijela. Njegova je poslušnost s vremenom donijela promjenu i... kišu. To je blagoslovilo narod i u konačnici, i on je sam bio blagoslovljen.

Savez mira

Ako promotrimo još jedan događaj prije Ilijina doba, ponovno ćemo vidjeti da *mnogi* trpe posljedice zbog postupaka nekolicine. Izraelci su bili u pustinji, utaborivši se u Šitimu. Čitamo:

Dok je Izrael boravio u Šitimu, „nekolicina“ muškaraca se upusti u blud s Moapkama. One pozivahu narod na žrtvovanje svojim bogovima, a narod sudjelovao u njihovim gozbama i klanjaše se njihovim bogovima. Tako se Izrael osramoti s Baalom peorskim. I Jahve planu gnjevom na Izraela.
(Knjiga brojeva 25,1-3)

Primijetite opet riječ „nekolicina“. Bog je rekao svom narodu da ne štiju druge bogove, ne opće sa stranim ženama niti se upuštaju u seksualni nemoral. No, neposlušnost *nekolicine* donijela je kaznu cijeloj zajednici (narodu) i ponovno možemo vidjeti da su ne *neki*, nego *mnogi* bili pogođeni tom kaznom.

„Pokupi sve narodne glavare“, reče Jahve Mojsiju.
 „Objesi ih Jahvi usred bijela dana da se Jahvin gnjev
 odvрати od Izraela“.
 (Knjiga brojeva 25,4).

Dakle, postupci narodnih glavara (nekih) raspalili su u Bogu strašnu ljubomoru i gnjev protiv cijelog izraelskog naroda. Bili su jedan narod, jedna nacija, jedno tijelo.

Otpribliže u isto vrijeme kada je Mojsije izdao zapovijed da se smaknu narodni glavari, jedan Izraelac imenom Zimri uveo je Midjanku Kozbi u svoj šator na Mojsijeve oči i oči cijeloga naroda. Radilo se o očitoj i neprihvatljivoj neposlušnosti Božjoj riječi. Istoga je trena Pinhas, Eleazarov sin i Aronov unuk, zgrabio koplje te ga, otrčavši u Zimrijevi šator, zabio ne samo u Zimrija nego i u Kozbi, smaknuvši ih tako oboje jednim udarcem. Potom čitamo: „Tako pomor Izraelaca prestade. A onih koji su od pomora pomrli bilo je dvadeset i četiri tisuće“ (Knjiga brojeva 25,8-9). Ponovno vidimo da su mnogi pomrli, mnogi su pretrpjeli štetu, mnogi su bili pogođeni postupcima *nekolicine*. Narod je bio kao *jedno* u Božjim očima.

Bog potom izjavljuje: „Pinhas, sin Eleazara, sina svećenika Arona, odvratio je moj gnjev od Izraelaca, obuzet među njima mojim revnovanjem. Zato u svome revnovanju nisam istrijebio izraelskoga naroda“ (Knjiga brojeva 25,10-11). Pinhas je revnovao za istu stvar kao i Bog – dobrobit cijeloga naroda. Pinhas je donio promjenu na bolje. Nisu to morali biti svi nego samo jedan čovjek.

Pavao je bio taj koji je revnovao Božjom revnošću za crkvu u Korintu. Hrabro suočivši crkvu s istinom, donio je konkretnu promjenu. Uzeo je Božju riječ – mač Duha Svetoga – zabivši je u grijeh jednog čovjeka koji je živio u seksualnoj nečistoći. U Starome zavjetu radilo se o pravom koplju, u Novome zavjetu i danas, „koplje“ zabijamo kada neustrašivo govorimo istinu, čak i kada nas ljudi ne žele slušati ili se oglašuju o očiti grijeh pojedinca ili nekolicine u zajednici.

Pavao je u svemu tome najmanje mislio na sebe. Ponašao se poput mog prijatelja iz postrojbi SEAL. Dobrobit drugih stavio je ispred vlastite ugone i popularnosti. Riskirao je čak da ga korintska crkva u potpunosti odbaci. Revnovao je za njih, čak i nakon što se otkrilo da što on njih voli više, to oni njega vole manje.

Pinhas se nije bavio samim sobom. Znao je da bi ga mogli optužiti za grubost, okrutnost, nedostatak suosjećanja, nazadnost, zadrtnost u uvjerenjima ili staromodnost. Bio je sam, nitko drugi nije bio s njim. Što bi ljudi mogli misliti, reći ili učiniti? Nije ga bilo briga. Psalmist kaže: „Al' se Pinhas diže, sud izvrši“ (Psalmi 106,30). Revnovao je za Boga i ono do čega mu je stalo – Njegov narod. Volio ih je. On je bio taj koji donosi promjenu!

Pogledajmo sada što Bog kaže o njemu:

*Kaži mu dakle: 'S njime, evo, sklapam „savez mira“.
Neka to bude za „nj“ i „njegove potomke“ poslije njega
savez vječnoga svećeništva, jer je revnovao za svoga
Boga i izvršio pomirenje za izraelski narod’.*
(Knjiga brojeva 25,12-13)

Ta mi je izjava bola oči tijekom mnogih godina proučavanja Biblije. Ne samo da je Mojsije o tome pisao, nego i je i psalmist puno kasnije naglasio njegovu nagradu:

*Al' se Pinhas diže, sud izvrši i pošasti nesta tada.
U zasluge to mu uđe u sva pokoljenja dovijeka.*
(Psalmi 106,30-31)

Sjećam se divljenja koje sam osjetio kada sam prvi put pročitao koliku je nagradu taj mladić primio jer je odlučio riskirati i zauzeti se za ono što je Bogu ugodno. Nije dobio jednokratnu, već vječnu nagradu, zapečaćenu savezom. Sjetite se, Bog nikada ne krši savez. Ta je nagrada bila toliko veličanstvena da se nije odnosila samo na njega, nego i na svu njegovu djecu i djecu njegove djece, na

sva pokoljenja do vijeka – dakle, i na nas! Svi su idući naraštaji bili nagrađeni i bit će nagrađeni zbog njegove spremnosti da se zauzme za ono što je ispravno u Božjim očima.

Kada sam pročitao priču o Pinhasu, odlučio sam uvijek govoriti istinu, čak i ako posljedica bude gubitak ljubavi kao u Pavlovu slučaju. Mogao sam uprijeti pogled u veličanstvenu nagradu, pripremljenu ne samo meni, nego i Lisi i našim sinovima, njihovoj djeci i svim idućim generacijama koje će doći. Jer radi se o savezu mira koji nikada ne može biti raskinut, blagoslovu koji će se izljevati iz generacije u generaciju.

Bilo mi je stoga prekrasno gledati koliko naši sinovi strastveno revnuju za Boga. Dok su odrastali, najmanje pola tog vremena proveo sam daleko od kuće, propovijedajući evanđelje. Unatoč tome, naša su djeca bila sigurna unutar obećanog saveza mira koji je Bog zajamčio donositeljima promjena. Istu dozu blagoslova očekujem i za naše unuke.

Znači li to da se u istinama koje smo otkrili krije blagoslov? Da, riječ je o savezu mira koji nije obećan samo vama, nego i vašim potomcima, dokle god budete glas promjene, dokle god budete revnovali za Božje putove, pa i onda kad drugi ne budu.

Možemo li sada vidjeti da je bolje govoriti istinu koristeći mač Duha u ljubavi nego šutjeti i gledati kako grijeh nadvladava i širi se zajednicom vjernika?

Što se mene tiče, odgovor je jasan, a vama prepuštam da sami odlučite za sebe.

Konkretni koraci

Evo dobre vijesti koju ste čekali: zauzimanje čvrstog stava da ćete uvijek govoriti istinu, iz ljubavi prema Bogu i Njegovu narodu, dovodi vas u društvo ljudi koji su primili vječna obećanja i blagoslove iz saveza s Bogom, što je odredilo budućnost ne samo njima nego i njihovim potomcima.

Možete li se sjetiti nečeg moćnijeg što biste mogli učiniti za svoje potomstvo? Nijedno svjetovno, fizičko nasljedstvo ne nosi takvo obećanje – novac može trajati generaciju-dvije. Nema tog znanja ni mudrosti koji bi se mogli prenijeti tolikim generacijama. Samo baština temeljena na obećanju Božje vjernosti može izvršiti tako dugotrajan utjecaj.

Što želite ostaviti u baštinu budućim generacijama? Po čemu želite da vas pamte na zemlji i po čemu da vas prepoznaju u nebu? Ključ za ostvarenje ovih želja leži u tome koliko ćete čvrsto zastupati ljubav i istinu tijekom svog kratkog zemaljskog života.

MOTIVACIJA

Nedavno sam imao poteškoće sa slanjem poruka na mom iPhoneu. Na sve sam moguće načine nastojao riješiti problem, zatvarao sam aplikacije, gasio i ponovno pokretao telefon, čak sam na kraju „nasilno ugasio“ telefon: postupak koji poduzimate kad ništa drugo ne djeluje. Poduzeo sam i kompliciranije korake, ali nisam uspio riješiti taj dosadni problem.

Ovo mi je iskustvo potvrdilo koliko se u svakodnevnom životu oslanjamo na svoje pametne telefone i koliko su nam oni bitni. Dogodilo se da je baš u to vrijeme naš najmlađi sin bio u Indiji, gdje je trebao govoriti na konferenciji i podijeliti knjige pastorima i vođama. Suočio se s nekim problemima pa mi je slao poruku, no ja mu zbog problema s telefonom nisam mogao satima odgovoriti. Trebalo mi je više od petnaest minuta da napišem rečenicu-dvije, a onda mi se mobitel odjednom zablokirao i sve se izbrisalo, tako da sam morao ispočetka sve pisati. Za četiri sata sam mu uspio napisati kratku poruku. Htio sam reći više, ali nisam uspio. Nepotrebno je reći koliko sam bio uzrujan zbog toga.

Konačno sam odlučio odnijeti mobitel na popravak – stručnjacima koji znaju daleko više o tehnologiji. Danima sam pokušavao riješiti problem, a oni su otkrili o čemu se radi u samo petnaest minuta. U razdoblju od nekoliko sati, uspio sam slati

poruke bez poteškoća. Ispostavilo se da sam nehotice napravio nešto što je zablokiralo operativni sustav.

A što da nisam tražio rješenje? Što da se nisam posavjetovao sa stručnjacima? I dalje bih koristio telefon daleko ispod njegovih mogućnosti i što je tragično, potratio bih puno vremena. To bi otežalo moju komunikaciju s obitelji, timom i prijateljima.

Otiđimo korak dalje. Pretpostavimo da se nikad nisam susreo sa slanjem SMS poruka. Prije trideset godina nisam ni znao što je SMS poruka, a kamoli što je pametni telefon. Prije samo stotinu godina nije bilo moguće uspostaviti ni transkontinentalni telefonski poziv. U to bih vrijeme vrlo rado satima radio samo da mogu sinu u Indiju poslati brzu poruku. Svaka bi komunikacija bila bolja od nikakve.

Bez spoznaje što mi je sve dostupno, ne bih toliko gorljivo tražio rješenje i prelazio preko svake poteškoće s kojom sam se susreo. No, budući da sam poznao koristi mog iPhonea, to mi je znanje izazivalo toliku frustraciju.

Bez svjesnosti o našem potencijalu, ne bi postojala ni želja i poriv za postignućem. Većina nas nije upućena u moć vojnih postrojbi, za razliku od mog prijatelja, pripadnika postrojbe SEAL. Možete li zamisliti da se on susreo s problemom u svom vođu koji je uzrokovao poteškoće u funkcioniranju? Ne bi bio samo uzrujan... nego vrlo moguće i mrtav.

Ako se vratimo na priču iz Staroga zavjeta, možete li zamisliti koliko su Izraelci morali biti ogorčeni na Akana? Upravo su bili doživjeli ogroman uspjeh u bitci kod Jerihona, no nakon bitke kod Aja morali su ići na trideset i šest sprovođa bliskih prijatelja i tješiti obitelji poginulih vojnika.

Možete li zamisliti Pavlovu frustraciju zbog činjenice da su njegovi ljubljani Korinćani morali trpjeti užasne posljedice duhovnog kriptonita – slabost, bolest i preranu smrt? Bio je itekako svjestan njihova potencijala, ali oni nisu bili. Njihove su osobne težnje prevagnule nad većim dobrom za cijelu zajednicu.

A što je s vama? Što je s kršćanskom zajednicom koje ste dio? Pretpostavljam da čitate ovu izazovnu poruku jer duboko u sebi znate da postoji više u kršćanskom životu. Bog je usadio tu želju u vaše srce. Da budete više zainteresirani za obilan život u Njegovoj prisutnosti i svjedočite kako se vaša zajednica duhovno mijenja nego da izbjegavate privremenu nelagodu istine.

Svjetlost tvoja dolazi

Dvije su glavne prednosti koje će proizaći iz našeg proučavanja u ovoj knjizi: jedna će značajno povećati učinkovitost vaše zajednice, a druga će obogatiti vas osobno da rodite veći rod, doživite veće ispunjenje i bliskost s Bogom (do ovog trenutka naš je fokus bio na zajednici, no s vremenom ćemo se preusmjeriti na vas kao pojedinca).

Kakvu bismo viziju trebali imati za svoju zajednicu? Kao u slučaju s mojim iPhoneom, odgovor na ovo pitanje potaknut će želju i motivaciju da nastavimo tražiti rješenje problema koji prijeći ispunjenje našeg potencijala.

Izaija prorokuje:

*Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi,
nad tobom blista slava Jahvina.
A zemlju, evo, tmina pokriva,
i mrklina narode!
A tebe obasjava Jahve,
i slava se njegova javlja nad tobom.
(Izaija 60,1-2)*

Prvo što želim ovdje istaknuti jest da Izaija ne govori o nebu. A ne govori ni o tisućugodišnjem Kristovu kraljevstvu – razdoblju u kojem će Isus kraljevati na zemlji tisuću godina, kao što govori Knjiga otkrivenja. Prorok ne govori ni o novom nebu i novoj zemlji o kojima pišu Petar i drugi pisci. Ne, on opisuje vrijeme u kojem će tama prekriti zemlju. Dakle, ovo proroštvo bi vrlo lako moglo govoriti, a ja vjerujem da i govori, o našem vremenu.

Prorok kaže da će mrklina pokriti narode, ne samo pojedine dijelove zemlje, nego sve. Živimo u vremenu sve veće tame. Odlazimo sve dalje i dalje od srca našeg Stvoritelja. Ne govorim samo o ateistima, agnosticima i pripadnicima raznih kultova, nego i o mnogima koji se nazivaju kršćanima. Ovo je vrijeme za koje Pavao kaže da u njemu „ljudi neće podnositi zdrava nauka, nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima“ (Druga poslanica Timoteju 4,3). Potom jadikuje: „Od istine će uho odvrćati“ (stih 4).

U tom će vremenu, kaže Izaija, pravi vjernici sijati – isticat će se. Gledajte na to ovako: ako uđete u mračnu sobu i upalite svjetlo, tama će istog trena nestati. Tama ne može nadvladati svjetlo, to jednostavno nije moguće. Bez obzira na količinu tame, svjetlost uvijek nadvladava i izbacuje mrak.

Isus kaže da smo mi svjetlo svijeta. Mi bismo trebali sijati, biti snažniji od tame, ali što to točno znači? Prema Izaiji, trebali bismo sijati tako da nevjernici vide Njegovu slavu.

Hebrejska riječ „slava“ je *kabod*, što znači sjaj, veličina, bogatstvo, sila, obilje, čast, veličanstvo i težina. Razmislite na trenutak o tome. Kada Biblija govori o Božjoj slavi, govori o Božjem sjaju, Božjoj veličini, Božjem bogatstvu, Božjoj moći, Božjem obilju, Božjoj časti i veličini. Zadnja riječ „težina“ ili „teret“ upućuje na to da ovih značajki neće ponestati jer ih ima u izobilju. Jednostavno rečeno, to je težina Njegove veličanstvenosti.

Pavao piše da je Bog usadio to znanje u naša srca „da spoznamo slavu Božju“ (Druga poslanica Korinćanima 4,6). Dalje kaže:

To pak blago imamo u glinenim posudama da izvanredna ona snaga bude očito Božja, a ne od nas.
(Druga poslanica Korinćanima 4,7)

Zapazite njegove riječi: „izvanredna ona snaga.“ Božji sjaj, veličina, bogatstvo, obilje, čast i veličanstvo sjaje u našim srcima u punoj snazi. Zato kaže: „izvanredna ona snaga bude očito Božja, a ne od nas.“ Govorimo o snazi koja može pobijediti svaku tamu koja nam stane na put.

Kada vojni vod postrojbi SEAL ode u misiju, ne namjeravaju se vratiti poraženi, a uglavnom se i ne vrate tako. A mi imamo veće obećanje od onoga koje imaju postrojbe SEAL! I počiva na puno većoj snazi i sigurnosti u uspjeh!

Kako bih do kraja knjige ostao dosljedan u onome što želim reći, često ću o „Njegovoj slavi“ govoriti kao o „Njegovoj veličini“ (no, imajte na umu i ostale riječi koje smo maloprije naveli).

Izaija kaže da će se Njegova veličina *pojaviti nad nama*, ne da će sići na nas. Pojaviti otkud? Iz naših srca! Sjetite se: „To blago imamo u glinenim posudama“ (stih 7).

Pitam vas, stoga: Zašto se Njegova čudesna veličina ne otkriva kroz nas našim zajednicama? Zašto su mnogi slabi, bolesni, a neki čak umiru prerano? Zbog toga što podnosimo duhovni kriptonit?

Potencijal zajednice

Što bi danas mogao biti pozitivni potencijal zajednice? Pogledajte početke crkve. Na Dan Pentekosta, učenici, kojih je bilo 120, skrili su se u sobi. Rečeno nam je da su bili „kao jedno“. Kako su postigli takvo jedinstvo? Kad je Isus ustao iz mrtvih, pozvao je barem 500

učenika da idu u gornju sobu i čekaju obećanje Očevo (vidi Prvu poslanicu Korinćanima 15,6 i Evanđelje po Luki 24,33-53). Zašto ih je bilo samo 120 deset dana kasnije? Zašto nisu svi čekali, što se dogodilo s preostalih 380? Više ih se nigdje ne spominje, osim da su neki od njih još uvijek bili živi 56. godine poslije Krista, u vrijeme kada je Pavao napisao poslanicu Korinćanima. Ono što sigurno znamo jest da nisu čekali na Očevo obećanje u Jeruzalemu, što im je Isus zapovjedio (vidi Djela apostolska 1,1-15).

Je li moguće da je tih 380 učenika njegovu uputu shvatilo kao opcionalnu, kao tek dobar savjet? Ili su možda smatrali da je preteško ispuniti taj njegov zahtjev? Možda su vjerovali da mu mogu služiti i na druge načine. Siguran sam da su neki od njih čak vani propovijedali o uskrснуću.

Međutim, Duh Božji, o kojem se govori i kao o Duhu slave, nije ih ispunio. Duhom Božje veličine kršteno je onih 120 učenika koji su bili kao jedno. Zbog čega su bili kao jedno? Nisu držali do svojih mišljenja, za razliku od onih 380. Odlučili su do kraja biti poslušni Božjoj riječi i nisu je doživjeli kao opcionalnu.

Božja slava (u kojoj je Njegova snaga) ispunila ih je i tog istog dana tri tisuće ljudi se nanovo rodilo! Nisu dijelili letke, oglašavali se u židovskim časopisima, zaposlili stručnjake za društvene medije ili obasuli medije oglasima. Zapravo, nisu održali nijedan sastanak. Pa ipak se Božja veličina očitovala cijelom gradu.

Netom nakon toga, još je pet tisuća ljudi, ne računajući žene i djecu, bilo nanovo rođeno, nakon što je čovjek hrom od rođenja skočio na svoje noge i utrčao u Hram. Nakon što se toliko ljudi obratilo, Petar i Ivan nisu čak stigli ni uputiti poziv za spasenje – bili su uhićeni prije toga!

Cijeli Jeruzalem se uskomešao zbog toga što se događalo. Svi su čuli zvuk silnog vjetra. Neki ljudi iz grada su čuli učenike da

govore o silnim Božjim djelima na stranim jezicima i dijalektima koje nikada prije nisu učili. Svi su svjedočili divnim čudima koja su se događala u Isusovo ime.

Nekoliko dana nakon toga, cijela se zajednica skupila na molitvu, a zgrada u kojoj su bili se potresla. Biblija ne preuveličava. Ako piše da se zgrada potresla, onda se to i dogodilo. Iz tih je vjernika poput rijeke tekla silna snaga, obilje i iscjeljenje.

Izvještaj kaže: „Nitko među njima nije oskudijevao“ (Djela apostolska 4,34). Čitamo da je Petar hodao ulicama, ne nekom ulicom nego *ulicama* i da su svi bolesni i nemoćni uz cestu samo trebali doći pod njegovu sjenu i Pismo kaže: „Svi bi ozdravljali“ (Djela apostolska 5,16). To je Božja veličina! Kao da danas vjernik prolazi kroz hodnike neke bolnice i tako iscjeljuje sve bolesnike unutra.

Pismo nam govori i o čovjeku i ženi koji su se ponijeli bez poštovanja i lagali pastoru na jednoj službi te zbog toga pali mrtvi. Vijest o njihovoj smrti proširila se crkvom, izazvavši „veliki strah“ među svima, no ljudi su vrlo cijenili učenike (vidi Djela apostolska 5,1-13). Taj zdravi strah nije otjerao ljude. Upravo suprotno, mnogi su bili privučeni zbog toga: „I sve se više povećavalo mnoštvo muževa i žena što vjerovahu Gospodinu“ (Djela apostolska 5,14).

I to se nije odnosilo *samo na Jeruzalem*. Isusovi učenici hrabro su svjedočili i cijeli su se gradovi spašavali i bili iscijeljeni. Filip, čovjek koji je posluživao udovice za stolom u restoranu, otišao je u grad zvan Samarija. Izvještaj kaže: „Doista, iz mnogih su opsjednutih izlazili nečisti duhovi vičući iza glasa, a ozdravljali su i mnogi uzeti i hromi. Nasta tako velika radost u onome gradu“ (Djela apostolska 8,7-8). Poznati čarobnjak bio je „zanesen promatrajući znamenja i čudesa koja su se događala“ (stih 13). Cijeli je grad ili čuo za Isusa ili došao Isusu po spasenje.

Drugom prilikom je Petar, izvještaj navodi, ozdravio uzetog čovjeka koji je osam godina ležao u postelji. Pismo navodi da „vidješe to svi žitelji Lide i Šarona te se obratiše Gospodinu“ (Djela apostolska 9,35). Ne samo jedan grad, nego dva, i još se izričito navodi da se „svi žitelji“ obratiše Bogu.

U Jopi je žena imenom Tabita ustala iz mrtvih i vijest se proširila cijelim gradom – opet je utjecaj izvršen na cijeli jedan grad.

Kada je Petar bio uhićen, anđeo je ušao u njegovu strogo čuvanu ćeliju i oslobodio ga usred noći.

Poglavar je pao mrtav i izjeli su ga crvi jer nije dao slavu Bogu. Božja veličina razotkrivala je tamu u cijelom narodu. Nije bilo moguće pobjeći svjetlu!

Čudesna, silna moć i spašeni pojedinci, sve se to počelo događati i u poganskim gradovima i selima. Zapravo, čitamo da su „svi azijski žitelji, Židovi i Grci, čuli riječ Božju“ (Djela apostolska 19,10). Ovdje se čak ne radi o nekoliko sela ili gradova, nego o cijeloj jednoj regiji. I svi su čuli! Nisu imali društvene medije poput Facebooka, Instagrama ili Twittera. Nije bilo internetskih stranica, satelitske komunikacije, televizije ili radija. Nije bilo automobila pa čak ni bicikala pa da se ljudi mogu brže okupiti! Pa ipak su svi u toj regiji čuli Božju riječ! To se dogodi kad crkva postane jedno – kad Božja riječ zavlada u našim kršćanskim zajednicama.

Božanska veličina očitovala se u ranoj crkvi. No, u idućem ćemo poglavlju vidjeti da je Božji plan za našu generaciju još veći. To što je rana crkva iskusila nije ni blizu božanskoj veličini i snazi koja će se očitovati uoči povratka našeg Gospodina i kralja, Isusa Krista!

Konkretni koraci

Kad čitamo o zapanjujućim čudima iz Novoga zavjeta, nije nam teško pomisliti: „Pa dobro, to je bilo tako u njihovo vrijeme, ali netko poput mene ne bi nikad mogao činiti tako velike stvari“. Zato je poruka ovog poglavlja toliko važna – znakovi i čudesa nisu se dogodili jer su oni bili nešto posebno. Događili su se jer su obični ljudi jednostavno vjerovali i bili poslušni, što je dovelo do toga da se Božja veličina pojavi među njima.

Ako se Božja veličina mogla pojaviti nad njima – glasnim, neobrazovanim, mladim, neiskusnim ljudima koji su radili svjetovne, obične poslove – možemo mirno reći da ne postoji svjetovni standard po kojem je netko kvalificiran da nosi nebesku veličinu. Riječ je jednostavno o tome koliko odano ćemo vjerovati i slijediti Božju Riječ.

Vjerujete li da je moguće ponovno svjedočiti takvim čudesima, pa čak i većima? Da se u vašoj crkvi počnu događati takve stvari, biste li objeručke prihvatili to što se događa? Želite li primiti sve što vam Bog želi dati? Izrazite svoje odgovore u obliku molitve Bogu. Potom se pokajte ako ste se bilo kada smatrali nedovoljno kvalificiranima ili nekvalificiranima za takav život. Bacite svoju brigu na Gospodina i predajte mu se u potpunosti, Njemu i svemu onome što ima za vas.

「SNAGA JEDINSTVA」

Isus je, prije raspeća, imao priliku posljednji put moliti ne samo za svoj tim nego i za sve nas. Svoju molitvu započinje riječima: „Ne molim samo za ove nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene“ (Evandjelje po Ivanu 17,20). Bez sumnje, mislio je i na vas i na mene. Upoznali smo Isusa na njihovu riječ, bilo direktno dok smo čitali njihove riječi ili indirektno jer nam je netko govorio o tome što su ovi učenici zapisali.

Isus je Sin čovječji; dakle, ima vlast moliti oca da se Njegova volja ispuni na zemlji kao i na nebu. Poslušajte što moli:

Molim da svi budu „jedno“ kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu da svijet uzvjeruje da si me ti poslao. I „slavu“ koju si ti dao meni ja dadoh njima: da budu „jedno“ kao što smo mi „jedno“.

(Evandjelje po Ivanu 17,21-22)

Njegova molitva je da mi budemo *jedno*, da svijet uzvjeruje da je Isus Krist Spasitelj cijelog čovječanstva. Što će svijetu odnijeti tu poruku? Bez sumnje, Njegova *slava*. Ovo je ključno za naše poslanje. Svoju slavu (otkrivenu veličinu) sačuvao je za one koji su kao *jedno*, no ovdje ima jedna kvaka: *koji su jedno u Njemu kao što je On jedno s Ocem*.

Kako je On jedno s Ocem? Više puta je izjavio: „Ja ne tražim svoje volje nego volju onoga koji me posla“ (Evangelje po Ivanu 5,30). I opet: „Jer siđoh s neba ne da vršim svoju volju nego volju onoga koji me posla“ (Evangelje po Ivanu, 6,38). I: „Tada rekoh: »Evo dolazim!« U svitku knjige piše za mene: »Vršiti, Bože, volju tvoju!“ (Poslanica Hebrejima 10,7). Bio je jedno s Ocem jer je tražio i činio ono što je Otac želio, čak i kad to nije bilo nešto popularno ili ugodno.

Isto je bilo i s prvim učenicima. Bili su kao jedno tog dana kada je Gospodin svijetu otkrio svoju veličinu kroz njih. Kroz tih 120, a ne desetine tisuća onih koji su imali prilike slušati Isusa tijekom njegove trogodišnje službe. Ne čak ni kroz onih 380 koji su ga vidjeli uskrslug, ali su svejedno Njegove riječi doživjeli opcionalno. Ne, svoju je veličinu otkrio kroz one ujedinjene u vjeri.

Pavao nam govori, zaklinje nas čak: „Trudite se sačuvati jedinstvo Duha“ (Poslanica Efežanima 4,3). Potom nabraja darove koje je Isus osobno dao Crkvi – apostole, proroke, evanđeliste, pastire i učitelje. Njihova je odgovornost izgraditi Crkvu u jednoj određenoj stvari:

*dok svi ne prispijemo do „jedinstva“ vjere i spoznaje
Sina Božjega, do čovjeka savršena, do mjere uzrasta
punine Kristove.
(Poslanica Efežanima 4,13)*

Naše poslanje ili cilj nije ništa drugačiji od onog prve crkve: da prispijemo do jedinstva i budemo oni koji otkrivaju Božju veličinu (slavu). Nema drugog načina! Naša generacija mora postati kao jedno – ujedinjena u vjeri i znanju. Jedini put do pravog jedinstva isti je onaj kojeg su slijedili Isus i učenici: poslušnost Božjoj riječi.

Pogledajte ovo: kad su Izraelci bili ujedinjeni, lako su osvojili Jerihon. Kad su Izraelci bili kao jedno pod Salomonovom vladavinom, bili su nepobjedivi kao narod, a pojedinci su živjeli

uspješne i ispunjene živote, što je utjecalo na nekoliko generacija nakon njih. Ima i drugih primjera, ali jasno je što želim reći.

S druge strane, pogledajte suprotan primjer. Govoreći o duhovnom kriptonitu u Korintu, Pavao svoju poruku ovako započinje: „Ponajprije čujem: kad se okupite na sastanak, da su među vama razdori“ (Prva poslanica Korinćanima 11,18). Očito je da nisu bili kao *jedno*! Postavlja se pitanje: Zbog čega nisu bili ujedinjeni? Zbog flertovanja s kriptonitom – neposlušnošću Božjoj riječi, kao kad je Akan bio neposlušan Božjoj riječi, zbog čega su Izraelci prestali biti kao jedno i nepobjedivi prilikom napada na Aj.

Pavao potom govori nešto što zvuči potpuno kontradiktorno onom otprije:

...djelomično i vjerujem. Treba doista da i podjelâ bude među vama da se očituju prokušani među vama.
(Prva poslanica Korinćanima 11,18-19)

Zašto je bitno da se očituju oni koji su prokušani? Odgovor je važan za stvaranje puta prema jedinstvu u vjeri i znanju. Važan je jednako kao što je bilo važno da se otkrije poslušnost većine i Akanova neposlušnost za dobrobit cijelog Izraela i njihova poslanja. Kao što je bilo važno da 120 poslušnih učenika bude odvojeno od 380 onih koji su išli svojim putem. Isto tako je bilo važno za Crkvu u Korintu. Trebala se očitovati *poslušna* većina i *neposlušni* pojedinci jer bi u suprotnom put prema jedinstvu bio zapriječen te ne bi bilo moguće da se Božja slava (veličina) otkrije u Korintu. Bilo je važno i zbog toga da iscjeljenje dođe na sve one nevine pojedince koji nisu uzimali Gospodnju večeru s nepoštovanjem, ali su svejedno osobno trpjeli posljedice (oni slabi, bolesni i koji umiru prerano) neposlušnosti nekolicine.

Pavao je itekako bio svjestan koliko je važno da postizanje jedinstva u crkvi bude prioritet. Znao je što se dogodilo u

Jeruzalemu, Samariji, Antiohiji i drugim gradovima koji su bili u potpunosti dotaknuti Božjom veličinom. Zbog toga je ne samo molio za jedinstvo u korintskoj crkvi nego je na isto to jedinstvo poticao i vjernike u Efezu, Filipima i Kolosu – kao i sve nas danas. Iz Isusova primjera vidimo da nema drugog puta prema takvom jedinstvu osim poslušnosti Božjoj riječi.

Veća slava

A danas? Je li jedinstvo u vjeri i dalje cilj? Dopustite mi da s vama podijelim iskustvo iz molitve koje nikada neću zaboraviti. Tako jasno sam čuo: „Sine, Djela apostolska će se činiti kao dječja igra u usporedbi s onim što ću učiniti u i kroz crkvu prije nego se moj Sin vrati.“

Bio sam potpuno zapanjen. Zapravo, nisam mogao vjerovati onome što sam čuo. Rekao sam: „Oče, trebaju mi tri različita biblijska stiha da bih u to povjerovao.“ Začudo, nisam osjetio nezadovoljstvo zbog tog mog zahtjeva. Rečeno nam je da sve provjeravamo (vidi Prvu poslanicu Solunjanima 5,21) te da „svaka presuda počiva na iskazu dvojice ili trojice svjedoka“ (Druga poslanica Korinćanima 13,1).

Jedan od stihova na koje me uputio je:

*Jer ovako govori Jahve nad vojskama:
‘Zamalo (vrlo brzo), i ja ću potresti nebesa i zemlju,
i more i kopno.
Potrest ću sve narode da dođe blago svih naroda,
i slavom ću napuniti ovaj dom’ – kaže Jahve nad
vojskama.*

*‘Slava ovoga drugog Doma
bit će veća nego prvoga’ –
riječ je Jahve nad vojskam.
(Hagaj 2,6-7,9)*

Mala lekcija iz povijesti: Izrael je bio u zatočeništvu godinama, prvo kod Babilonaca, a potom kod Perzijanaca. Bog je u srce perzijskog kralja Kira stavio odluku da pusti Izraelce da se vrate kući i ponovno izgrade Hram koji su Nabukodonozor i njegova babilonska vojska uništili. Mnogi su se vratili svojim domovima i s entuzijazmom započeli gradnju, no s vremenom su izgubili zanimanje, zbog osobnih interesa i protivljenja lokalnog stanovništva. Bilo je potrebno da im prorokuju Hagaj, Zaharija i ostali i tako probude želju da se ujedine i ponovno izgrade Božji dom.

Međutim, ključno pitanje je: Je li prorok govorio o Domu kojeg će oni s vremenom završiti ili o nekom drugom domu? Isus je kasnije rekao: „Razvalite ovaj hram i ja ću ga u tri dana podići“ (Evangelje po Ivanu 2,19). Iako je stajao usred Hrama, nije govorio o njemu nego o hramu svog tijela. Radi li se i ovdje o tome?

Biblijski komentatori i povjesničari navode da Hram kojeg su Izraelci izgradili nakon sedamdesetogodišnjeg zatočeništva nije nadmašio Salomonov, ni izgledom ni Božjom prisutnosti. Što se tiče izgleda, čak ni stotinu godina nakon što je Herod ukrašavao zgradu, vjeruje se da nije bio tako veličanstven kao Salomonov. Što se tiče prisutnosti, kada je Salomon posvetio hram, Božja slava bila je toliko snažna da je gusti oblak ispunio zgradu, a svećenici nisu mogli nastaviti službu. Povjesničari ne govore ni o čemu ni približno sličnom tome u obnovljenom Hramu.

Farizeji su pogrešno shvatili Isusovu izjavu da će razoriti hram i ponovno ga izgraditi u tri dana jer su pretpostavili da se radi o zgradi. Na isti način ćemo i mi promašiti značenje Hagajevih riječi ako ih ograničimo samo na zgradu Hrama.

O kojem se hramu ovdje radi i o kojem razdoblju? Pavao kaže: „Ne znate li? Hram ste Božji i Duh Božji prebiva u vama“ (Prva poslanica Korinćanima 3,16). Isti duh koji je ispunjavao Salomonov

hram prebiva u nama – svima. Vjerujem da o tom hramu govori Hagaj te da je crkva taj posljednji Hram. Njezina slava (veličina Božje prisutnosti i snage) veća je od one fizičkog hrama. Pavao dalje piše: „Jer ako je ono prolazno bilo slavno, mnogo je slavnije ovo što ostaje“ (Druga poslanica Korinćanima 3,11).

Sjetite se slave (veličine i snage) otkrivene u Starom zavjetu: Mojsijevo lice odražavalo je Božji veličanstveni sjaj te je zbog toga morao prekriti lice. Nakon što je Šator sastanka bio izgrađen, Božja prisutnost očitovala se na toliko snažan način da mu se nitko nije mogao ni približiti. Kada je Salomon dovršio izgradnju Hrama i posvetio ga, Božja se prisutnost još jednom očitovala na čudesan način pa svećenici čak nisu mogli dovršiti službu. Njegova veličanstvena prisutnost bila je čudesna, no, Pavao svejedno kaže da „ta prva slava nije u toj mjeri slavna ako se usporedi s uzvišenijom slavom koja će doći“ (Druga poslanica Korinćanima 3,10).

O kojem vremenu govori Hagaj, govori li o crkvi od njezinih početaka do kraja? Drugim riječima, govori li o razdoblju od Isusova uznesenja do Njegova drugog dolaska?

Pogledajmo ponovno Božju riječ koju je zapisao Hagaj:

*Jer ovako govori Jahve nad vojskama:
 'Zamalo, i ja ću potresti nebesa i zemlju,
 i more i kopno.
 Potrest ću sve narode da dođe blago svih naroda,
 i slavom ću napunit' ovaj dom' – kaže Jahve nad
 vojskama.
 (Hagaj 2,6-7)*

Slava o kojoj govori doći će u vremenima potresanja. Pisac Poslanice Hebrejima to potvrđuje: „Njegov glas tada zemlju uzdrma, sada pak obećava: Još jednom ja ću potresti ne samo zemlju nego i nebo. Ono »još jednom« pokazuje da će, kao stvoreno, uminuti ono uzdrmano da ostane ono neuzdrmljivo“ (Poslanica Hebrejima 12,26-27).

Poslanica Hebrejima nastala je 68. godine poslije Krista, puno nakon događaja koje sam naveo u prethodnom poglavlju, kada su bolesnici uz cestu ozdravljali od Petrove sjene, kada su cijeli gradovi dolazili Gospodinu, cijele pokrajine čule Božju riječ itd. Dakle, obećanje u Hebrejima ne odnosi se na vrijeme Djela apostolskih nego na budućnost – na posljednja vremena kada će se sve potresti. Mora se, dakle, raditi o posljednjoj generaciji koja će svjedočiti povratku Gospodina Isusa Krista.

U čitavoj Bibliji vidimo taj obrazac, Bog uvijek ostavlja najbolje za kraj. Rečeno nam je: „Bolji je svršetak stvari nego njezin početak” (Propovjednik 7,8). Isus potvrđuje taj obrazac kada ostavlja najbolje vino za kralj, na svadbi u Kani. Kasnije kaže:

Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu.
(Evandjelje po Ivanu 14,12)

Zašto bi „veća djela“ došla nakon Isusova uznesenja u nebo? Jer on uvijek ostavlja najbolje za kraj.

Tako je i kad se radi o crkvi; njezin svršetak bit će bolji nego početak. Knjiga Djela apostolskih govori o veličanstvenom početku pa sudeći po tome, možete li vjerovati da će njezin kraj na zemlji biti manje slavan, manje moćan i utjecajan od početka? Sjetite se, Pavao upozorava da se vjera vaša ne temelji na mudrosti ljudskoj nego na snazi Božjoj i kaže da „nije u riječi kraljevstvo Božje, nego u snazi“ (Prva poslanica Korinćanima 2,5 i 4,20). Snaga je neizostavan aspekt manifestacije Božjeg kraljevstva na zemlji.

Obnova

Duh Sveti me uputio u više biblijskih stihova toga dana, ali iz ovih koje sam podijelio očito je da se naša vizija kao vjernika treba proširiti – zapravo, treba premašiti ono što čitamo u Djelima apostolskim. Zanimljivo je proučiti riječi apostola Petra, ispunjena Duhom Svetim:

On pošalje vama unaprijed namijenjenog Pomazanika, Isusa. Njega treba da nebo pridrži do vremena uspostave svega što obeća Bog na usta svetih proroka svojih odvijeka.

(Djela apostolska 3,20-21)

Pogledajmo поближе ovo što je rekao. Kao prvo, Isus mora ostati na nebu dok se nešto ne dogodi. To znači da se on ne može vratiti dok se obećanje našeg Oca ne ispuni. Koje je to obećanje, o kojem su i proroci govorili? Obnova Hrama. Drugim riječima, više na zemlji neće nedostajati Božjeg sjaja, veličine, bogatstva, obilja, časti i veličanstva nego će se otkriti u punoj snazi u i kroz Njegov hram.

Događa li se to sada? Je li crkva toliko moćna da svjedočimo spasenju cijelih gradova i regija? Vidimo li da se bolnice prazne? Vidimo li da se slijepe oči otvaraju, da uzeti od rođenja hodaju, skaču i slave Boga? Tresu li se zgrade od siline naših molitvi? Svjedočimo li tolikom obilju da službama i crkvama ne nedostaje sredstava za dosezanje izgubljenih diljem svijeta? Jesu li sve individualne potrebe u crkvi namirene? Je li moguće da zbog toga prorok Hagaj pita:

Ima li još koga među vama koji vidje ovaj dom u njegojoj staroj slavi? A kakva ga sada vi vidite? Prema onome, nije li to k'o ništa u vašim očima?
(Hagaj 2,3)

Hagaj je to pitao ljude koji su u tom trenu stajali pred njim, no isto to Bog pita nas danas. Budimo iskreni: u usporedbi s Djelima apostolskim, očitovanje Njegove prisutnosti danas upravo je kao *ništa u našim očima!* Ako to ne priznamo, nećemo moći strastveno čeznuti za obnovom Njegove silne moći u crkvi. Umjesto toga, zadovoljit ćemo se s tim da i dalje budemo crkva bez sile.

Možemo li si priuštiti toleriranje nedostatka jedinstva prouzročeno kirptonitom koji nas ubija? Zaklinjem vas, poslušajte

me – moramo težiti tome da budemo jedno s Njim, a to će se dogoditi samo ako budemo vjerni i poslušni Njegovoj riječi.

Sad kad je jasno kamo moramo ići, vratimo se razotkrivanju kriptonita koji priječi naš napredak, bilo kao pojedinaca ili zajednice vjernika.

Konkretni koraci

Ako ne znamo što je sve moguće postići, ne možemo ni biti nezadovoljni s ovo malo što smo prihvatili kao da je normalno. No, sad kad smo pročitali ovo poglavlje, znate što je sve moguće, dakle, nalazite se pred odlukom: pomirit ćete se sa osrednjim životom bez sile i utjecaja, kakav poznaje većina crkvi ili ćete ući u životnu potragu za životom punim sile koji odražava nepatvorenu, moćnu veličinu samog Isusa Krista.

Ako uopće ne vjerujete u tu mogućnost, ne možete ni poduzeti konkretne korake. A bez njih, po inerciji ćete nastaviti živjeti životom bez sile. Dakle, prvi korak koji trebate poduzeti jest povjerovati u Božju riječ i Njegovu viziju za vaš život.

U Poslanici Efežanima piše da nas Isus čisti kupelji svoje riječi, a mi možemo upotrijebiti svoje riječi da mu pomognemo u tom procesu. Zapišite izjave o životu punom sile na koji ste pozvani – izjave poput „Isus me ispunio Duhom snage da promijenim svoj svijet“ ili „Božja veličina počiva na meni da bih dosegala izgubljene“ ili „Pomazan sam da utječem na svoje kolege i promijenim svoje radno okruženje“ – i počnite govoriti ove istine nad sobom svaki dan. Potom promatrajte kako vaše pouzdanje i vjera da će tako i biti svakim danom rastu sve više.

DRUGI DIO

IDENTIFICIRANJE KRIPTONITA

BRAČNI SAVEZ

Možda će vam se činiti da smo u idućih nekoliko poglavlja skrenuli s puta, ali uvjeravam vas da ćemo, nakon što postavimo nekoliko važnih istina, nastaviti govoriti o duhovnom kriptonitu koji ubija crkvu.

Tipični brak?

Promotrite ovu priču, za koju vjerujem da oslikava svetu ekskluzivnost našeg odnosa s Bogom bolje nego ijedan drugi primjer koji mi pada na pamet.

Mladić imenom Justin već je godinu dana u vezi s Angelom. Što se njega tiče, ona je prekrasna i ima divnu osobnost. Jako je zaljubljen u nju i zna da upravo s njom želi provesti ostatak života.

Isplanirao je poseban događaj. U savršenom trenutku je kleknuo, otvorivši malenu kutijicu s prekrasnim dijamantnim zaručničkim prstenom.

Angela je zanijemjela od oduševljenja. Potpuno izvan sebe, pokrila je lice rukama, dok su joj suze radosnice tekle niz obraze. Prepravljena osjećajima, tiho je, ali strastveno, kimnula glavom. Nakon što se malo pribrala, radosno je uzviknula: „Da, da, da, udat ću se za tebe!“

Vjenčanje iz bajke održalo se nekoliko mjeseci nakon toga. Medeni mjesec bio je ispunjen ljubavlju, smijehom, avanturama i zajedničkim snovima o budućnosti. Sve je bilo upravo onako kako su oboje željeli, i više od toga.

Vrijeme je prolazilo, a Justin je, na svoju radost, otkrio da je Angela još čudesnija nego je mislio. Voli avanture, voli se zabavljati i ima odličan smisao za humor. Odlično se uklopila u njegovu obitelj i dobro se slaže sa svima. Pametna je, duhovita i uvijek korak ispred njega. Kreativna je, umjetnička duša, maštovita. Justin je zadivljen svim onim sitnim detaljima koje je unijela u njihov dom. Bolje kuha od njega, a da stvar bude još bolja, uredna je i organizirana. Suvišno je reći koliko on uživa u njezinom doprinosu njihovoj novonastaloj zajednici. Budućnost im je više nego svijetla.

Nakon nekoliko mjeseci braka, kada su već ušli u ritam bračnog života, Justin se jednog popodneva vratio kući s posla. Očekivao je da će ga Angela, kao i uvijek, dočekati zagrljajem i poljupcem. Tražio ju je – prvo u dnevnom boravku, potom u kuhinji, u dvorištu i na kraju u spavaćoj sobi, gdje ju je i našao.

Čini se da se spremala za izlazak. Svirala je lagana romantična glazba, u sobi se osjetio dobro poznati miris njezina parfema. Na Justinovo iznenađenje, bila je tip-top sređena i upravo je oblačila prekrasnu haljinu koju je obukla jednom davno, kad ju je on izveo u njezin omiljeni restoran.

Bila mu je okrenuta leđima pa nije vidjela da joj je muž ušao u sobu. Justin se uspaničario: „O ne, jesmo li trebali ići na večeru danas? Trebao sam svratiti u cvjećarnicu i kupiti joj buket ruža!“

Prekinuo je tišinu radosnim, ali nervoznim pozdravom: „Hej draga.“

Pomalo iznenađena, radosno je uzvratila: „O, hej dušo.“

Priznao je odmah: „U redu, pretpostavljam da sam nešto zaboravio. Jesmo li imali neke planove večeras?“

Odmah je odgovorila: „O ne, dragi.“

Pomalo zbunjen, brzo je krenuo analizirati situaciju, zaključivši da ga ona želi iznenaditi. Pomislio je: *Mora da planira posebnu večeru kod kuće ili iznenađenje u gradu.* Obukla se do kraja i bila je spremna za izlazak. Pohvalio ju je: „Izgledaš prekrasno večeras!“

„Hvala, dragi“, odgovorila je.

Justin ju je, a da i dalje nema pojma kamo sve to vodi, upitao: „Želiš li da se i ja spremim?“

Angela je, pomalo zbunjena, odgovorila: „Možeš ako želiš.“

Justin joj je odgovorio, i dalje pokušavajući shvatiti situaciju u kojoj se našao: „Pa i ja bih trebao izgledati tako dobro kao ti. Ne želim biti u radnoj odjeći dok si ti sva sređena.“

Angela je, napokon, shvativši kamo ovo vodi, rekla: „Ali dušo, ja izlazim večeras.“

„Znam, zato ti i kažem da se i ja želim srediti.“ Sad je Justin stvarno bio zbunjen.

Da bi napokon pojasnila ovu zbunjujuću situaciju, Angela je rekla: „Ne, dušo, izlazim s Tonijem. Idemo na večeru, u kino i onda u Fairmont Hotel. Vratit ću se ujutro.“

„Tko je Tony?!“ ispalio je Justin.

„Moj dečko iz srednje škole“, odgovorila je.

„Što?! Ne možeš izaći s njim!“

„Zašto ne?“

„Zato što smo u braku; obećali smo se jedno drugome. Ne izlazimo s drugim ljudima!“

„Ti to ozbiljno?“ odvrati ona. „I dalje sam s mnogim dečkima bliska. Zar zaista misliš da ću prekinuti odnose s njima samo zato što sam udana za tebe?“

„Da, to je normalno za ljude u braku! Daju se potpuno i isključivo onome za koga su vjenčani“, odgovorio je Justin, s gorčinom i ljutnjom u glasu.

„Čekaj malo, dušo!“ rekla je Angela, pokušavajući razjasniti i smiriti situaciju. „Ti si mi najdraži. Većinu svog vremena provodim s tobom. Volim te više od svih svojih starih ljubavnika. Ali ne možeš očekivati od mene da ih više ne viđam. S nekima sam bliska već godinama, i dalje ih volim i želim provoditi vrijeme s njima. Što je loše u tome?“

Možete pretpostaviti da ovo nije dobro završilo.

Usporedba

Svjestan sam toga da ova priča djeluje apsurdno, no u Angelinu obranu, dopustite mi da vam postavim nekoliko pitanja: Je li Justin njen najdraži? Ne voli li ga više od svih drugih starih ljubavnika? Nije li strastvena u njihovom odnosu? Ne provodi li većinu svog vremena s njim? Nije li izvrsna supruga na toliko mnogo načina?

Gledajte to na ovaj način: Justin se mogao oženiti neurednom ženom, kojoj nije stalo do kuće i koja ne zna kuhati. Nekoj bez motivacije, kojoj nije uopće stalo do njihova zajedničkog života. Očekuje li da Angela bude savršena u svemu? Sve što treba jest

povremeno je dijeliti s drugim muškarcima. Imat će je devedeset posto vremena. Zašto je tako uzrujan?

Naravno, većini ljudi ovo su potpuno smiješna pitanja.

Izgleda kao da Angelu nikad nitko nije uputio u osnove braka. Nisu joj rekli da je brak savez između muškarca i žene, u kojem jedno drugome obećavaju vjernost. Ušla je u brak misleći jedno, dok je Justin mislio nešto sasvim drugo. Za Angelu je brak bio zabavan, ugodan i praktičan. Imat će prekrasan bračni život, a ipak će uživati sve prednosti drugih odnosa. Međutim, ovakav pogled na brak narušava bračni savez.

Recimo to jednostavno. Kada žena obuče prekrasnu bijelu vjenčanicu i hoda prema oltaru, bilo u crkvi ili nekoj drugoj ustanovi gdje se vjenčanje odvija, ona time prenosi jednu važnu poruku: govori *zbogom* intimnom odnosu sa svakim drugim muškarcem na licu zemlje. Prekida sve stare veze sa nekadašnjim ljubavnicima te izjavljuje da od toga dana pa nadalje neće ući ni u jedan ljubavni odnos, nikada više. A muškarac koji je čeka kod oltara poručuje istu tu stvar.

Probajte to gledati osobno. Kako biste vi reagirali da se nađete u situaciji poput Justina? Ili što biste učinili da vam zaručnik ili zaručnica prije vjenčanja kažu da se namjeravaju tako ponašati kada stupite u brak? Biste li se svejedno vjenčali s tom osobom?

Nisam baš siguran u to. Rekli biste: „Nema šanse!“

Zašto biste tako odlučno odbili tu mogućnost? Najjednostavnije rečeno, zato što ne želite ući u savez pod drugačijim uvjetima. Ne želite nekome predati cijeli svoj život, dok ta osoba u isto vrijeme nije potpuno predana.

Ne biste se nikada vjenčali s osobom pod tim uvjetima ili zažmirili na takvo neprihvatljivo ponašanje u braku. Budimo iskreni i zapitajmo se: „Možemo li stvarno vjerovati da se Isus vraća po nevjestu koja se ponaša poput Angele?“ Zastanite na trenutak i razmislite o tome. Naš odnos s Njim u Bibliji je uspoređen s odnosom između muža i žene. Pavao kaže:

Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu; dvoje njih bit će jedno tijelo. Otajstvo je to veliko! Ja smjeram na Krista i na Crkvu.
(Poslanica Efežanima 5,31-32)

Bog je od početka uspostavio bračni savez da bi ukazao na naš odnos s Njim. Isus je u Novom zavjetu prikazan kao zaručnik, a crkva kao Kristova zaručnica. Zašto onda mi ponekad čak i ohrabrujemo ponašanje poput Angelina s našim Zaručnikom? Apostol Jakov je vrlo jasan kad govori o tome. U ovim stihovima on govori isključivo ljudima koji se izjašnjavaju kao kršćani:

Motivi su vam sasvim pogrešni – tražite samo ono što vam pričinja zadovoljstvo. Preljubnici! Ne znate li da je prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo prema Bogu? Tko god dakle hoće da bude prijatelj svijeta, promeće se u neprijatelja Božjega. Ili mislite da Pismo uzalud veli: Ljubomorno čezne za duhom što ga nastani u nama? Približite se Bogu i on će se približiti vama! Očistite ruke, grešnici! Očistite srca, dvoličnjaci! Zakukajte, protužite, proplačite! Smijeh vaš nek' se u plač obrati i radost u žalost!
(Jakovljeva poslanica 4,3-5; 8-9)

Ovo su vrlo ozbiljne riječi. Zapravo, u vremenu kada je nevjera u odnosima postala uobičajena, čine se čak i previše drastičnima – malo i pretjeranima. Kad sam bio mlađi, imao sam lošu naviku da pretjerujem u izjavama. Često sam pretjerivao u naglašavanju posljedica, ozbiljnosti poruke ili čak osjećaja koji su bili nerealni. Strašna posljedica toga bila je da su me moja obitelj i prijatelji prestali doživljavati ozbiljno.

Mislim da svi mi ponekad tako pretjerujemo. Mladi roditelji često kažu svojoj djeci: „Ako to još jednom napraviš, kaznit ću te.“ To možda djeluje prvi ili drugi put, ali s vremenom će dijete uvidjeti da iza tih riječi ne stoji ništa. I tada će prestati ozbiljno doživljavati riječi svojih roditelja. Isto se događa u školama, na poslu, u vladi, medijima te među prijateljima i članovima obitelji. Odveć često olako doživimo upozorenja čija je namjena da nas zaštite.

Nažalost, isti taj pristup imamo i kad su u pitanju upozorenja iz Pisma. No, moramo znati da Bog doista i misli ono što kaže i kaže ono što misli. Važno je sjetiti se da je sve Pismo od Boga nadahnuto (vidi Drugu poslanicu Timoteju 3,16). Dakle, kada čitamo Jakovljeve riječi, moramo razumjeti da ih zapravo govori sam Bog.

Ako zaista uzmemo k srcu ovo što govorim, zadrhtat ćemo na zdravi način. Kršćanin čija je odanost razdijeljena na Boga i svijet zapravo je *preljubnik*. Snažna je to riječ. Mnogo je grijeha koje muž može počiniti protiv žene ili žena protiv muža – ogovaranje, laganje, krađa, vikanje, grubost itd. Svaki pojedini utječe na odnos i ne treba ga uzeti olako, no nijedan nije tako ozbiljan kao preljub. Zbog toga je Justin bio toliko iznenađen i ljut na Angelu. Osjećao se izdanim na najvišoj mogućoj razini, a ona nije vidjela ništa loše u svojoj nevjeri.

Apostol Jakov nastavlja i kaže da ako smo duhovni preljubnici, postajemo Božji neprijatelji. To je strašno ozbiljno i na nama je sva odgovornost. Bog ne želi da mu budemo neprijatelji jer nas duboko voli. No, kada svoju ljubav i naklonost damo stvarima i putovima ovoga svijeta, postajemo Božji neprijatelji.

Možemo li te riječi uzeti olako? Možemo li se pretvarati da ta Jakovljeva izjava nije dio Novoga zavjeta i jednostavno je ignorirati? Nije samo Jakov pisao o tome. Otkrit ćemo da je i Pavao, koji je od svih pisaca Novoga zavjeta imao najdublje otkrivenje Božje

milosti, također pisao o toj temi, kao i apostol ljubavi – Ivan. Petar i Juda su također pisali o tome. No, što je najvažnije, i Isus je isto to govorio azijskim crkvama nakon uskrsnuća.

U nadolazećim poglavljima raspravljat ćemo o značenju duhovnog preljuba i kako nas čini Božjim neprijateljima. Otkrit ćemo da su takav stav i takvo ponašanje uistinu kriptonit o kojem smo govorili.

Konkretni koraci

Bog je ljubomoran Bog. Većina nas zna da Pismo to naučava, unatoč tome mnogi kršćani nikada ne odvoje vrijeme da o tome promisle ili nekako vjeruju da se to odnosi samo na Stari zavjet. Daleko je to od istine. Ako ništa drugo, onda nam Isusova žrtva jasno pokazuje da je Njegova ljubav – ljubav najvjernijeg zaručnika.

Dakle, možete zaključiti da bismo trebali željeti da Bog bude ljubomoran, a ne nezainteresiran prema nama, a mi bismo ga trebali tražiti milost da ga možemo voljeti istom strasti i posvećenjem. Jedino tako može doći do intimnosti.

Ispitajte svoja srca. Koliko je isključiva vaša ljubav za Isusa? Tražite Duha Svetoga da vam otkrije bilo koju drugu ljubav u vašem životu zbog koje biste mogli postati preljubnik prema Bogu. Ako vam pokaže nešto, poduzmite sve što je potrebno. Preispitajte ponovno svoj odnos s Bogom i posvetite mu se, kao da obnavljate bračne zavjete s Njim.

PRELJUB PREMA BOGU

Riječi apostola Jakova (*Preljubnici! Ne znate li da je prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo prema Bogu?*) su vrlo ozbiljne, toliko ozbiljne da ih rijetko čujete s propovjedaonica u crkvama, na konferencijama ili u razgovorima. No, kako ih možemo zanemariti? Ne javljaju se samo jednom u Pismu nego vrlo često na mnogim mjestima u Bibliji.

Ako pobliže promotrimo Jakovljeve riječi i upozorenje koje nose, nestat će svaki strah i zbunjenost koju osjećamo u vezi s tim. Pogledajmo ponovno njegovu izjavu:

Preljubnici! Ne znate li da je prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo prema Bogu? Tko god dakle hoće da bude prijatelj svijeta, promeće se u neprijatelja Božjeg.
(Jakovljeva poslanica 4,4)

Kao prvo, ne postaje Bog nama neprijatelj. Ne, mi postajemo neprijatelji Njemu. I jedan i drugi scenarij su zastrašujući, ali svedjedno postoji ogromna razlika.

Svi smo svjedočili konfliktima među pojedincima gdje je jedna strana započela. Drugim riječima, jedna strana započne rat, a druga, iako je u njega uključena, to zapravo ne želi. Na primjer,

1941. godine, Japanci su odlučili bombardirati Pearl Harbor i tim su činom postali neprijatelji Sjedinjenim Američkim Državama. SAD nije odlučio ući u taj rat niti ga je htio, ali zbog tog čina provokacije, Japan je na kraju pretrpio posljedice bijesa puno moćnijeg naroda.

Upravo o tome govori Jakov. Bog ne želi biti neprijatelj nama – svojoj djeci, ali ako se mi nastavimo usklađivati sa svijetom, neće se povući iz tog rata. Grčka riječ za neprijatelj je *echthra* i *echthros*. Iste su u značenju – jedina razlika je da je prva imenica, a druga pridjev.

Jesu li naši prevoditelji odabrali malo presnažnu riječ? Govori li izvorni tekst baš o „neprijatelju“? Da, govori. Jedan rječnik grčkog jezika ovako definira te riječi: „neprijatelj, neprijateljstvo“ (CWSB). Drugi navodi: „biti u neprijateljstvu prema nekome“ (BDAG), dok treća definicija glasi ovako: „stanje neprijateljstva prema nekome“ (LOUWNIDA). Namjerno navodim definicije iz tri renomirana rječnika kako bih potvrdio su prevoditelji s pravom odabrali riječ „neprijatelj“ u ovom stihu. Jako je važno uvidjeti ozbiljnost rečenoga.

Još je nešto što upućuje na ozbiljnost situacije. Jakov nas upozorava i potom kaže: „Ponovno vam govorim“, čime naglašava važnost onoga što želi reći. Ponavljanje je ustaljeni oblik pisane komunikacije među starim Hebrejima. Iako je većina rukopisa Novoga zavjeta preuzeta iz grčkog jezika, ove su tekstove ipak pisali židovski apostoli.

Kada u našem jeziku želimo naglasiti važnost neke riječi ili rečenice, imamo više mogućnosti. Možemo podebljati tekst, ukositi ga, podcrtati, koristiti velika slova ili staviti uskličnik na kraju. Sve su to načini naglašavanja neke riječi ili izjave koju smatramo jako važnom. Međutim, židovski pisci bi riječ ili frazu koju žele naglasiti napisali dvaput, i uvijek su bili vrlo oprezni s riječima, ne naglašavajući im značenje bespotrebno.

Dakle, ne samo da je Jakovljevo upozorenje ozbiljno i oštro, nego je naglašeno kao i nužno potrebno. Jednostavno rečeno, ne možemo ga previdjeti.

Preljubnice

Što, dakle, Jakov želi poručiti koristeći riječ „preljubnici“? Kao prvo, ne govori svim ljudima, nego samo vjernicima. To znamo jer više puta u svojoj poslanici kaže: „Draga braćo i sestre“. Kao drugo, ne može nevjernik počiniti preljub prema Bogu jer nevjernik nije u savezu s Bogom.

Razmislite o tome na ovaj način: ja sam oženjen za Lisu Bevere, dakle, ne mogu počiniti preljub prema Jane Smith jer nisam u bračnom odnosu s njom.

U preljubu spram Boga mogu biti samo oni koji su prihvatili Isusa Krista za svog Gospodina i Spasitelja. Svi ostali su otuđeni od Boga – daleko od Njega i nisu u savezu s Njim.

Grčka riječ za “preljubnici” je *moichos*. Ta riječ je ženskog roda u grčkom jeziku, no u našem jeziku je muškog roda. Točniji prijevod bi bio „preljubnice“. Neki prijevodi su zbog toga preveli taj tekst kao „preljubnici i preljubnice“. Vjerojatno im je zasmetao ženski rod riječi. Možda nisu htjeli da čitatelji misle kako Jakov govori samo ženama. No, promotrivši kontekst cijele poslanice, jasno je da se Jakov obraća svim vjernicima. Biblijski komentatori se slažu da se Jakov ne obraća samo ženama, pa se mnogi pitaju zašto riječ nije prevedena kao „preljubnice“, ne samo ja, nego i neki biblijski komentatori.

Što je još čudnije, ženski oblik te riječi „preljubnice“ bolje odgovara kontinuitetu Pisma. Bog često svoj narod oslovljava bračnom terminologijom, gdje je On muž, a mi Njegova žena.

Starozavjetni proroci su nerijetko to činili. Izaija piše: „Jer suprug ti je tvoj Stvoritelj, ime mu je Jahve nad vojskama“ (Izaija 54,5). Isto tako, kada se nevjesta Izrael podala idolima i postala nevjerna, optužena je za preljub. Ezekiel piše: „Sudit ću ti kao što se sudi preljubicama“ (Ezekiel 16,38). Bog govori kroz Jeremiju:

*Ali kao što se žena iznevjeri mužu svome, tako se i vi
iznevjeriste meni, dome Izraelov.*
(Jeremija 3,20)

Cijela služba proroka Hošee obilježena je prikazom nevjere žene prema mužu. Njemu je bilo rečeno da se oženi prostitutkom. U toj ceremoniji on predstavlja Gospodina, a njegova žena, Gomera, Božji narod. Tako je Izrael jasno mogao vidjeti da njihov preljub nije ništa drugačiji od preljuba žene prema mužu, i to ne s jednim nego s više ljubavnika. Nевјesta Izrael je bila *preljubnica*.

Ivan Krstitelj ponovno koristi sliku braka kada kaže: „Tko ima zaručnicu, zaručnik je. A prijatelj zaručnikov koji stoji uza nj i sluša ga, klikće od radosti na glas zaručnikov“ (Evandjelje po Ivanu 3,29). Ponovno je, dakle, Isus zaručnik, a Božji narod zaručnica.

Isus isto kaže kada naziva Božji narod „pokvarenim, preljubničkim naraštajem“ (vidi Evandjelje po Mateju 12,39; 16,4). Riječ koju koristi ponovno je ženskog, a ne muškog roda.

Apostol Pavao kaže da smo mi zaručnica, a Isus je zaručnik (Poslanica Efežanima 5,31-32). Dakle, više puta se u Pismu, bilo u Starom ili u Novom zavjetu, Božji narod predstavlja kao žena u odnosu s Bogom. Dakle, koristeći ženski rod imenice „preljubnica“, Jakov nastavlja otprije utvrđeni biblijski obrazac.

Idolopoklonstvo je preljub

U Starom zavjetu je Judin ili Izraelov preljub prema Bogu uvijek bio povezan s idolopoklonstvom. Jednostavno rečeno, narod je bio

nevjeran Bogu. Kada pomislimo na idolopoklonstvo, zamišljamo izgradnju kipova, oltara ili hramova lažnim bogovima. No, kada Isus narod naziva preljubnicima, ne govori im to jer su obožavali slike ili kipove lažnih bogova. Tražili su ga dokaz i znak da je Mesija.

Ako pogledamo Jakovljevu izjavu o Božjem narodu kao preljubnici, isto se ne radi o tome da su gradili kipove, oltare ili hramove. Zanimljivo je da Jakov govori zapravo o istim postupcima o kojima je Pavao govorimo crkvi u Korintu – diskriminaciji braće i sestara (Jakovljeva poslanica 2,1-13); klevetanju i ocrnjivanju drugih (Jakovljeva poslanica 3,1-12); ljubomori, zavisti i sebičnosti (Jakovljeva poslanica 4,1-3). Sve to upućuje na preljub.

Je li ovdje Pismo nedosljedno? Je li Božji narod optužen za preljub zbog nečeg drugog osim idolopoklonstva? Jednostavan odgovor je: „Ne, nije.“ Sve je povezano.

Upravo u tome moderna crkva ignorira Isusova, Pavlova, Jakovljeva i upozorenja drugih pisaca Novoga zavjeta. Jednostavno rečeno, sveli smo idolopoklonstvo na kipove, oltare i hramove te obožavanje lažnih bogova. A prava istina je da je idolopoklonstvo itekako važno za moderno kršćanstvo Zapadnog svijeta. Zapravo, naše je idolopoklonstvo rasprostranjenije nego među narodima koji grade hramove, kipove i oltare.

Namjera mi je pokazati da ne samo da idolopoklonstvo prevladava u našoj kulturi, nego da je upravo to isti onaj kriptonit koji je priječio uspjeh Jude i Izraela – isti onaj kriptonit o kojem Pavao govori crkvi u Korintu, isti onaj kriptonit o kojem govore Jakov i ostali pisci Novoga zavjeta. U današnje vrijeme to je isti onaj kriptonit koji ograničava i priječi pojedince i crkvene zajednice da objavljuju Božju veličinu izgubljenom i umirućem svijetu.

Što pokreće svijet

Prije nego se počnemo baviti idolopoklonstvom, vratimo se na Jakovljevu izjavu. On gorljivo kaže da „želimo samo ono što nam pričinja zadovoljstvo“ i potom povezuje naše motive sa prijateljstvom sa svijetom. Kroz cijeli Novi zavjet vidi se ista ta poveznica. Jednostavno rečeno, svijet pokreće požuda. Apostol Ivan kaže:

Jer što je god svjetovno – požuda tijela, i požuda očiju, i oholost života – nije od Oca, nego od svijeta.
(Prva Ivanova poslanica 2,16)

Ivanove riječi su jako sveobuhvatne. On govori o svemu što je svjetovno. Mnogo je idola, ali svi spadaju u jednu od kategorija iz ovog stiha. Počiniti preljub sa svijetom znači biti vođen intenzivnom željom za zadovoljavanjem svojih pet fizičkih osjetila ili hranjenjem samoga sebe neovisno o Bogu. Drugim riječima, svog ponosa.

Prijevod *Message Bible* navodi da to znači „htjeti sprovesti stvari na svoj način, htjeti sve za sebe, htjeti se doimati važnim“. To je ono što pokreće svijet. I sve se svodi na sljedeće: „Znam što je najbolje za mene i to želim“.

Ironično je da Bog gorljivo želi upravo ono što je najbolje za nas. Tu istinu svatko od nas mora ugraditi duboko u srce. Važna je jer je svijet poput zavodljivog ljubavnika koji nas želi odvući od Boga. Svijet nas privlači navodeći nas da mislimo kako je ono što nam ima za ponuditi puno bolje od onoga što Bog ima za nas. Zato Jakov tako snažno ističe:

Ne varajte se, braćo moja ljubljena! Svaki dobar dar, svaki savršen poklon odozgor je, silazi od Oca.
(Jakovljeva poslanica 1,16-17)

Jakov započinje govoreći nam da se ne varamo niti budemo zavedeni svjetovnim uzbuđenjima. Njegova poruka je zapravo ovo: *Nema ničeg dobrog izvan Boga*. Ako čvrsto prihvatite ovu istinu, sačuvat će vas od otpada. Bez obzira na to koliko se nešto činilo dobrim, korisnim, koliko vas čini sretnim, koliko je zabavno, prihvatljivo u našem društvu, naizgled osjetljivo, popularno ili koliko vas čini bogatim. Ako je protivno pisanoj Božjoj riječi, nije dobro za vas. Na kraju će vas odvesti na mjesto na kojem ne želite biti, a to je put smrti. „Neki se put učini čovjeku prav, a na koncu vodi k smrti“ (Mudre izreke 14,12).

Putovi su različiti za svakoga od nas i mnogo je cesta koje vode do preljuba sa svijetom, ali sve imaju nešto zajedničko: čine se ispravnima – dobrima, korisnima, profitabilnima, prihvatljivima, mudrima. No, ako su protivne onome što piše u Pismu, sve će odvesti u smrt.

Doista vjerujem da je to razlog zbog kojeg nas Bog upozorava:

*Zato me, sine moj, poslušaj i čuj riječi mojih usta.
Nek' ti srce ne zastranjuje na putove svijeta, i ne lutaj
po stazama svijeta. Jer je svijet mnoge smrtno ranio
i oborio, i mnogo je onih što ih je svijet pobio. U
podzemlje vode putovi kroz kuću svijeta, dolje u odaje
smrti.*

(Mudre izreke 7,24-27. Zamijenio sam riječi „njezine“, „njezinim“, „ona“, „njezinu“ riječima „svijet“ i „svijeta“).

Salomonov je ovo napisao da bi upozorio na seksualni nemoral, ali riječi posjeduju dublju proročku poruku: pazite da vas svijet ne namami svojim metodama jer je zavodljiv i opasan. Zašto bi inače toliko mnogo naroda, zajedno s Izraelom i Judom, upalo tako lako u stupicu svijeta? Jesmo li toliko naivni da mislimo kako te sile više ne postoje? U idućem ćemo poglavlju otkriti koliko su zapravo stvarne i mnogobrojne.

Konkretni koraci

Nitko ne ulazi u brak s namjerom da počini preljub jednoga dana. Iako se zavjeti mogu činiti zastrašujućima, nevjestice i mladoženje čine sve što je u njihovoj moći da zaista cijelim srcem stoje iza zavjeta koje daju. Zašto onda toliko brakova propadne, od kojih neki zbog preljuba? Odgovor nije jednostavan, ali u pozadini svega toga zapravo je gubitak opreza prema silama koje uništavaju povezanost.

Vaš odnos s Bogom je vaš život – doslovno. Nema života izvan Boga. Pa ipak nas svijet nastoji zavesti da počinimo preljub protiv Njega. Sačuvati ćemo se jedino ako se u potpunosti nastavimo davati Bogu.

Kako naš život treba izgledati da bismo bili sigurni da se u potpunosti dajemo Bogu?

Kakav vam je dnevni raspored? Odvajate li vrijeme za Boga, za čitanje Riječi, molitvu i post? Tražite li prilike za služenje Bogu u crkvi, na poslu i u susjedstvu? Radite li tako da radite Gospodinu? Odredite postupke kojima ćete učvršćivati svoj odnos s Bogom i bježati od preljuba. Zapišite svoj plan i počnite ga provoditi.

ŠTO SE NALAZI U POZADINI IDOLOPOKLONSTVA?

Razotkrit ćemo tajnu idolopoklonstva. Neće biti jednostavno ni brzo, ali donijet će prosvjetljenje i korist na mnogim razinama. Najveća korist bit će stečeno znanje potrebno za razotkrivanje idolopoklonstva u našim osobnim životima. Pomoći će nam da postanemo svjesni duhovnog kriptonita. Započnimo proučavanjem samog korijena idolopoklonstva.

Sjetite se da smo u prvom poglavlju ove knjige rekli da je Bog „usadio vječnost u ljudsko srce“ (Propovjednik 3,11). Svaki čovjek na zemlji rođen je s tom usađenom kvalitetom. Pavao to potvrđuje riječima: „Ta kad se god pogani (nevjernici), koji nemaju Zakona, po naravi drže Zakona, i nemajući Zakona, oni su sami sebi Zakon: pokazuju da je ono što Zakon nalaže upisano u srcima njihovim. O tom svjedoči i njihova savjest, a i prosuđivanja kojima se među sobom optužuju ili brane“ (Poslanica Rimljanima 2,14-15).

Istina je da svi mi instinktivno znamo Božje putove jer su nam zapisani na savjesti od rođenja. To je postalo očigledno Lisi i meni kad smo odgajali naše sinove. Dok su bili mali, čak i prije nego smo ih naučili što ne smiju raditi, pogledali bi nas s krivnjom u očima ako bi udarili brata, bacili hranu, ružno se ponašali prema nama i slično tome.

Božje znanje nije zapisano samo u srcu svakog čovjeka, nego u svemu što je stvoreno:

*Jer što se o Bogu može spoznati, očito im je: Bog im **očitova**. Uistinu, ono nevidljivo njegovo, vječna njegova moć i božanstvo, onamo od stvaranja svijeta, umom se po djelima **razabire** tako da **nemaju isprike**.*
(Poslanica Rimljanima 1,19-20)

Pogledajte naglašene riječi u ovim stihovima: „očitova“ i „razabire“, što na kraju dovodi do „nemaju isprike“. Prava istina je da ljudsko biće nema opravdanja da ne upozna Boga. Bog se očitovao svakome tko je iskren i želi saznati istinu.

Jeste li ikada čuli da ljudi govore: „Ali što je s onima koji nikada nisu čuli za Boga, na primjer, u udaljenim dijelovima Afrike?“ Kako se oni mogu spasiti? Kako ih Bog može osuditi na propast?“

Ta su pitanja, često u obliku protestiranja, izgovori za ono što već znaju ili ne žele doznati. U svojim savjestima znaju da je Bog stvaran, ali odbacuju istinu. Ne žele shvatiti da je Njegovo znanje dostupno svima koji traže istinu. Da su potpuno iskreni, morali bi priznati da zapravo niječu Boga. Psalmist dalje kaže da sve stvorenje stalno naviješta Božje postojanje:

Nebesa slavu Božju kazuju, naviješta svod nebeski djelo ruku njegovih. Dan danu to objavljuje, a noć noći glas predaje. Nije to riječ, a ni govor nije, nije ni glas što se može čuti, al' po zemlji razliježe se jeka, riječi sve do nakraj svijeta sežu.
(Psalam 19,1-5)

Svake sekunde svake minute neizmjerana mudrost Božjeg veličanstva naviješta se u cijelome svijetu, svake minute svakog sata, dvadeset i četiri sata na dan, 365 dana u godini. Ne mislite li da to uključuje i ona plemena u Africi? Čovjek može zabiti glavu

u pijesak i ignorirati Božje postojanje, ali istina ne samo da je usađena u njegovo srce od rođenja nego mu stalno i govori, danju i noću. Jedino, dakle, ako je netko uvjerio sebe u suprotno i na kraju si otupio savjest do točke da je postao bezumni, može pobjeći Božjem postojanju.

Prekretnica

Čovjek se nađe na prekretnici kada odabire da će ili tražiti živoga Boga ili „zadovoljiti“ tu želju okrećući se lažnim bogovima, tj. rasterećujući vlastitu savjest. Možda sada mislite, *ja živim u zapadnoj civilizaciji, štovanje drugih bogova nije dio naše kulture. Mi nemamo kipove, ikone, hramove ili nešto slično tome.* Molim vas, budite strpljivi sa mnom. Pokazat ću vam da se na Zapadu itekako štiju bogovi, kao i u bilo kojoj drugoj kulturi.

Otkud potječu ti bogovi? Moramo imati na umu da su ljudi stvorili sve *bogove* ili *idole*. Čovjek ima potrebu zadovoljiti unutarnju svjesnost i želju za Bogom i biti u miru s Njim. Ako stvori alternativnu verziju božanstva, onda onaj koji ju je stvorio određuje što je potrebno da bi se boga zadovoljilo, a božanstvo će onda ispuniti ili odobriti sve što stvoritelj božanstva želi – zadovoljavajući cijelo to vrijeme usađenu potrebu za obožavanjem. Poslušajte što Pavao dalje kaže:

Jer premda upознаše Boga, ne iskazaše mu kao Bogu ni slavu ni zahvalnost, nego ishlapiše u mozganjima svojim te se pomrači bezumno srce njihovo. Gradeći se mudrima, poludješe i zamijeniše slavu neraspadljivog Boga likom, obličjem raspadljiva čovjeka, i pticâ, i četveronožaca, i gmazova.

(Poslanica Rimljanima 1,21-23)

Naglasak nije na pravljenju slika (idola), nego na posljedicama puno dubljeg problema – *ne štovanja Njega kao Boga*. Sada je važno definirati što je pravo „štovanje“ ili „slavljenje“. Ako smo pomislili

na crkveni tim za slavljenje kako pjeva „sporu pjesmu“, potpuno smo promašili poruku. Najvjernija definicija istinskog štovanja nije glazba i pjevanje nego *poslušnost*.

Kao pisac nekoliko knjiga, naučio sam da kad god uvodim relativno nepoznati termin u knjizi, moram dati njegovu osnovnu definiciju kada ga prvi put spominjem, bilo izravno ga definirajući ili ga koristeći tako da savršeno jasno objasnim značenje riječi. Isto je i s bilo kojim piscem, a Bog nije ništa drugačiji.

Ako pogledate kada se prvi put u Bibliji spominje riječ „štovanje“, to je u Knjizi Postanka 22,5. Abraham se obraća svojim slugama, objašnjavajući im što će on i Izak raditi na planini. Abraham kaže: „Vi ostanite ovdje uz magarca, a ja i dječak odosmo gore da štujuemo“. Što idu raditi? Pjevati spore pjesme Bogu, okupiti pjevače i glazbenike da vode slavljenje u crkvi? Naravno da ne. Išao je *poslušati* što mu je Bog rekao tri dana prije toga – žrtvovati svog jedinog sina.

U nekim se prijevodima ta riječ u Poslanici Rimljanima 1,21 prevodi kao „štovati“, a u nekima „pokloniti“, „častiti“. Sve su te riječi povezane. Častimo i klanjamo se Bogu ili bilo kojem drugom autoritetu kojeg slušamo. Iskazujemo nepoštovanje i manjak časti ako ne slušamo. Možemo uzvisivati riječima, slaviti, pisati pjesme itd., ali ako ne učinimo ono što Bog od nas traži, vrijeđamo ga, što je upravo suprotno štovanju (ili poštovanju).

Bog je rekao svom narodu: „Mrzim i prezirem vaše blagdane i nisu mi mile vaše svečanosti! Uklonite od mene dreku svojih pjesama, neću da slušam zvuke vaših harfa. Pravda nek’ poteče kao voda i pravica k'o bujica silna“ (Amos 5,21; 23-24). Ispravan život je poslušnost Njegovu autoritetu, a ne onome što mi odredimo kao bogobojazan život.

Bog je u starom savezu uputio Mojsija kako da narod prinosi prihvatljive žrtve. Mogli su prinijeti nekoliko vrsta žrtvi kao izraz štovanja: janje (vidi Izlazak 29,39-41), junca (vidi Izlazak 29,10-14), brašno (vidi Izlazak 29,41) itd. Također, mogli su paliti i tamjan u hramu i šatoru sastanka kao izraz štovanja (vidi Levitski zakonik 2,2). I ipak je jednoga dana Bog rekao:

Ali na koga svoj pogled svraćam? Na siromaha i čovjeka duha ponizna koji od moje riječi dršće. Ima ih koji kolju bika, ali i ljude ubijaju; žrtvuju ovcu, ali i psu vrat lome. Netko prinosi žrtvu, ali i krv svinjsku; prinose kâd, ali časte i kipove.
(Izaija 66,2-3)

Prvo govori o tome koga će blagosloviti, one koji su ponizni i koji *dršću od Njegove riječi*. To opisuje čovjeka kojem je poslušnost na prvom mjestu. Na takvog će čovjeka Bog svratiti svoj pogled.

Zatim govori o onima koji sami odabiru načine štovanja (poslušnosti). Ne samo da Bog ne prihvaća njihove oblike štovanja, nego ih izjednačava sa ljudskom žrtvom (hladnokrvnim ubojstvom), žrtvovanjem psa, svinjske krvi i štovanja idola. Ti su postupci zlo u Njegovim očima. Kad bi netko zaista prinio takve žrtve ili počinio ubojstvo, bio bi odmah izdvojen iz naroda ili kažnjen smrću. A to je itekako strogo! Očito je da njihovo štovanje uopće nije bilo štovanje iako je bilo u skladu s uputama o štovanju iz Knjige Izlaska i Levitskog zakonika.

Message Bible to kaže ovako: „Vaše štovanje je grijeh.“

I ne zaboravite da se radi o narodu koji je u savezu s Njim, onima koji su baštinici Njegovih obećanja. Zašto im upućuje tako oštre riječi? Zato što su štovali na svoj način umjesto da su poslušali Njega. Isto je i s nama: možemo pjevati pjesme Bogu, biti u slavljenju ili ispovijedati odanost Bogu, pa čak i u skladu s onim što piše u Novom zavjetu. No, ako mu nismo poslušni, naše

štovanje zapravo uopće nije štovanje. Zar nam nije rečeno: „Kao poslušna djeca ne suprotstavljajte se prijašnjim požudama iz doba neznanja“ (Prva Petrova poslanica 1,14)?

Drugi temeljni problem kojeg Pavao spominje je nezahvalnost, nedavanje slave Bogu. Ako smatramo da trebamo živjeti na određeni način, da zaslužujemo određene materijalne stvari ili očekujemo neku vrstu društvenog statusa, usmjereni samo sami na sebe i posljedično, nezahvalni. Mislimo: teško smo radili, planirali, imali ciljeve, sanjali o postignućima i tome što ćemo stvoriti pa smo i ponosni na vlastita djela.

Posljedično ponašanje

Ovi duboko usađeni stavovi da našu unutarnju želju za poslušnošću, štovanjem i iskazivanjem zahvalnosti Bogu možemo ispuniti na bilo koji drugi način hrane idolopoklonstvo u čovjeku, zajednici i narodu. Pavao kaže:

*Zato ih je Bog po pohotama srdaca njihovih predao
nečistoći te sami obeščasćuju svoja tijela, oni što su
Istinu – Boga zamijenili lažju, častili i štovali stvorenje
umjesto Stvoritelja, koji je blagoslovljen u vjekove.
Amen.*

(Poslanica Rimljanima 1,24-25)

Zapamtite da je korijen svega ovoga nedostatak poslušnosti i zahvalnosti prema Bogu. Počinjemo štovati (slušati) želje svoje pale prirode. Podlažemo se stvorenju koje je palo i proketo. Naš je moralni kompas kompromitiran, a istinu smo zamijenili lažju. Ono što smatramo mudrošću zapravo je ludost. Ono što smatramo normalnim u svijetu zapravo nije normalno. I to se tako nastavlja sve dok istinsko dobro ne počnemo nazivati zlim, a istinsko zlo dobrim. Potom čitamo: „Stoga ih je Bog predao sramotnim strastima“ (Poslanica Rimljanima 1,26).

Nakon te rečenice, Pavao u idućih nekoliko stihova nabraja dvadeset i dva prekršaja protiv Boga. Među njima su ubojstvo, izdaja, mržnja, pohlepa, neposlušnost roditeljima i homoseksualnost. Nevjerojatno je da Pavao od ukupno 137 riječi koliko je u tom dijelu, u čak 59 (otprilike 43 posto) govori o homoseksualnosti, dok ostali 21 prekršaj opisuje s tek nekoliko riječi, bez daljnjeg objašnjavanja. O čemu se tu radi? Želi li Bog izdvojiti homoseksualnost i dati nam za pravo da homoseksualce smatramo puno gorim grešnicima od onih koji žive u drugim grijesima? Naravno da ne! On zapravo hoće reći da je sklonost ka homoseksualnosti jedan od najboljih pokazatelja da je društvo palo duboko u idolopoklonstvo. Vratimo se Pavlovim riječima:

Stoga ih je Bog predao sramotnim strastima: njihove žene zamijeniše naravno općenje protunaravnim, a tako su i muškarci napustili naravno općenje sa ženom i raspalili se pohotom jedni za drugima te muškarci s muškarcima sramotno čine i sami na sebi primaju zasluženu plaću svoga zastranjenja.
(Poslanica Rimljanima 1,26-27)

Društvo koje prestane davati hvalu i slavu Bogu i slušati ga, počet će s vremenom prihvaćati, potom potvrđivati (odobravati) i na kraju zagovarati (poticati) seksualnu izopačenost, pogotovo homoseksualnost. Pavao takvo ponašanje naziva sramotnim i neprirodnim.

Istina je zamijenjena lažju, što u konačnici vodi u rodnu zbunjenost.

U siječnju 2017., časopis *National Geographic* posvetio je jedan cijeli broj nečemu što je nazvano „rodna revolucija“. Urednici su okupili nekolicinu pojedinaca različitih seksualnih ili rodni orijentacija koje je stvorio smrtni čovjek. Posavjetovali su se s vodećim sveučilišnim stručnjacima u području ljudske seksualnosti. Ovo su neki od termina koje su koristili da opišu

seksualne i rodne sklonosti: bezrodnost, queer, androgenost, transrodnost, cisrodnost, interseksualnost, heteroseksualnost, biseksualnost, nebinarna interseksualnost, transmuškarac ili transžena i tako dalje. Ovo zvuči vrlo profinjeno, ali spada u kategoriju ludosti i obmane.

Društvo autore ovih termina smatra mudrima, obrazovanim i renomiranim stručnjacima. Kako će naše društvo završiti s ovakvim načinom razmišljanja? Istraživanja su pokazala da je vlada SAD-a potrošila više od dvjesto milijardi dolara na proučavanje rodnog identiteta i homoseksualnosti.¹ Možete li zamisliti što se sve moglo učiniti s tim novcem? Mogao je biti iskorišten za unaprjeđenje škola, osnaživanje policijskih snaga, obnavljanje zračnih luka i općenito javnog prijevoza, i još važnije, za pomoć beskućnicima, samohranim majkama i osobama s invaliditetom. A ipak je sav ovaj novac utrošen u nešto što je odabir seksualne sklonosti suprotne onoj koju je Bog odredio ljudskom rodu. Od samoga početka Pismo kaže: „Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih“ (Postanak 1,27). On je taj koji određuje naš rod. Zna što je najbolje za nas jer nas voli.

Pa ipak se sve to čini pod krinkom mudrosti, a zapravo se radi o bezumnom trošenju sredstava. Što je najgore, radi se o ohrabrivanju krivog ponašanja i držanju ljudi u ropstvu životnog stila za koji nisu stvoreni.

Mi smo kao društvo progutali laž da je to pitanje „ljudskih prava“, dopuštajući malom postotku pojedinaca da to povežu s diskriminacijom na temelju rase ili roda. Za ta se prava trebamo zalagati, ali to nije isto kao kad se netko definira drugačije od onog kako je stvoren.

---

¹ Mat Staver: Homosexuality Costs The Government Tens Of Billions Of Dollars
 Brian Tashman | 16.04.2015. 12:40 - <http://www.rightwingwatch.org/post/mat-staver-homosexuality-costs-the-government-tens-of-billions-of-dollars/>

Pavao je prorokovao da će doći do tog apsurdnog ponašanja kada prestanemo istinski štovati (slušati) Boga i biti mu zahvalni. Zašto onda vođe nešto ne kažu i ne razotkriju ta pogrešna uvjerenja i nastojanja? Počeli smo se bojati istine, a prigrlili smo laž i obmanu. Upali smo u idolopoklonstvo koje se snažno nadvilo nad nas kao narod.

Društvo to može zvati napretkom, ali radi se o vraćanju u ludost. Pavlove riječi, napisane tako davno, otkrivaju kako seksualna i rodna izopačenost ima korijene u idolopoklonstvu. Zatim navodi ostale posljedice:

I kako nisu smatrali vrijednim držati se spoznaje Boga, predade ih Bog nevaljanu umu te čine što ne dolikuje, puni svake nepravde, pakosti, lakomosti, zloće; puni zavisti, ubojstva, svađe, prijevare, zlonamjernosti; došaptavači, klevetnici, mrzitelji Boga, drznici, oholice, preuzetnici, izmišljači zala, roditeljima neposlušni, nerazumni, nevjerni, bešćutni, nemilosrdni.
(Poslanica Rimljanima 1,28-31)

Ne trebate previše tražiti, provoditi istraživanja ili društvene studije da biste otkrili ovakvu vrstu ponašanja u našem društvu. Rašireno je posvuda, uništava živote, obitelji i narode. Upravo je takvo izopačeno ponašanje i prihvaćanje istoga u pozadini društvenih slomova, prekida odnosa i svih vrsta ratova.

A za slučaj da to nije dovoljno tragično, Pavao zaključuje:

Znaju za odredbu Božju – da smrt zaslužuju koji takvo što čine – a oni ne samo da to čine nego i povlađuju onima koji čine.
(Poslanica Rimljanima 1,32)

Vlada, mediji, televizijski i filmski producenti, socijalni radnici, vođe, utjecajni ljudi i društvo u cjelini itekako su svjesni da je takvo

ponašanje protivno Stvoritelju, no ignoriraju ono što im savjest govori i svako stvorenje objavljuje. I da bi utišali glas savjesti, ohrabruju i druge da tako čine, nadajući se da će to zaglušiti istinu u njihovim srcima.

Sva ova gore navedena ponašanja uzrokovana su idolopoklonstvom – neiskazivanjem slave Bogu (poštovanja i poslušnosti) i zahvalnosti koju zaslužuje. Bogu su ugodna naša iskrena djela, a ne prazne riječi. I to se odnosi na svakog čovjeka, no vratimo se na to kako takvo ponašanje utječe na čovjeka koji ima odnos s Bogom.

Konkretni koraci

Štovanje je izbor osobe da posluša, poštuje i zahvali Bogu. Kada zanemarimo bilo koji od tih elemenata istinskog štovanja, izlažemo se obmani koja vodi u idolopoklonstvo. I to vrijedi za nas osobno i za cijelo naše društvo.

Prvi čin štovanja naveden u Pismu odnosio se na Abrahamovu poslušnost Bogu da žrtvuje Izaka. Što je Bog rekao vama da učinite? To može biti nešto što vam je Duh Sveti progovorio dok ste čitali Bibliju ili nešto što vam je stavio na srce, a odnosi se konkretno na vas.

Na koji način ovo poglavlje mijenja vaš pogled na ovakav zadatak od Boga? Odvojite vrijeme i tražite Boga da vam kaže koje korake trebate poduzeti da biste taj zadatak ispunili već danas i zahvalite mu što je odabrao baš vas za to, što vam je govorio i što će biti s vama dok budete izvršavali taj čin štovanja u poslušnosti.

IDOLOPOKLONSTVO VJERNIKA

Idolopoklonstvo u svijetu loše je samo po sebi, no idolopoklonstvo među onima koji su sklopili savez sa živim Bogom je užasno. Jakov o takvom idolopoklonstvu govori kao o preljubu jer smo sklopili savez s Bogom i poput muža ili žene koji su nevjerni svom supružniku, kad se mi predamo idolopoklonstvu, nevjerni smo svom Suprugu, Gospodinu Isusu Kristu.

Kralj Šaul i Amalečani

Započnimo sa Starim zavjetom pa ćemo prijeći na Novi zavjet. Izrael je bio u savezu s Bogom zbog svog oca, Abrahama. Bog je izraelskom kralju Šaulu dao jasnu uputu kroz proroka Samuela: „Poslušaj, dakle, riječi Jahvine!“ (Prva knjiga o Samuelu 15,1). Božja volja je bila vrlo jasna, nije bilo sumnje o čemu se radi. Kralj je dobio uputu da u potpunosti uništi Amalečane – svakog muškarca, ženu, dijete i životinju. Bila je to Božja osveta Amaleku jer je zatvorio put Izraelu kad je izlazio iz Egipta i bio najranjiviji. Kralj Šaul je odmah okupio vojsku za napad na Amaleka. No, dalje čitamo:

Šaul potuče Amalečane od Havile pa sve do Šura, koji leži pred Egiptom. I živa uhvati Agaga, amalečkog kralja, a sav narod zatre oštricom mača, izvršujući »herem«, kletu uništenje. Ali Šaul i narod pošteđеше

Agaga i najbolje ovce i najbolja goveda, ugojenu stoku i jaganjce i sve što je bilo dobro. Na svemu tome ne htjedoše izvršiti »herem«; nego što je god od stoke bilo bez cijene i vrijednosti, na tom izvršiše »herem«.
(Prva knjiga o Samuelu 15,7-9)

Mnogima u Izraelu moglo se činiti da je Šaul poslušao što mu je Gospodin rekao, no kasnije čitamo: „Zato dođe riječ Jahvina Samuelu ovako: »Kajem se što sam Šaula postavio za kralja: okrenuo se od mene i nije izvršio mojih zapovijedi“ (Prva knjiga o Samuelu 15,10-11). Šaul nije iskazao štovanje Bogu, nije mu bio poslušan. Nije bio vjeran Bogu.

Sjećam se kad mi se jednom zabrinuti otac povjerio da mu je jedan od najvećih izazova sa sinom tinejdžerom bio taj što bi ovaj izvršio djelomično što mu je bilo rečeno, ali onda bi otišao i radio što bi htio, uglavnom provodeći vrijeme s društvom. Kad bi mu otac to spočitnuo, sin bi se naljutio i rekao: „Daj, tata, prestani biti tako strog prema meni! Poslušao sam devedeset posto onoga što si mi rekao. Zašto cjepidlačiš? Zašto ne vidiš tih devedeset posto koje sam napravio, umjesto da gledaš deset koje nisam?“ Otac je bio očajan.

Rekao sam ocu: „Bog također cjepidlači.“ Podsjetio sam ga na događaj s Amalećanima. Rekao sam mu da je Šaul tada sigurno pobio barem sto tisuća muškaraca, žena i djece. Siguran sam i da je pobio puno više ovaca, koza i stoke nego što ih je pošteditio. Mogli bismo mirne duše reći da je Šaul poslušao više od devedeset posto onoga što mu je Bog rekao da učini, a svejedno Bog kaže da ga Šaul nije poslušao i kasnije taj Šaulov postupak naziva nepokornošću (stih 23).

Ta je biblijska pozadina pomoglo ocu da uvidi kako je bio u pravu zaključivši da ponašanje njegova sina nije ispravno.

Zapravo, siguran sam da je kralj Šaul ispunio skoro devedeset devet posto onoga što mu je Bog zapovjedio. Zašto se onda Bog nije fokusirao na sve što je Šaul učinio umjesto da gleda onaj jedan posto koji nije izvršio? U očima većine ljudi, to bi bilo pravo cjepidlačenje, no Bogu djelomična poslušnost – čak i skoro potpuna poslušnost – uopće nije poslušnost nego nepokornost i pobuna, odluka da se Bogu uskrati čast i štovanje koje mu pripada.

Samuel potom suočava Šaula koji, zaveden, negira optužbe, no Samuel mu pokazuje životinje koje su upravo žrtvovali. Šaul zatim pokušava okriviti narod, ali Samuel ga ispravlja: „Ne, ti si poglavar, ti si ti taj koji je odbio poslušati Boga“ (parafrazirano). Nakon što je Šaula stjerao u kut proročkim riječima, Samuel iznosi strašnu istinu u vezi s idolopoklonstvom:

Nepokornost „je kao“ grijeh čaranja, samovolja „je kao“ zločin s idolima.

Ti si odbacio riječ Jahvinu, zato je Jahve odbacio tebe da ne budeš više kralj!

(Prva knjiga o Samuelu 15,23)

Za sada ću se fokusirati na drugu izjavu: *samovolja je kao zločin s idolima*. Samovolja znači „ustrajati u svom“ ili „upirati“. Šaul je ustrajao u svome i otišao od istine i potpune poslušnosti.

Iduće riječi: „je kao“ označene su navodnicima u tekstu, što znači da ih u izvornom tekstu nema. U hebrejskom originalu tu nema riječi, prevoditelj ih je dodao radi lakšeg čitanja. Točniji prijevod bi bio: „Nepokornost je.... zločin s idolima.“

Kad netko poznaje istinu, poznaje Božju volju, zna što mu je Bog govorio, a svejedno radi po svom i odluči biti neposlušan, to je idolopoklonstvo. Zašto? Zato što je svoju volju, plan, želje i potrebe stavio ispred Božjih. Sve je to stavio prije Njega, a idol je sve što stavimo prije Boga.

Šaul je vjerovao i javno svjedočio: „Poslušao sam Boga“. No, budući da nije do kraja poslušao nego je odlučio želje naroda (točnije, vlastite želje) staviti ispred Božje riječi, to je bilo idolopoklonstvo. Zaslijepilo ga je i navuklo Božji prezir na njega.

Kao što smo vidjeli posljedice na primjeru cijelog čovječanstva u Poslanici Rimljanima, isto vrijedi i za Šaula. Korijen Šaulova idolopoklonstva nisu bili kipovi, figurice, oltari ili hramovi već neiskazivanje štovanja Bogu koje zaslužuje – poslušnosti Njegovoj riječi. Taj postupak vodi do nesvjesnog zamjenjivanja istine lažju, što je u Šaulovu slučaju odvelo do zablude. Dovelu ga je do toga da je postao nerazuman i činio ono što ne valja. Tragični rezultat Šaulova idolopoklonstva bio je sve iskvareniji i podliji život. Postao je ljubomoran, zahtjevan, nerazuman, bijesan, mrzitelj Božjih slugu, ubojica te se čak savjetovao s vračarom umjesto s Bogom. To su neke od Šaulovih karakternih mana proizašle iz njegova idolopoklonstva.

Često oni koji imaju odnos s Bogom, ali unatoč tome odaberu vlastite želje preko Božje volje otkrivene u Pismu, postanu slijepi prema vlastitoj neposlušnosti. Kao u Šaulovu slučaju, zbog idolopoklonstva postajemo slijepi na istinu. Istinu počinjemo mijenjati zabludom, vjerujući da je Bog na našoj strani. Smatramo da razumije što nam je u srcu i stoga odobrava naše postupke ili životni stil, dok smo zapravo u neprijateljstvu prema Bogu.

Zadovoljstvo

Sada želim uvesti još jedan aspekt idolopoklonstva, definiranjem dviju riječi. Prva je „zadovoljan“ (zadovoljstvo). Rječnik Merriam-Webster definira tu riječi kao „osjećaj ili iskazivanje zadovoljstva zbog imanja, statusa ili situacije.“ Grčka riječ koja se najčešće koristi za zadovoljstvo je *arkeo*, definirana kao „biti dostatan, dovoljan, zadovoljan, u stanju nekome pomoći“.

Ne možemo služiti drugima ako sami nismo zadovoljni. Nedostatak te vrline prouzročit će da svaku situaciju promatramo razmišljajući *što će nama dobroga donijeti?* Riječi i postupci mogu djelovati nesebično, ali ako nemaju temelja u zadovoljstvu, bit će motivirani sebičnim željama.

Pavao je rekao crkvi: „Govorim to ne zbog oskudice, ta naučen sam u svakoj prigodi biti zadovoljan“ (Poslanica Filipljanima 4,11). Imao je potrebe, međutim, samo je htio reći onima kojima je služio da ne traži dar zbog sebe nego zbog drugih. Znamo da nije lagao niti preuveličavao pa smo sigurni u istinitost njegova motiva i da se nije radilo o nekoj „politički korektnoj“ izjavi. A njegovi su motivi mogli biti nesebični jedino ako je bio u potpunosti zadovoljan, čak i kad je bio u oskudici.

Zbog toga nam je kao vjernicima rečeno: „Pa i jest dobitak velik pobožnost, *zadovoljna* onim što ima! Imamo li dakle hranu i odjeću, *zadovoljimo* se time“ (Prva poslanica Timoteju 6,6-8). „Veliki dobitak“ povezan je sa zadovoljstvom. Međutim, ne vidimo uvijek taj dobitak kad bismo htjeli. Zbog toga nam zadovoljstvo pomaže da ustrajemo i ne odustanemo prije nego vidimo odgovor na molitvu.

U molitvi sam zatražio Gospodina da mi da svoju definiciju zadovoljstva. U srcu sam začuo: *Potpuno zadovoljstvo u mojoj volji*. Život našeg Gospodina Isusa pravi je primjer zadovoljstva. To vidimo u Njegovim riječima: „Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo“ (Evandjelje po Ivanu 4,34). Koliko je bio zadovoljan i posvećen izvršavanju Božje volje, možemo vidjeti u mesijanskom psalmu koji kaže: „Milije mi je, Bože moj, vršit' volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim“ (Psalmi 40,9). Nije imao želja ni strasti izvan Božje volje. Njegova je strast bila ispuniti želje svoga Oca.

Zadovoljstvo ne smijemo izjednačiti sa samozadovoljstvom jer nisu ni približno slični. Isus je „silnim vapajem i suzama prikazivao molitve i prošnje“ (Poslanica Hebrejima 5,7). Prevrnuo je stolove mjenjačima novca i silno je želio večerati s apostolima večer prije raspeća. Nije mogao gledati ljude da pate, zarobljeni, bolesni i izgubljeni. Bio je zastupnik potlačenih. Međutim, kad se radilo o njegovim željama ili potrebama, bio je zadovoljan. Tražio je Oca za svoje potrebe, vjerujući da će ih providjeti.

Iz tog su zadovoljstva rođene riječi: „Ja živim po Ocu“. Zbog toga je posjedovao nadnaravnu sigurnost i stabilnost i mogao je s pouzdanjem reći: „Znam odakle dođoh i kamo idem“ (Evangelje po Ivanu 6,57 i 8,14). Zbog toga nije mogao skrenuti niti biti zaveden. Bio je savršeni Sluga!

Žudnja

Druga ključna riječ za definiranje idolopoklonstva je „žudnja“ (pohlepa), što je potpuno suprotno od zadovoljstva. Tu riječ ne čujete često u svakodnevnim razgovorima pa ju je stoga važno objasniti kako bismo je bolje prepoznali i razumjeli u Pismu.

Započnimo s definicijom u engleskom jeziku. U Websterovu rječniku stoji da je to „snažna želja za posjedovanjem nečega.“ U grčkom je opis još detaljniji. No, pogledajmo prvo što Pavao kaže prije spominjanja *pohlepe* u Poslanici Kološanima:

Ako ste suuskršli s Kristom, „tražite“ što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu! Za onim gore „težite“, ne za zemaljskim! Ta umrijet ćete i život je vaš skriven s Kristom u Bogu! Kad se pojavi Krist, „život vaš“, tada ćete se i vi s njime pojaviti u slavi.

(Poslanica Kološanima 3,1-4)

Pavao nam daje rješenje kako da ostanemo zadovoljni. Kada u potpunosti dokučimo da smo u savezu sa Svemogućim Bogom

kroz Isusa Krista, tada shvaćamo da nam ništa ne nedostaje – apsolutno ništa. Isus kaže da je „kraljevstvo naše“ i ako prvo, ne kao drugo ili treće, tražimo Njegovo kraljevstvo, sve drugo će nam se nadodati.

Na taj je način neprijatelj napao Isusa. Dok je bio u pustinji, Sotona je htio navesti Isusa da namiri svoje potrebe izvan onoga što mu Otac daje. Uvjeti u kojima se nalazio bili su vrlo teški: nakon četrdesetodnevnog posta, Isus je bio jako gladan. Neprijatelj se nadao da će navesti Isusa da prestane biti zadovoljan i počne žudjeti, no Isus je to odbio. Vrlo brzo nakon toga, anđeli su došli i nahranili Isusa hranom s neba! Neprijatelju nije uspio plan s Isusom, ali to ne znači da neće istu strategiju primijeniti na nama. Želi nas dovesti do točke da prestanemo biti zadovoljni onime što nam Kraljevstvo provida i počnemo sami brinuti o sebi.

Pavao kaže da će oni koji *traže* Boga, a ne koriste ga samo za ispunjavanje vlastitih želja, nego strastveno žele Njegovo srce i zadovoljstvo, moći *težiti* za onim što je gore. U tom stanju postajemo poput Isusa. Naša strast postaje činiti volju Onoga koji nas je poslao. I zbog toga ne možemo skrenuti s puta niti biti prevareni nego postajemo istinski sluge kraljevstva! Pavao nastavlja:

Umrtvite dakle udove svoje zemaljske: bludnost, nečistoću, strasti, zlu požudu i „pohlepu – to idolopoklonstvo“! Zbog toga dolazi gnjev Božji na sinove neposlušne.

(Poslanica Kološanima 3,5-6)

Promotrite Pavlove riječi: „pohlepu – to idolopoklonstvo“. U tome leži naš idući ključ za razumijevanje pravog idolopoklonstva. Nije ga teško pronaći među poganskim narodima koji grade kipove, oltare i hramove, ali potrebno je razumijevanje da bismo ga pronašli u „civiliziranoj kulturi“. Pavao kaže da kada prestanemo biti zadovoljni i počnemo hlepiti za stvarima, izlazimo iz bliskog odnosa s Bogom i upadamo u idolopoklonstvo i preljub.

Pogledajmo sad grčku riječ *pleonexia*, koja je prevedena kao „pohlepa“ u tom stihu. Dopustite mi da vam predočim tri definicije iz tri različita izvora:

Pillar komentari Novoga zavjeta: „Neprimjerena želja da se ima više.“

Grčko-engleski leksikon Novog zavjeta BDAG: „Stanje u kojem osoba želi posjedovati više nego što joj priliči.”

Christ-Centered Exposition CCE: „Odnosi se na samoidealiziranje i grabežljiv duh.“

Pogledajmo zadnju definiciju: „samoidealiziranje i grabežljivi duh“. Kada naše težnje nisu usmjerene na kraljevstvo jer ga ne tražimo prvog, počet ćemo se baviti samo vlastitim preživljavanjem. Posezat ćemo za onim što će nas, kako vjerujemo, jedino zadovoljiti. Tražit ćemo zadovoljstvo, bogatstvo i materijalni dobitak, slavu, status, pozicije, reputaciju, društvo, ispunjenje, moć, vlast, požudu i sve ono što ljudi žele u okviru samoidealiziranja.

U tom ćemo se stanju naći kada nismo zadovoljni. Težimo za stvarima jer nam nedostaje mir i pouzdanje u ono što nam je Bog dao. U neskladu smo s Njegovim planom ili procesom u našem životu.

Bez sumnje, zadovoljstvo i pohlepa dvije su potpuno suprotne sile. Zadovoljno nas udaljava od idolopoklonstva i približava Božjem srcu, dok nas pohlepa udaljava od Boga, upućujući nas na idolopokloničke oltare. Riječ je o dvama riječima s potpuno suprotnim značenjem, što podrobnije ukazuje na njihovu različitost. Nije teško shvatiti zašto pisac Poslanice Hebrejima tako smiono kaže:

U življenju ne budite „pohlepni“, budite „zadovoljni“ onim što imate! Ta on je rekao: „Ne, neću te zapustiti

*i neću te ostaviti“. Zato možemo pouzdano reći:
„Gospodin mi je pomoćnik, ja ne strahujem: što mi tko
može?“*

(Poslanica Hebrejima 13,5-6)

U idućem ćemo poglavlju otkriti da nam božansko zadovoljstvo daje pouzdanje u svakoj nevolji. Čuva nas od zamki koje svijet stavlja pred vjernike. Zadovoljstvo u sebi nosi veliki dobitak i mir koji nadilazi razum.

S druge strane, pohlepa sa sobom nosi nemir i gonjena je neprestanim željama i strastima. U tom su stanju obmana i uništenje neizbježni.

Konkretni koraci

Za nas je iznimno važno shvatiti istinu Božje riječi. Zbog nas je zapisana, tako da nemamo izgovora. Nitko neće moći stati pred Boga i reći: „Ali Bože, nisam znao!“ Kao što se Bog otkrio svakom čovjeku u svemu stvorenome, tako da nemaju izgovora, otkrio je svoju volju u Pismu, tako da ni mi nemamo izgovora.

Koliko god bilo teško čuti da je polovična poslušnost jednaka idolopoklonstvu, trebamo biti zahvalni što smo to saznali. Ako znamo što je na testu, možemo ga svaki put i proći. U tome se očituju Božja dobrota i milost!

I budući da je tako lako previdjeti da smo u nečemu bili djelomično poslušni, tvrdoglavi ili pohlepni, tražite Duha Svetoga da vam otkrije područja života u kojima ste došli pod takav utjecaj. Pokajte se za svako područje koje vam pokaže i tražite ga da vas očisti. Zatim ga tražite da vam ponovno ispuni život, osnaži vas da ga slijedite u poslušnosti svim srcem.

OLAKŠATI PRITISAK

U prethodnom sam poglavlju predstavio dva različita aspekta idolopoklonstva: samovolju i pohlepu. Sada ćemo ih povezati jer idu ruku pod ruku, a otkrivanjem njihova zajedničkog djelovanja doći ćemo korak bliže razumijevanju toga što vjernike čini osjetljivima na kriptonit.

Teški scenarij

Pogledajmo još jednom kralja Šaula. Nije ga zadovoljavalo ostajanje u Božjoj volji. Njegova ga je samovolja oslabila te je postao osjetljiv na pohlepu. Prva zabilježena pogreška koju je počinio nije bila ona s Amalećanima, nego rano u njegovom kraljevanju kad se suočio s Filistejcima. Ti su izraelski neprijatelji okupili veliku vojsku od tri tisuće bojnih kola, koja su u to vrijeme bila poput tenkova, i toliko mnoštvo naroda kao pijeska na morskoj obali! Utaborili su se kod Mikmasa i bili su spremni za napad.

Šaulova se vojska nije mogla ni usporediti s njima. Tek je bila formirana i još uvijek bez iskustva. Čitamo:

*Kad su Izraelci vidjeli da su u nevolji i da je narod
pritisnut od neprijatelja, posakrivaše se u pećine, jame,
kamenjake, jarke i čatrnje. Neki su prešli i preko gazova
Jordana u zemlju Gadovu i Gileadovu. Šaul je još bio*

u Gilgalu, a sav je narod oko njega drhtao od straha.
(Prva knjiga o Samuelu 13,6-7)

Možete li zamisliti pod kolikim je pritiskom bio Šaul? Bio je vođa, zapovjednik i kralj, a njegova se nezrela vojska upravo trebala suočiti s iskusnim, moćnim i mnogobrojnim vojnicima. Šaulova najgora noćna mora upravo se odvijala – vojnici su dezertirali. Međutim, mogući spas bio je na vidiku – stari prorok Samuel trebao je doći tog dana i prikazati žrtvu Gospodinu. To bi moglo obnoviti povjerenje ljudi u Šaulovo vodstvo i ohrabriti ih za bitku. No, ima jedan problem:

On pričekao sedam dana kako mu je odredio Samuel; ali kad Samuel nije došao u Gilgal, narod se stade razilaziti od Šaula. Tada reče Šaul: »Donesite mi žrtvu paljenicu i žrtve pričesnice!« I prinese žrtvu paljenicu.
(Prva knjiga o Samuelu 13,8-9)

Svi su jako dobro znali da Šaul nije ovlašten od Boga prinositi žrtve. Ta je služba bila određena svećenicima (Samuel je bio i prorok i svećenik). Međutim, mogli bismo reći da su Šaul i njegovi ljudi, suočivši se s tolikim pritiskom, pomislili da „očajna vremena zahtijevaju očajne mjere“. No, Samuel je odmah otklonio svaku sumnju u ispravnost takvog postupka:

I upravo je završavao žrtvu paljenicu, kad eto Samuela. Šaul mu iziđe ususret da ga pozdravi. Samuel ga upita: »Što si učinio?«
A Šaul odgovori: »Kad sam vidio da se narod razilazi od mene, a ti da ne dolaziš do određenoga dana, a Filistejci se skupili u Mikmasu, pomislio sam: sad će udariti Filistejci na me u Gilgalu, a ja neću stići molitvom ublažiti Jahvu! Zato se odvažih i prinesoh žrtvu paljenicu.«

Samuel tada reče Šaulu: »Ludo si radio! Da si održao zapovijed koju ti je dao Jahve, tvoj Bog, Jahve bi

*učvrstio tvoje kraljevstvo nad Izraelom do vijeka.
A sada se tvoje kraljevstvo neće trajno održati: Jahve je
potražio sebi čovjeka po svom srcu i odredio ga za kneza
nad svojim narodom, jer ti nisi održao što ti je Jahve
zapovjedio».*

(Prva knjiga o Samuelu 13,10-14)

To je ono što proroci rade – otklanjaju svaku sumnju, upućujući nas na Božju zapovijed. Ljudi lako mogu zaboraviti što Bog želi tijekom teških vremena. Šaul je svojim postupcima u kojima se odražavala nesigurnost i nezadovoljstvo Izraelcima poručivao da u teškim vremenima imamo pravo odlučiti je li najbolja opcija poslušati Boga ili ne. A to jednostavno nije točno! Uvijek je najvažnije poslušati Boga, bez obzira na vremena u kojima se nalazimo.

Šaulova nesigurnost bila je samo odraz njegova nedostatka zadovoljstva. Htio je imati kontrolu nad svim što se događa, a okolnosti u kojima se nalazio bile su nepredvidive. Mrzio je pritisak pod kojim je bio i tražio je način kako da si olakša. Njegovo ga je nezadovoljstvo nagnalo da žudi za toliko željenim mirom.

Otkrit ću vam istinu s kojom se svi moramo suočiti: služeći Bogu, često ćemo se susresti s poteškoćama, teškim vremenima i nevoljama. Isus nam to jamči: „U svijetu ćete imati teškoće“ (Evangelje po Ivanu 16,33). Nevolje pokazuju snagu naše vjere. Ako vidimo da smo klonuli u vjeri, da razina naše vjere opada na mjeracu vjere, pravo je vrijeme da vapimo Bogu, tražimo da nam govori i čekamo na Duha Svetoga. Ako to učinimo, izaći ćemo iz nevolje s jačom vjerom nego prije.

Naša je vjera dragocjena stvar, dragocjenija od bilo čega na svijetu. Gledajte na to ovako: da vam netko ponudi siguran poslovni plan i kapital za ulaganje, kako biste reagirali? Biste li se žalili govoreći: „To je preteško i ima puno posla!“ Ili biste radosno prihvatili priliku i slijedili taj sigurni poslovni plan? Apsolutno bismo ušli u posao i očekivali dobit.

Ništa drugačije nije kad se suočite s nevoljom koja je iznad vaših mogućnosti, a, vjerujte mi, Bog će se pobrinuti da dobijete tu priliku. Ne zato što vas želi mučiti nego da možete primiti *nagradu veće vjere*.

Još jedan teški scenarij

Pogledajte Davida, suštu suprotnost Šaulu. On se suočio s još većim nedaćama.

I on i njegovih zadnjih šest stotina prijatelja na svijetu bili su odbačeni. To nikako nije bio dobar dan, a upravo je trebao postati još gori. Vratili su se svojim domovima u Siklag i vidjeli da su Amalečani, dok njih nije bilo, opustošili i oteli sve što je bilo vrijedno – njihove žene, djecu i sve bogatstvo – spalivši potom cijeli grad. Ništa nije ostalo!

Možete li zamisliti kako se David osjećao? Više od dvanaest godina skrivao se po izraelskim pustinjama i divljini. Sve to vrijeme nije imao priliku vidjeti svoju obitelj ili prijatelje iz djetinjstva na službi štovanja, uživati u društvenim događanjima ili bilo kakvom nacionalnom okupljanju. Morao se skrivati i ponekad bježati od najbolje uvježbanih izraelskih vojnika koji su ga pratili i lovili cijelo to vrijeme.

Kad je postalo toliko opasno, on i njegovi ljudi i njihove obitelji skrili su se u stranoj zemlji na dvije godine. Koliko je to još trebalo trajati? Gdje je bila nagrada za služenje Bogu? Nekoliko je puta David mogao uzeti stvar u svoje ruke i ubiti izraelskog kralja kojeg je Bog tamo postavio. To bi itekako maknulo pritisak sa njega i odagnalo nevolje. No, on je bio vjeran, strpljiv i ostao je zadovoljan punih četrnaest godina.

Zastanite na trenutak i razmislite o tome. Jeste li htjeli odustati nakon tri tjedna teškoća? A nakon tri mjeseca ili možda tri godine?

Tri godine su puno ako se stalno suočavate s poteškoćama. Međutim, tri godine su ništa u usporedbi s onim što je David izdržao. Šaulove nevolje trajale su jedva tjedan dana i on se predao. Odlučio je tražiti poštovanje i ugled u očima ljudi, odbivši poslušnost Bogu. Odabrao je učiniti ono što će mu olakšati pritisak i uzdići ga. Nije čekao da ga Bog uzdigne.

Ako se vratimo na Davidovu priču, vidimo da su se on i njegovi ljudi vratili u Siklag i otkrili da je nestalo sve do čega im je bilo stalo. Kad su to shvatili, plakali su dok im nije ponestalo snage za plač. David je možda mislio da je dotaknuo samo dno, ali čekalo ga je još nešto. Još veća nevolja bila je na pomolu. Njegovi su se ljudi, posljednjih šest stotina prijatelja koje je imao na svijetu, ogorčili i naljutili na njega, zaprijetivši da će ga kamenovati!

David se našao u velikoj nevolji jer su ljudi počeli govoriti da će ga kamenovati, budući da su svi bili ogorčeni, svaki zbog svojih sinova i zbog svojih kćeri.
(Prva knjiga o Samuelu 30,6)

Kad se Šaul suočio s krizom, njegovi su ljudi dezertirali. Osjetio se samim, u očajničkoj potrebi za priznanjem, poštovanjem i čašću. Htio je to pod svaku cijenu te je zbog toga odbio poslušati što mu je Bog rekao.

S druge strane, Davidovi ljudi nisu dezertirali nego su ga htjeli ubiti! Davidova je situacija bila daleko teža od Šaulove. Šaul si je zbog nezadovoljstva olakšao pritisak pod kojim je bio umjesto da vjeruje Bogu i pričekava Samuela. Davidova reakcija bila je potpuno suprotna:

Ali se David ohrabri u Jahvi, svome Bogu. David reče svećeniku Ebjataru, Ahimelekovu sinu: »Donesi mi ovamo oplećak!« I Ebjatar donese Davidu oplećak. Tada David upita Jahvu za savjet govoreći: »Hoću li u potjeru za onim razbojnicima i hoću li ih stići?«

A on mu odgovori: »Idi u potjeru jer ćeš ih zacijelo stići i zarobljenike ćeš izbaviti«.

(Prva knjiga o Samuelu 30,6-8)

David se nije pokušao izvući iz te situacije niti je smislio neki plan. Nije rekao: „Dosta mi je! Koja korist od svog mog vjernog služenja Bogu? Dao sam mu najbolje godine. A On me stavio pod autoritet kralja tiranina. Zbog njega mi je život pakao!“

David nikada nije krivio Boga. Niti je poželio vladati. U svojim je nevoljama David mogao uzeti osvetu u svoje ruke, ubiti Šaula i sebe postaviti na prijestolje koje mu je Bog i obećao. Ali on je odlučio čekati na Boga, a Šaul nije. David je ostao na svom putu zadovoljstva, odabravši prvo upitati Boga.

Božje oslobođenje i rješenje uvijek dođe, ali ne prije nego se nađemo u situaciji da možemo odbiti poslušnost Božjoj riječi – kao u kušnji u pustinji kada je Sotona pružio Isusu priliku da završi sa svojom mukom prije nego mu anđeli dođu služiti. Gotovo uvijek to ide na taj način. Ako ostanemo zadovoljni, nećemo sami tražiti rješenje ili samopromociju.

Natrag na Amalečane

Nastavljajući naše proučavanje Šaulova života, obratit ćemo pozornost na incident s Amačelanima. To se, naravno, dogodilo nakon Šaulova susreta s Filistejcima.

Zbog čega je Šaul bio neposlušan i u toj situaciji s Amalečanima? Zašto je poštedio kralju život i sačuvao najbolju stoku ako je Božja zapovijed bila tako jasna? Ponavljam, ne radi se ni o čemu drugom nego o pohlepi i lakomosti, pokretanoj Šaulovom nesigurnošću i nezadovoljstvom u Božjoj volji.

Kao prvo, zašto je poštedio kralja? Poraziti jedan cijeli narod ogromno je postignuće, a u to su vrijeme kraljevi koji bi pobijedili

u bitci često dovodili u svoje kraljevstvo poraženog kralja. Dovesti kralja strane zemlje koju ste osvojili u svoje kraljevstvo bilo je kao da ste donijeli živi trofej. Svaki put kad biste ga pogledali, sjetili biste se svoje pobjede. Kad god bi ga vaši podanici i sluge vidjeli, sjetili bi se koliko ste moćan vladar. Bio je to način za podizanje ega i samopouzdanja, pogotovo ako se radilo o nesigurnom vođi.

Kao drugo, zašto ne sačuvati najbolje ovce i jarce, stoku, telad i janjad? Ponavljam, Šaul je to učinio iz istog razloga – jer je težio za poštovanjem i časti od svojih vojnika i naroda. Ako bi im dao najbolju amalečansku stoku, to bi im bio podsjetnik na njegovo veliko vodstvo. U vremenima koja dolaze, oni bi se podsjećali i uzdizali njegovu snagu, strategiju i mudrost da napadne poraženu naciju. Uvidjeli bi da je Bog bio na njegovoj strani i zbog toga ne bi preispitivali njegov autoritet.

Šaula je njegova vlastita pohlepa nagonila da stalno potvrđuje svoju važnost. Čak je podigao sebi spomenik nakon te pobjede. Kad ga je prorok suočio s neposlušnosti, više ga je brinulo kako će to doživjeti njegovi ljudi i narod od toga što nije poslušao Boga (vidi Prvu knjigu o Samuelu 15,30). Smatrao je da će mu Samuelov nedolazak – koji je bio najugledniji prorok u narodu – narušiti ugled, pogotovo nakon što ga je ovaj ukorio. Želio je osigurati potvrdu svog vodstva i autoriteta, iako mu je Bog to već providio. Hlepio je za poštovanjem, čašću, veličinom i autoritetom više nego i za čim drugim. Ta ga je pohlepa odvela u tvrdoglavost i neposlušnost Božjoj uputi.

Jednostavno rečeno, Šaul nije bio zadovoljan u Božjoj volji.

Izvor

Postaje nam jasno da idol počinje biti izvor koji nam ispunjava pohlepne želje. To se može dogoditi u bilo kojem području života. Idol zauzima mjesto koje pripada Bogu. Postaje izvor sreće, utjehe, mira, providnosti, autoriteta, poštovanja itd. Bog kaže: „Ne pravite

sebi idola“ (Levitski zakonik 26,1). Mi smo ti koji izrađuju idole i ne radimo ih uvijek od kamena, drveta ili dragocjenog metala. Moć idola u našim je srcima.

Idol može biti sve što stavljamo ispred Boga u svojim životima! Ono što volimo, što nam se sviđa, čemu vjerujemo, što želimo ili čemu pridajemo pažnju više nego Gospodinu. Gospodin je mojoj ženi Lisi otkrio da je idol ono iz čega crpiš snagu ili na što trošiš energiju. Vjernik biva uvučen u idolopoklonstvo kada dopusti da mu se u srce uvuče nezadovoljstvo i počne tražiti zadovoljstvo izvan poslušnosti Bogu. To zadovoljstvo može biti osoba, nešto što posjedujemo ili neka aktivnost.

Nadam se da je sada potpuno jasno kako idoli nisu samo figurice, kipovi, oltari i hramovi. Mnogi previde važna upozorenja iz Pisma upravo zato što se idolopoklonstvo često svede samo na ovo. U idućim ćemo poglavljima nastaviti razotkrivati pravi identitet idolopoklonstva i vidjeti koliko je zapravo prisutno i štetno u našem, 21. stoljeću i zapadnoj kulturi.

Konkretni koraci

Osnovna karakteristika idolopoklonstva je crpljenje ili davanje snage nečemu ili nekome osim Bogu. Idol nam postaje izvor. To ne znači da bi svi trebali dati otkaz jer se trebaju pouzdati u Boga za providnost umjesto da rade. No, trebamo moći vidjeti da se kroz to što imamo posao Bog brine za nas.

Bog nam daje ljubav kroz našu obitelj, a mi volimo njih zauzvrat, ali prepoznajemo i častimo Boga kao izvor. Što je još važnije, štujemo Boga kao izvor života i zbog toga odbacujemo izbore koji nas udaljuju od Njega.

Nadam se da ste do sada počeli uviđati kako je idolopoklonstvo puno više od pukog klanjanja kipovima. Tražite Boga da vam razotkrije utvrde idolopoklonstva u vašem gradu ili zajednici,

zatim posredujte za to. Molite da Bog svjetlom svoje istine proдре na ta mjesta, pošalje svoju djecu tamo kao svoje svjetlo i otkrije se kao Gospodar svega.

KRIPTONIT!

Prođimo kratko kroz ono što smo rekli u posljednjih nekoliko poglavlja. Srce idolopoklonstva nisu kipovi, figurice, oltari ili hramovi. Oni su samo nusproizvod dubljeg problema. Idolopoklonstvo je stanje u kojem čovjek niječe ono što Bog traži od njega, okrećući se zadovoljenju vlastitih žudnji ili želja koje su suprotne Božjim željama.

Iskrivljeni doživljaj Boga nusproizvod je te žudnje. Posljedično, Bog svakoga tko se upusti u idolopoklonstvo prepušta njegovoj paloj prirodi, da čini sramotne stvari vođen iskvarenim tjelesnim požudama. Zadovoljstvo, užitak i htijenja gravitiraju prema onome što u konačnici donosi smrt umjesto života.

Isti scenarij odnosi se i na vjernika. Kršćanin se upušta u idolopoklonstvo kada odbije poslušati ono što mu je Bog jasno otkrio, kako bi zadovoljio vlastitu snažnu želju. Dakle, u biti, idolopoklonstvo je *svjesna neposlušnost* Božjoj volji. To nije kao kad vjernik *padne u grijeh* i zatim se pokaje. Do idolopoklonstva dolazi kad se vjernik *prepusti grijehu*. Taj muškarac ili žena odlučuju uzdići vlastite želje iznad Božje volje i tako sebi rade idola.

Idolopoklonstvo je *duhovni kriptonit*.

Ako se osvrnemo na primjere dane u prethodnim poglavljima, vidjet ćemo da se u svima njima radilo o neposlušnosti. Akan je dobio jasnu uputu da sve uzeto iz Jerihona posveti Gospodinu. Ipak

je, uhvaćen, priznao: „Kad vidjeh u plijenu.... pa se polakomih i uzeh sebi“ (Jošua 7,21). *New Living Translation* prijevod Biblije kaže to ovako: „Kad vidjeh..... toliko sam ih htio“.

Akanu su bile važnije njegove vlastite želje od onoga što je Bog tražio od njega. Nije više imao Božjeg straha te je svjesno odbio poslušati Boga. Njegov je svjesni grijeh bio čin *idolopoklonstva*, tj. ono što smo nazvali *duhovnim kriptonitom*. Njegovo idolopoklonstvo nije donijelo osudu samo njemu i njegovoj obitelji, nego je osakatile cijeli narod. Izrael je oslabio zbog toga i nije više bio u stanju pobjeđivati druge narode.

Korintska crkva često je zadovoljavala vlastite tjelesne želje, zanemarujući ono što im je Bog otkrio. Zapravo, Pavao piše: „Još ste tjelesni“ (Prva poslanica Korinćanima 3,3). Bili su ljubomorni, podijeljeni, u svađi jedni s drugima, počinjali su i žmirili na preljub, sudili jedni druge, a kad bi došli na Gospodnju večeru, nisu to činili na spomen Isusu. Htjeli su zadovoljiti vlastite tjelesne požude, a čineći to, svjesno su odbijali poslušati Božje upute. Stoga Pavao na kraju kaže: „Zato, braćo moja, kad se sastajete na blagovanje, pričekajte jedni druge. Je li tko gladan, kod kuće neka jede da se ne sastajete na osudu“ (Prva poslanica Korinćanima 11,33-34). Zbog njihove pohlepe (idolopoklonstva) mnogi su bili slabi, bolesni i umirali prerano. Nisu živjeli kao ambasadori neba.

Isto je i s ljudima kojima je Jakov pisao. Bili su ogorčeni i ljubomorni jedni na druge, vođeni sebičnim ambicijama, u stalnoj svađi i netrpeljivosti. Jakov im stoga kaže: „Žudite, a nemate“ (Jakovljeva poslanica 4,2). Ponovno vidimo vjernike koji ustraju u grijehu da bi zadovoljili vlastite sebične želje. Zove ih „preljubnicama“ jer su ušli u idolopoklonstvo. Ne zato što su radili kipove, figurice, hramove ili oltare. Iako nije izričito rečeno, najvjerojatnije zbog duhovnog kriptonita kojeg su tolerirali nisu mogli živjeti nadnaravnim životom.

Idolopoklonstvo nije običan grijeh; radi se o *namjernom* ili *svjesnom* grijehu. U biti, to je kad pod svaku cijenu želimo posjedovati ili činiti ono što smatramo važnim, što god Bog rekao o tome.

Tako je sve počelo u Edenskom vrtu. Adam i Eva poželjeli su ono što su smatrali dobrim, korisnim, isplativim, ugodnim i za mudrost poželjnim. Svjesno su odbili poslušati jasnu Božju zapovjed.

Jednom kad se odlučimo za taj put, upadamo u zabludu. Vjerujemo da smo u ispravnom odnosu s Bogom, a zapravo nismo. Bog će nam tada poslati glasnika – apostola, proroka, pastira ili prijatelja koji nas voli i stalo mu je do toga da nam kaže istinu. No, čak i tada, obmana se već utvrdila u nama i iako može biti slomljena, jako se teško osloboditi. Prvo poglavlje Poslanice Rimljanima kaže da oni koji tako čine „istinu sputavaju nepravednošću“ (stih 18). Budući da je istina o Bogu i Njegovim putovima sputana, puno je teže proniknuti u nju i razumjeti je. Posljedično, oni „premda upознаše Boga, ne iskazaše mu kao Bogu ni slavu ni zahvalnost, nego ishlapiše u mozganjima svojim te se pomračí bezumno srce njihovo. Gradeći se mudrima, poludješe“ (Poslanica Rimljanima 1,21-22). Istina im je postala daleka te su oblikovali iskrivljena i izopačena učenja o Bogu koja podržavaju grijeh i na pogrešan način prikazuju putove života.

Isto je i s vjernikom koji upadne u idolopoklonstvo. Poslušajte što Jakov kaže: „Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe“ (Jakovljeva poslanica 1,22).

Kada nam Bog jasno govori, a mi ne poslušamo, nešto nam se dogodi: veo zvan „zabluda“ pada na naša srca. Počinjemo u potpunosti vjerovati da smo u ispravnom odnosu s Bogom, Isusom i kraljevstvom, no u stvarnosti to nije tako. Riječ „zabluda“ definirana je u *Merriam-Webster* rječniku kao „ono zbog čega kao

istinито ili ispravno počinjemo prihvaćati nešto lažno ili pogrešno“. Ne znam obuzima li vas zbog ovoga zdravi strah kao što obuzima mene. Nadam se da da. Namjerna neposlušnost nešto je što ne trebamo uzeti olako.

Zavaravamo se ako mislimo da možemo ignorirati ta upozorenja iz Novog zavjeta jer je sve pokriveno Božjom milosti, oproštenjem i ljubavi. Sjetite se da je isti Bog koji u Novom zavjetu otkriva svoju milost, oproštenje i ljubav onaj koji otkriva i opasnosti zbog namjerne neposlušnosti.

Nemožemo uzeti samo one stihove iz Biblije koji nam odgovaraju, ignorirajući ili čak odbacujući one koji nam se ne sviđaju. Takav stav sam po sebi je zabluda. Moramo uzeti cijelu Bibliju kao Božju riječ. Nažalost, trenutno se suočavamo s epidemijom ignoriranja istine u modernoj crkvi. Ne zato što Bog sputava istinu, nego zbog ustrajanja u idolopoklonstvu u crkvi.

Jakov dalje kaže:

Jer ako je tko slušatelj riječi, a ne i izvršitelj, sličan je čovjeku koji motri svoje rođeno lice u zrcalu: promotri se, ode i odmah zaboravi kakav bijaše.

(Jakovljeva poslanica 1,23-24)

Oni koji čuju Božju riječ i ne poslušaju je, zaboravit će tko su u Kristu. Na jedan će se način ponašati dok su u crkvi, na kućnoj grupi ili konferenciji, gdje se govori Božja riječ, no čim odu, ponašat će se poput ljudi iz svijeta. Božja riječ je zrcalo pa se, motreći svoje lice u njoj, ponašaju sukladno Riječi. No, s vremenom je potrebno smisliti iskrivljena učenja koja tumače zašto je u redu biti poput ljudi iz svijeta. Mogli bismo reći: „Pa kršćani zapravo nisu puno drugačiji od nevjernika, samo im je oprošteno.“ Ili možemo reći: „Bog zna da imamo palu prirodu te da nikada u ovome životu nećemo moći živjeti potpuno sveto. Zato nas On pokriva svojom milošću.“

Možemo čak izvući iz konteksta neke novozavjetne stihove koji podržavaju tu tezu, no u isto vrijeme moramo odbaciti mnoge druge da bismo zaista povjerovali u tu krivu teologiju.

Trebamo odlučiti:

- Želimo li doista živjeti u kaljuži grijeha?
- Želimo li da nam duhovni kriptonit oduzme snagu kao nadnaravnim Božjim ambasadorima?
- Želimo li živjeti puno ispod razine za koju smo stvoreni samo da bismo se držali iskrivljenih učenja?
- Želimo li živjeti poput svijeta i u konačnici se samo provući i otići u nebo?
- Ili želimo vidjeti Kraljevstvo kako napreduje, ispunjavajući viziju slavnog posljednjeg Hrama (Crkve) o kojem smo govorili u prethodnim poglavljima?

Prihvaćajući kriptonit, odustajemo od svoje snage, vitalnosti, nadnaravnih moći i sile da svijet preokrenemo naglavačke. Počinjemo sputavati istinu. Zadržavamo je, skrivajući Isusa od ostatka svijeta. Zbog toga Pavao preklinje Korinćane:

Otrijeznite se. Probudite se i počnite opet živjeti sveto. Prestanite ignorirati istinu uskrsnuća. Ne možete si priuštiti taj luksuz da ignorirate Boga u ovakvim vremenima. Zar vas nije sram da ste to toliko dugo dopuštali?

(Prva poslanica Korinćanima, MSG)

Pavao govori vjernicima da imaju mogućnost živjeti poput Isusa. Međutim, i dalje se upuštaju u idolopoklonstvo. I dalje vjeruju da je držanje onoga što im je važno vrijedno ignoriranja istine otkrivene u Božjoj riječi. Zanemarili su Božju riječ, potisnuli istinu u svojim životima, zbog čega su postali osakaćeni, bez sile i snage da promijene društvo u kojem žive.

Tragično je to na toliko mnogo razina, ali najgori dio je da izgubljene duše nemaju priliku u tim idolopoklonicima vidjeti očitovanje Isusa Krista. U drugom prijevodu ovaj tekst ide ovako: *Otriježite se kako valja i ne griješite jer neki, na sramotu vam kažem, ne znaju za Boga. Pavao govori crkvi: Vi ste jedini Isus kojeg će izgubljene duše u Korintu imati priliku vidjeti. Ako ne budu u vama vidjeli očitovanu silu Njegova uskrsnuća i Njegovu narav, neće je nigdje drugdje vidjeti. Zašto ste zapriječili istini da dođe, ne samo do vas i do crkve, nego i do nespasenih u vašem gradu?*

Kad smo usklađeni s Bogom, usklađeni smo sa samim životom. Jeste li se ikada pitali zašto ne privlačimo nespasene ili ako ih i privlačimo, činimo to s pogrešnim stvarima? Jesmo li ih šarmirali samo svojim humorom ili mudrim načinima, zabavom, igrama ili glazbom? Ili oni u nama i oko nas vide živog silnog Kralja? Sjetite se rane crkve. Svako malo su ih nazivali „bogovima“, a oni su bili prisiljeni pasti na pod i uvjeravati ih: „Ne, mi nismo bogovi! Mi smo djeca preuzvišenoga Boga.“

Petar je morao oštro reći rimskom satniku: „Ustani. I ja sam samo čovjek“ (Djela apostolska 10,26).

Pavao je molio građane Listre: „Ljudi, što radite? I mi smo smrtnici“ (Djela apostolska 14,14-15).

Na Malti ljudi „stadoše govoriti da je (Pavao) bog“ (Djela apostolska 28,6).

Na „večernjim vijestima“ u Solunu moglo se čuti: „Evo i ovdje onih koji pobuniše sav svijet“ (Djela apostolska 17,6). Jeruzalemski stanovnici rekli su: „Narod ih je veličao“ (Djela apostolska 5,13).

Ovakvih izvještaja nije bilo u Korintu, a nema ih ni u našoj zapadnjačkoj kulturi. Možda zato što smo se zadovoljili kriptonitom? To je kao da se zadovoljimo neispravnim iPhoneom

koji ne može slati poruke. Radije bismo da nam kažu da je telefon trajno blokiran pa ćemo prihvatiti da moramo biti bez njega.

Nisam za to da se samo zadovoljimo. Nisam za to da izgubimo od Boga danu vitalnost, život, snagu, zdravlje i sposobnost da svijetu pokažemo živog Spasitelja i Kralja. Vjerujem da je puno onih koji duhovno jedva preživljavaju.

Osjećam božansku hitnost, zadatak od Boga da vam ovo napišem. Vama je namijenjeno ako niste zadovoljni životom u prljavštini, blatu i smeću ovoga svijeta. Vama je namijenjeno ako težite uzvišenijem životu, životu u sili uskrsnuća.

Bog, vaš Otac, želi to za vas. Zapravo ne, On *strastveno* teži tome da živite uzvišenijim životom! Želi da iskusite Njegovu božansku narav i silu više nego što to vi želite.

Bog nas ne sprječava u tome. Ako smo spriječeni, to je zbog našeg vlastitog idolopoklonstva.

U nastavku ćemo se detaljnije pozabaviti zabludom koja je zaslijepila mnoge u modernoj crkvi. Vidjet ćemo da ono što smo prihvatili kao normalno kršćanstvo uopće nije normalno po nebeskim kriterijima. Imamo poziv, sudbinu i zadatak koji trebamo ispuniti. Vrijeme je da stresemo sa sebe svaku neposlušnost i letargiju te se obučemo u silu, slavu, veličanstvo i moć – u Isusa Krista.

Konkretni koraci

U idolopoklonstvo se upuštamo kada otvrdnemo srca na ono što nam Bog govori. To je korijen sveg idolopoklonstva. Zbog toga je Bog rekao Izraelcima da operu srca, a ne haljine. Nije ga zanimalo površno pokajanje koje uopće nije prodiralo u srž problema – činjenicu da njihova otvrdnjela srca više nisu bila u stanju čuti Božji glas.

Ponovljeni zakon 8 kaže da je zbog toga Bog kaznio Izraela, da bi naučili kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja dolazi iz Božjih usta. Život u Božjoj riječi, poslušnost Njegovom glasu koji nam postaje izvor života, ono je što nas čuva od idolopoklonstva i uvodi u silan život na koji nas je Bog i pozvao.

Kakvu ulogu Božji glas ima u vašem životu? Kad ste zadnji put tražili Njegovu pomoć oko neke odluke? Kad se molite, je li to jednostrana molitva ili razgovor? Uzmite vrijeme i pozovite Boga da razgovara sa vama. Budite mirni i slušajte Njegov glas. Razgovarajte s Njim, a kad završite, zapišite što vam je rekao.

GRIJEH

Grijev. Usudimo li se pričati o tome? Ili je previše kontroverzno? A opet, zašto ne bismo htjeli biti svjesni svog neprijatelja pa da možemo poduzeti odgovarajuće mjere i pobijediti ga?

Grijev je riječ koja se puno puta koristi na krivi način ili je se izbjegava u razgovorima i porukama zbog nelagode i boli koju može izazvati uslijed legalističkih optužbi, učenja ili propovijedanja. Promotrimo je stoga u svjetlu Svetog pisma.

Vaši su vas grijesi odvojili od Boga.
(Izaija 59,2)

Hebrejska riječ za „grijesi“ je *awon*. Jedna je to od četiri glavne riječi kojima se opisuje grijeh u Starome zavjetu. No, prema rječniku *WSOTDICT* (*World Study Old Testament Dictionary*), ta riječ „upućuje na grijeh koji je izrazito zao, budući da snažno ističe namjernu izopačenost i iskrivljavanje.“ Radi se o *namjernom grijehu* ili, kako smo ga nazvali, *duhovnom kriptonitu* koji nas odvaja od Boga. Otuđuje nas od božanskih vrlina, nužnih za pobožni život. Kada odlučimo bez žaljena živjeti u grijehu, upuštamo se u idolopoklonstvo, postajući tako preljubnica. Sami sebe proglašavamo Božjim neprijateljima.

Novozavjetna riječ za „grijev“ je *hamartia* (srodni glagol je *hamartano*). Tim se dvjema riječima najčešće u Novom zavjetu

opisuje grijeh. U Rječniku *WSNTDICT* (*World Study New Testament Dictionary*) stoji da onaj koji počin *hamartia* „promašuje cilj svoga života, a to je Bog.“

Zastanite na trenutak i razmislite o tome! Kada griješimo, mi zapravo skrećemo s puta (zdravorazumskog) s kojeg nikada ne bismo željeli skrenuti. Udaljavamo se od Izvora života – radosti, mira, mudrosti, zadovoljstva, providnosti i mnogočega drugog... popis je gotovo beskonačan.

Mnogi učitelji definiraju grijeh kao promašiti smisao. To je točno, međutim, ako pogledate osnovnu definiciju koju sam naveo, mislite li da „promašiti smisao“ točno opisuje ozbiljnost prirode grijeha?

U Novom su zavjetu korišteni i drugi termini za grijeh, poput bezakonja, prijestupa, nepravednosti i prekršaja. No, moja namjera nije proučavati svaki od tih termina zasebno, nego razraditi glavne aspekte grijeha i njegove snage da odvoji ljude od izvora pravoga života.

Grieh napada našu vitalnost, ljubav, snagu, zdravi razum, strast i svrhu. Ne dajte se zavarati, grijeh je štetan i koban. Uistinu može biti ugodan, ali samo za kratko vrijeme. Upustiti se u grijeh zapravo znači kratkotrajno uživati, a imati dugoročne negativne posljedice jer kad je izvršen, grijeh u nama trajno rađa smrt. Naše mu tijelo teži, no kao nova stvorenja u Kristu, s novom božanskom naravi, naš duhovni čovjek ne želi grijeh i može mu se oduprijeti.

Bog je rekao Kainu: „Grieh ti je kao zvijer na vratima što na te vreba; još mu se možeš oduprijeti“ (Knjiga Postanka 4,7). Primijetite da grijeh u nečiji život ulazi kroz vrata. Ta se vrata zovu „požuda“, a Jakov kaže: „Požuda zatim, zatrudnjevši, rađa griehom“ (Jakovljeva poslanica 1,15). Ta vrata otvaramo ili zatvaramo ovisno o odlukama koje donesemo u vezi s našim

željama. Grijeh nas želi kontrolirati. I on ima želje, da nas učini robovima. Isus nas upozorava: „Zaista, zaista, kažem vam: tko god čini grijeh, rob je grijeha“ (Evangelje po Ivanu 8,34).

Pavao razlaže Isusove riječi nama vjernicima: „Ne znate li: ako se komu predate za robove, na poslušnost, robovi ste onoga koga slušate: bilo grijeha – na smrt, bilo poslušnosti – na pravednost“ (Poslanica Rimljanima 6,16). A ako to nije dovoljno, Petar također govori o grijehu: „Jer svatko robuje onomu tko ga svlada“ (Druga Petrova poslanica 2,19). Ropstvo nije nešto lijepo, a grijeh je nemilosrdni vladar. Ne treba se igrati s grijehom jer je smrtonosan. Vodi isključivo u još veće požude, uvlačeći nas u nešto što će nam na kraju naštetiti.

Grijeh neće odmah razotkriti svoju namjeru da nas zarobi. Zavodljiv je i kontrolirat će nas, otvrdnjujući nam srca (vidi Poslanicu Hebrejima 3,13) da ne osjećaju, čuju ili razumiju vodstvo Duha Božjeg. Grijeh nas uvodi u štetno idolopoklonstvo. Sjetite se da se Bog Salomonu dvaput objavio. Zamislite to! I ipak je poslije u životu štovao lažne bogove. Možda mislite: „Pa kako je netko kome se Bog objavio mogao početi štovati lažne bogove?“ Zbog obmane. Ako se moglo dogoditi Salomonu koji je vidio Boga, koliko lakše se može dogoditi onima koji ga nisu vidjeli?

Ne trebamo se igrati s grijehom. Vrlo je moćan i u trenu može promijeniti srce. Zastrašujuće je da smo u stanju otvrdnuća srca zapravo u zabludi, vjerujući da smo u pravu iako nismo. Slijepi smo na vlastiti grijeh. Nikada nemojte vjerovati u laž: „Milost me prekriva; ako i griješim, na kraju će sve dobro završiti.“ To je kao da se igrate s vatrom. Dopustite mi da vam objasnim.

Namjerno griješenje vodi u život u grijehu

Namjerno griješenje će vas s vremenom odvesti u *redovito* griješenje, tj. život u grijehu. Evo kako do toga dođe. Kad smo prvi put neposlušni, naša nam savjest govori. Uglavnom se ne radi

o glasu, nego o osjećaju nelagode. Naše nam srce neverbalnim jezikom poručuje: „Promašuješ smisao, skrećeš s puta života, pokaj se i traži oprost!“ Ako se u toj fazi odrekneмо grijeha i iskreno pokajemo, naša se srca čiste i ostajemo osjetljivi na glas Duha Svetoga. Pismo nam kaže: „Tko skriva svoje grijehе, nema sreće, a tko ih ispovijeda i odriče ih se, milost nalazi“ (Mudre izreke 28,13).

Međutim, ako zanemarimo glas savjesti, veo (o čemu smo razgovarali u prethodnom poglavlju) pokriva naša srca. Kada ponovno odlučimo biti neposlušni, ne osjećamo više onakvu nelagodu kao prije. Glas je tiši, a nelagoda slabija. Teže je čuti jer nam je savjest otupjela. No, i dalje možemo tražiti oproštenje i biti obnovljeni ako smo se iskreno u srcu i umu odvratili od počinjenog grijeha.

No, ako nastavimo ignorirati taj tihi glas osvjedočenja u savjesti, na naša će srca pasti još jedan veo, zbog čega ćemo slabije moći percipirati stvari. Kada opet budemo neposlušni Božjoj riječi, u nutrini ćemo osjetiti tek slabašnu nelagodu. Puno teže je čuti jer nam je savjest gotovo u potpunosti otupjela. I dalje možemo tražiti oprost i biti obnovljeni ako smo se iskreno u srcu i umu odvratili od grijeha, ali sada je već teško uvidjeti grijeh.

Ako još jednom zanemarimo taj slabašni glasić osvjedočenja, na naša će srca pasti još jedan veo. Kako se taj proces nastavlja, naše savjesti s vremenom postaju potpuno otupjele i slijepe na naše idolopoklonstvo. Više ništa ne osjećamo, postajući u potpunosti neosjetljivi na Duha. Sada možemo redovito griješiti bez ikakva osvjedočenja. Ušli smo u stanje *redovitog* griješenja ili života u grijehu. I dalje možemo primiti oproštenje i biti obnovljeni, no, više to nećemo htjeti jer svoj grijeh uopće ne doživljavamo kao grijeh.

Ono što slijedi je dolazak proroka, pastira ili prijatelja poslanog od Boga. Ako ne poslušamo glasnika, Bog će pokušati doći do

nas kroz nevolje i poteškoće, čak i poniženja da bi privukao našu pažnju. David kaže: „Prije nego bjeheh ponižen, lutao sam, ali sada tvoju čuvam riječ“ (Psalmi 119,67).

Priznajmo: za nas je najbolje da ostanemo poslušni Božjoj riječi i čuvamo se od grijeha. Ali ako to ne činimo, On nas toliko voli da će iskoristiti i nevolje kako bi nas dosegnuo i vratio na put života. U *New Living Translation* prijevodu Davidove riječi ovako su prevedene: „Lutao sam dok me nisi disciplinirao; ali sada jako pazim da čuvam tvoju riječ.“

Ako ponovno promotrimo Pavlove riječi Korinćanima, vidjet ćemo isti opis božanskog pokušaja da nas vrati nazad. On kaže korintskoj crkvi: „A kad nas sudi Gospodin, odgaja nas da ne budemo sa svijetom osuđeni“ (Prva poslanica Korinćanima 11,32). Bog se nada da će nas nevolje, poniženja ili teškoće kroz koje je dopustio da prođemo, osvijestiti te ćemo se odvratiti od puta smrti na put života.

Isti koncept možemo vidjeti kada apostol Pavao govori o čovjeku koji je spavao sa svojom maćehom. Kaže: „Neka se takav preda Sotoni na propast tijela (da se unište tjelesne požude koje ga nagone na incest), da bi se spasio (njegov) duh u Dan Gospodina Isusa“ (Prva poslanica Korinćanima 5,5). Taj je crkveni otac, naloživši da se takav čovjek „izbaci“, htio zaštititi ne samo korintsku crkvu od tog razarajućeg grijeha koji se brzo širio, nego i čovjeka koji je bio u tom grijehu.

Bog duboko i snažno voli svoju djecu. Zbog toga će nastojati doći do nas na različite načine, ovisno o tome koliko nas je određen grijeh porobio. On će zapravo učiniti sve što je najbolje za naše živote, čak i ako to trenutno nije ugodno za nas.

Poslanica Hebrejima daje jasan uvid u djelovanje grijeha:

Odložimo svaki teret i grijeh koji nas sapinje.
(Poslanica Hebrejima 12,1)

Obratite pozornost na riječi: „koji nas sapinje“. Grijeh koji tako lako sapinje mene ne mora biti grijeh koji sapinje tebe. Za mene to nije bilo pijanstvo, pohlepa, ovisnost o drogi, ogovaranje ili neki drugi očiti grijeh. Bila je to pornografija. To je bila najveća bitka mog života i u idućem ću poglavlju podijeliti s vama kako sam 1985. godine napokon bio oslobođen od tog okrutnog robovlasnika. Ono što je ovdje važno reći jest da trebamo biti svjesni kojim smo kušnjama mi najviše podložni i moramo učiniti sve što je potrebno da bismo uklonili svaku priliku da nam se te kušnje približe. Isus to ovako kaže:

Pa ako te ruka sablažnjava, odsijeci je. Bolje ti je sakatu ući u život nego s obje ruke otići u pakao, u oganj neugasivi. I ako te noga sablažnjava, odsijeci je.... I ako te oko sablažnjava, iskopaj ga.
(Evandjelje po Marku 9,43;45;47)

Isus nam ne kaže da doslovno odrežemo ruku i nogu ili iskopamo oko, nego da odrežemo svaku priliku grijehu da nas zarobi.

Brojni moji prijatelji bivši su alkoholičari, a jednome sam imao čast pomagati da se oslobodi svoje ovisnosti. Odbijao je popiti i kap vina te je još uvijek jako oprezan i ne boravi u društvu koje pije ili promiče alkohol. On zna da je to područje grijeha koje ga lako može opet zarobiti. Mudar je i pokorava se Isusovim riječima da odreže svaku priliku da bude uhvaćen u stupicu grijeha.

S druge strane, prije nego sam postao kršćanin, dok sam studirao, običavao sam piti i napiti se s prijateljima. No, tijekom jednih zimskih praznika, bio sam u kafiću s prijateljima, a oni su se strašno napili. Kad sam došao kući, pola sata iza ponoći, nakon što sam odveo pijane prijatelje kući, shvatio sam da me mama čeka. Ispričao sam joj što se događalo te večeri, a potom je izletjelo iz mene: „Mama, ja čak ni ne volim piti.“

Nasmijala se i rekla: „Pravi si Bevere.“

U tom sam trenu shvatio da nikada u životu nisam vidio svog tatu pijanog. Alkoholizam nije postojao u njegovoj obitelji i to nije bio grijeh koji je lako mogao zarobiti članove obitelji Bevere iako neki drugi grijesi jesu. A to su onda grijesi kojima moramo odrezati svaku priliku da uđu u naše živote.

Pisac Poslanice Hebrejima potom dodaje:

Pa zar ste zaboravili opomenu koja vam je kao sinovima upravljena:

„Sine moj, ne omalovažavaj steg Gospodnje i ne kloni kad te on ukori. Jer koga Gospodin ljubi, onoga i stegom odgaja, šiba sina koga voli.

(Poslanica Hebrejima 12,5-6)

Gospodin nas odgaja kad upadnemo u grijeh. Prvi korak je da nas ispravi Riječju kroz osvjedočenje u srcu. Ako ga ne poslušamo – dopuštajući da veo padne na našu savjest – tada će osvjedočenje doći kroz prijatelja, pastira ili proroka. Ako i dalje ne želimo poslušati, Bog će iskoristiti teškoće, neprijateljstva ili nevolje.

Imajte ovo na umu: zašto bi napisao riječi „ne kloni“ kad te Bog ukorava, što mora da je teško? Pogledajte što iduće kaže:

Oni su nas doista nešto malo dana stegom odgajali kako se njima činilo, a On – nama na korist, da postanemo sudionici njegove svetosti.

Isprva se, doduše, čini da nijedno odgajanje nije radost, nego žalost, ali onima koji su njime uvježbani poslije donosi mironosni plod pravednosti.

(Poslanica Hebrejima 12,10-11)

Primijetite da je odgajanje bolno! To je jasno. Bog se ne ustručava na svojoj djeci upotrijebiti „šibu“. Zamislite onda koliko

smo glupi kada odabiremo slijediti vlastite želje koje su suprotne Bogu. Razmislite: Uklanjanjući se od grijeha, izbjegli bismo puno boli umjesto da nakratko uživamo u njemu.

Božji Duh je govorio Korinćanima kroz apostola Pavla, čak i čovjeku koji je počinio preljub s očevom ženom. Bog to i dalje čini, u nadi da će nas vratiti na put života te da budemo dionici Njegove svetosti. Ne postoje dva puta. Ili ćemo uživati u punini života, ostajući poslušni Božjoj riječi ili ćemo odlučiti živjeti u idolopoklonstvu – namjerno griješiti (što je duhovni kriptonit) te zbog toga trpjeti bol i patnju na duge staze.

Konkretni koraci

Grieh je po svojoj prirodi lako zavodljiv i varljiv. Zavarava nas u vezi toga koliko ćemo biti ispunjeni čineći ga. Zavarava nas govoreći nam da smo u kontroli nad grijehom, a zapravo trebamo shvatiti koliko će grijeh kontrolirati nas ako ostanemo u njemu. No, više od svega, grijeh jer varljiv jer nas odvaja od istinske slave u kojoj smo pozvani živjeti, sprječavajući nas u isto vrijeme da iskusimo bliski odnos s Kristom.

No, ako se ispunimo vizijom svega onoga što Bog ima za naše živote – moći, nadnaravne učinkovitosti, slobode i bliskosti s Njim, i još mnogo toga – moći ćemo vidjeti koliko je grijeh varljiv i obmanjujući.

Tražite Boga da vam pokaže područja života u kojima ste počeli gubiti viziju života koji On želi da živite, područja u kojima grijeh i kompromis počinju izgledati privlačno. Dopustite mu da vam da novu, svježu viziju tih područja, a potom zapišite što vam je pokazao.

DJELOVANJE KRIPTONITA

TREĆI DIO

SNAGA GRIJEHA (PRVI DIO)

U Starom zavjetu Bog upozorava Kaina: „A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu što na te vreba; još mu se možeš oduprijeti“ (Postanak 4,7). Isto vrijedi za svakog čovjeka. Grijeh nas želi; želi nas zarobiti i kontrolirati kako bi došao do izražaja. Varljiv je to, zavodljiv i snažan neprijatelj.

Kako mu se, dakle, možemo oduprijeti? Odgovor je - kroz poslušnost Božjoj volji, Božjoj riječi i Njegovim putovima. Pogledajte ponovno što je Bog rekao Kainu netom prije stihova iz Knjige postanka 4,7: „Jer ako pravo radiš, vedrinom odsijevaš. A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu što na te vreba“. Prava poslušnost zatvara *vrata želji* za grijehom.

Sjetite se Pavlovih riječi vjernicima (imajte na umu, radi se o čovjeku koji je imao najdublje otkrivenje Božje milosti):

Ne znate li: ako se komu predate za robove, na poslušnost, robovi ste onoga koga slušate: bilo grijeha – na smrt, bilo poslušnosti – na pravednost.
(Poslanica Rimljanima 6,16)

Pavlove su riječi slične onima koje je Bog uputio Kainu. No, postoji jedna ogromna razlika. U Starom zavjetu, ljudi su imali mrtav duh. Iz njihove nutarnje osobe nije mogla poteći životna snaga. U Novome zavjetu i sada, ljudi koji vjeruju u Isusa imaju živi duh; jedno su s Bogom i posjeduju Njegovu božansku narav. Stoga možemo odlučiti poslušati svoju nutarnju osobu, svoj duh, ili vanjsku osobu, svoje tijelo.

Božja nam milost uvelike pomaže u tome. Ne samo da smo po milosti spašeni te nam je oprošteno, nego smo i osnaženi da možemo poslušati istinu. Rečeno nam je: „Imajmo milost iz koje služimo Bogu kako je njemu milo“ (Poslanica Hebrejima 12,28). Milost nas osposobljava za poslušnost Bogu.

Petar piše: „Punina vam *milosti*... Doista, po spoznaji njega, koji nas pozva slavom svojom i krepošću, božanska nas je snaga (*milost*) njegova obdarila svime za život i pobožnost“ (Druga Petrova poslanica 1,2-3). U oba stiha, kao i u mnogim drugim novozavjetnim stihovima, milost je opisana kao snaga. Po Njegovoj smo milosti dobili novu narav. To nije bilo dostupno Kainu niti bilo kome drugome u Starome zavjetu.

Zašto je onda tolikim vjernicima teško nadvladati grijeh? Vrlo je važno imati na umu da mi možemo imati snagu, ali ako je ne upotrebljavamo, neće nam biti od koristi. Bog svakome od nas daje mogućnost izbora i neće ići protiv toga. Stoga kad kršćanin odluči biti neposlušan Bogu, grijeh ga počinje nadvladavati. Zašto bi itko to dopustio? Tako nešto može se dogoditi jedino ako grijeh uvjeri vjernika da će mu ono što želi donijeti veću korist od poslušnosti Bogu, a zbog toga Pavao piše:

Snaga je grijeha Zakon.

(Prva poslanica Korinćanima 15,56)

Teška je to i možda čak i iznenađujuća izjava: *zakon* daje grijehu silu nad čovjekom. U prvi mah ćete možda pomisliti: „Ja nisam

pod Mojsijevim zakonom!“ Istina, no, važno je istaknuti da se riječ „zakon“ u Bibliji ne odnosi svaki put na Mojsijev Zakon. Jakov govori o „kraljevskom zakonu“ (vidi Jakovljevu poslanicu 2,8), koji nas upućuje da ljubimo svog bližnjega. Zatim postoji „Božji zakon“ (vidi Poslanicu Rimljanima 8,7 i Poslanicu Hebrejima 8,10) koji je zapisan u vjernikovu srcu. Postoji i „Kristov zakon“ (vidi Poslanicu Galaćanima 6,2) kojeg vršimo kada nosimo terete jedni drugih. Postoji također „zakon slobode“ (vidi Jakovljevu poslanicu 2,12) koji će nam suditi. Biblija spominje još takvih „zakona“. Pavao ne govori ni o jednom od tih zakona niti o Mojsijevu zakonu u Prvoj poslanici Korinćanima 15,56.

O kojem onda zakonu Pavao govori kad kaže da po njemu grijeh dobiva snagu nad vjernikom? Dopustite mi da vam to ilustriram prije nego ga imenujem. Ovo su neke od tipičnih misli ili izjava koje izgovara osoba pod zakonom kojeg Pavao spominje: „Ne bih trebala gledati ovaj film jer sadrži golotinju i psovke.“ Ili: „Trebam dati desetinu.“ Ili: „Ne smijem gledati u onu ženu u izazovnoj odjeći na drugom kraju prostorije.“

Na kakav *zakon* upućuju te izjave? Osoba koja se tako izražava netko je koga Božja riječ ograničava umjesto da joj predstavlja užitek. On ili ona doživljavaju Božju riječ kao ograničavajuću ili obvezujuću, što je u suprotnosti sa psalmistovim riječima: „Milije mi je, Bože moj, vršit' volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim“ (Psalam 40,8). Osoba koja je „pod tim zakonom“ ne uživa u vršenju Božje volje (vidi Evanđelje po Ivanu 7,17).

U biti, ova izjava sve to sažima: „Volio bih... ali Božja riječ kaže drugačije.“ A savršeni primjer takvog stava nalazimo u Starom zavjetu.

Prorok podijeljena srca

Bileam je bio prorok. Poznao je Božji glas i Gospodnji putovi nisu mu bili strani. Moapski kralj, koji je vladao i nad Midjancima,

zvao se Balak. Svi su žitelji njegova kraljevstva drhtali od straha zbog dolaska Izraelaca. Izraelci su upravo opustošili Egipat – najmoćniju naciju na svijetu – i prešli preko Crvenog mora. Egipatska vojska, poljoprivreda i ekonomija, sve je to sada bilo uništeno, a svaki prvorodenac u egipatskim obiteljima misteriozno je umro.

Nakon što su Izraelci napustili Egipat, došli su u sukob s Amorejcima te su i njih nadmoćno porazili. Utaborili su se na moapskim ravninama, a sav narod, vođe i kralj bili su prestravljeni, strahujući da će im Izraelci učiniti isto što i Egipćanima i Amorejcima.

Kralj Balak čuo je za uvaženog i silnog proroka imenom Bileam i da se dobre stvari događaju onome koga on blagoslovi. Isto tako, ako Bileam nekoga prokune, taj će zasigurno biti proklet. Kralj Balak poslao je stoga svoje poslanike proroku Bileamu sa sljedećom ponudom: „Zato dođi i prokuni mi ovaj narod (Izraelce) jer je jači od mene. Tako ću ga moći svladati i istjerati iz zemlje“ (Knjiga brojeva 22,6).

Bileam je poslanicima poručio:

»Prenoćite ovdje te ću vam odgovoriti prema onome što mi Gospodin kaže.« Tako moapski knezovi ostanu kod Bileama.

(Knjiga brojeva 22,8)

Primijetite da se Bileam poziva na Gospodina. On se nije išao posavjetovati s nekim lažnim bogom jer je bio prorok jedinog pravoga Boga. Ime koje koristi za Gospodina je Jahve. To je Božje ime i pisci Staroga zavjeta nikada ga nisu koristili za lažnog boga.

Koliko često mi i Isusa i Boga Oca oslovjavamo kao našeg Gospodina? Ne govorimo ni o kome drugome nego o našem Stvoritelju, Gospodaru svega i Onome koji je dao svoj život za nas. Bileam je učinio isto to.

Promotrimo pažljivo što je Bog rekao te noći Bileamu. Zanimljivo je primijetiti da čak nije ni pričekao da ga Bileam potraži:

*Bog dođe Bileamu i upita: »Tko su ti ljudi s tobom?«
(Knjiga brojeva 22,9)*

Gospodin je zapravo Bileamu govorio: „Tko su ti ljudi meni? Oni nisu u savezu sa mnom! Zar me stvarno misliš pitati trebaš li otići s njima i prokleti moj narod s kojim sam u savezu? Zašto se uopće trebaš moliti za to? Zar nije očito?“

Za neke se stvari ne moramo moliti! Već znamo što je Božja volja za to iz onoga što nam je otkrio u svojoj riječi. Ne morate se moliti da biste provjerili trebate li se sastajati s drugim kršćanima. Bog je već rekao: „Ne propuštajmo svojih sastanaka, kako je u nekih običaj“ (Poslanica Hebrejima 10,25).

Ne trebate se moliti da vidite hoćete li financijski potpomoći one koji vam služe jer Pismo kaže: „Tako je i Gospodin onima koji evanđelje navješćuju odredio od evanđelja živjeti“ (Prva poslanica Korinćanima 9,14).

Ne trebate pitati smijete li se upustiti ili ohrabriti nekoga da se upusti u homoseksualni odnos. Bog je jasno rekao:

*Ili zar ne znate da nepravednici neće baštiniti
kraljevstva Božjega? Ne varajte se! Ni bludnici, ni
idolopoklonici, ni preljubnici, ni mekoputnici, ni
homoseksualci, ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni
psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega.
(Prva poslanica Korinćanima 6,9)*

Ne trebate pitati Boga smijete li utajiti porez: to je krađa. Ili živjeti i spavati sa svojim dečkom ili curom prije braka: to je seksualni grijeh. Ili započeti vezu s tuđom ženom: to je preljub – i tako dalje. Puno nam je zapovjedi dano u Novom zavjetu koje jasno objavljuju Božju volju.

Bog zatim nastavlja i kaže: „U redu, Bileame, budući da ne znaš što je moja volja tj. ne želiš znati moju volju, vrlo jasno ću ti reći što mislim... „Nemoj ići s njima! Nemoj proklinjati onaj narod jer je blagoslovljen“ (Knjiga brojeva 22,12).

Ne treba dodatno tumačiti rečeno.

Pogledajmo sada Bileamovu reakciju na Božju uputu:

Ujutro Bileam ustane te će Balakovim knezovima:

»Odlazite u svoju zemlju jer mi „ne dâ“ Jahve da pođem s vama«.

(Knjiga brojeva 22,12)

Većina ljudi bi čestitala Bileamu. Zapljeskali bismo mu zbog njegove poslušnosti i rekli: „Bileam je stvarno sveti čovjek!“ Međutim, u njegovoj izjavi ima nešto što nas navodi na drugačiji zaključak. Pogledajte što kaže: „Jahve mi ne da.“ On ne kaže: „Jahve je jasno rekao što želi i zato neću ići.“ On koristi riječi: „ne da“.

Pogledajmo ovaj primjer: skupina srednjoškolki odluči otići u šoping i u kino. Amy pita roditelje smije li i ona ići. Njihov odgovor je: „Amy, večeras ćemo imati obiteljsku večer i voljeli bismo da budeš s nama.“ Navečer Amyine prijateljice dolaze po nju. Kad im otvori vrata, one kažu: „Jesi spremna?“

Amy, namrštena, odgovara: „Ne mogu ići.“ Drugim riječima: „Želim ići s vama, ali moram ostati kući zbog obiteljske večere.“ Ona ne može raditi ono što želi jer je zapriječena željama svojih roditelja. Riječi njezinih roditelja njoj su zakon. Isto to je rekao i Bileam.

Slatki posao

Moapski knezovi su se vratili kralju, izvijestivši ga o Bileamovu odgovoru. No, kralj nije bio zadovoljan i nije htio prihvatiti „ne“. Poslao je stoga još knezova s još bogatijim poklonima i većom

ponudom za Bileamov zadatak. Ovo su bile točne kraljeve riječi: „Bogato ću te nagraditi i učinit ću sve što mi kažeš. Dođi, molim te, i prokuni mi ovaj narod“ (Knjiga brojeva 22,16-17).

Ako vam prvi susjed kaže: „Dat ću ti sve što imam“, to možda nije puno, ali ako vam kralj cijelog jednog naroda da takvu ponudu, to je velika stvar.

U vrijeme kad sam bio srednjoškolac, poznati komičar je bio Flip Wilson. Jedna od njegovih slavnih rečenica išla je ovako: „Đavao me natjerao na to.“

Bilo je smiješno i ljudi su ga često citirali, ali njegove riječi jednostavno nisu istina. Đavao ne može vjernika natjerati ni na što. Jasno nam je rečeno: „Nego svakoga napastuje njegova požuda koja ga privlači i mami“ (Jakovljeva poslanica 1,14). Ključna riječ je *mami*. To je jedino što đavao može učiniti vjerniku. Ali ne može vas mamiti nešto što ne želite. Da ispred mene stavite lajnu kokaina, ja bih vam rekao: „Makni to od mene.“ Ne biste me mogli namamiti s tim jer me droga ne privlači.

Ali đavao je pametan i ne miruje. Ne samo da je odredio demone da proučavaju vaš život, nego i život vašeg oca i majke, i njihovih očeva i majki. Zna slabe točke vaše obitelji kad su u pitanju požude.

Proučavao je i Bileamov život te je znao da nezdravo hlepi za bogatstvom, poklonima i statusom. Vjerujem da je zbog toga Sotona potaknuo bezbožnog kralja Balaka da Bileamu da veću ponudu. Ali samo malo, Bileamov odgovor na veću ponudu bio je odrješit:

Da mi Balak dadne svoju kuću punu srebra i zlata, „ne bih mogao“ prestupiti zapovijedi Jahve, Boga svoga, da učinim išta, bilo veliko bilo malo.
(Knjiga brojeva 22,18)

Opet bismo najradije zapljeskali Bileamu jer se tako snažno suprotstavio i odlučio biti poslušan Božjoj riječi, bez obzira na veću ponudu koju je dobio. No, ponovno vidimo ključne riječi koje ukazuju na pravo stanje Bileamova srca. Rekao je „ne bih mogao“ umjesto „ne bih htio“. Ništa se nije promijenilo. I dalje se osjećao sputano Božjom riječju koja mu je predstavljala zakon. Njegova iduća izjava to je i potvrdila:

Ali provedite ovdje i vi noć da doznam što će mi Jahve još kazati.

(Knjiga brojeva 22,19)

Molim? Zar će Bog promijeniti mišljenje zbog unosnije ponude? Zar bi itko mogao pomisliti da mu je Bog prvi put rekao „ne“ samo zato da bi mu kralj s idućim poslanicima donio bolju ponudu? Pa to je smiješno! Bog nije Bileamu sugerirao da pričeka dok ne dobije bolju ponudu! Pa ako se Bileam nije ni prvi put trebao moliti za to, koliko manje drugi put! A Bog je jasno rekao što misli kad su došli prvi izaslanici: „Nemoj ići s njima“.

Svejedno se Bileam odlučio moliti te noći. Poslušajte Božji odgovor:

Ako su ti ljudi došli da te pozovu, ustani, pođi s njima!

Ali da činiš samo što ti ja rekнем!

(Knjiga brojeva 22,20)

Samo malo! Bog mu sada govori da pođe s njima. Jesmo li to dobro pročitali? Što se događa? Začudo, situacija se preokrenula. Bileam je sada od Boga primio riječ da pođe s moapskim knezovima i starješinama. Dakle, čini ono što mu je Bog rekao. Osedlao je magarca i pošao s moapskim knezovima. Poslušan je Božjoj uputi. Međutim, pogledajte što se iduće dogodilo:

No Božja srdžba usplamtje što je on pošao.

(Knjiga brojeva 22,22)

Otkud sad to? Je li Bog shizofreničan? Bileam je radio upravo ono što mu je Bog rekao da radi večer prije, a sad je Bog ljut zbog toga. Kako to objasniti?

Postoji logično objašnjenje potkrijepljeno Pismom i zapravo je poprilično prosvjetljujuće. Tiče se istine da grijeh dobiva snagu od zakona. Otkrit ćemo o čemu se radi u idućem poglavlju.

Konkretni koraci

Mnogi vjernici trebaju čuti ovu poruku nade: možete biti potpuno slobodni od sile grijeha.

Da, dobro ste pročitali. Kršćani mogu nadvladati grijeh. Isus nije umro samo da bi nam osigurao karte za nebo. Kad je umro, oslobodio nas je od sile grijeha i smrti. Grijeh više nema vlasti nad nama, mi imamo vlast nad njim.

To je moguće jedino po Božjoj milosti – Njegovoj božanskoj snazi zbog koje možemo postići ono što nam je nemoguće u našoj ljudskoj snazi. Imamo otvoren pristup milosti i posjedujemo tu silu, ali nećemo imati koristi od nje ako je ne budemo prakticirali. Jedan od najčešćih razloga zbog kojeg je vjernici ne prakticiraju je jer niti ne znaju da je imaju.

Ojačajte se danas u borbi protiv grijeha proučavajući biblijske stihove koji govore o sili nad grijehom. Razmišljajte o tim istinama sve dok vam ne postanu stvarnost. Stupite u kontakt s Bogom u vezi toga, pokajte se za sve gdje ste dopustili grijehu da ovlada nad vama, zahvalite Bogu što vas danas oslobađa. Oprostite sami sebi za pogreške iz prošlosti i tražite Boga da vam pokaže kako On vidi vašu budućnost. Zapišite što vam pokaže ili kaže.

SNAGA GRIJEHA (DRUGI DIO)

Nastavimo gdje smo stali s prorokom Bileamom u prethodnom poglavlju.

Nakon što je dobio Božju uputu da ne pođe s prvom turom moapskih i midjanskih poslanika, Bileam je još jednom došao pred Boga s drugom, još istaknutijom skupinom. Nadao se drugačijem odgovoru.

Jeste li se ikada našli u sličnoj situaciji? Jeste li ikada znali u svom srcu što vam Bog govori, ali ste se svejedno opet išli moliti, nadajući se da će vam dati drugačiji odgovor? Možda ste zataškali neprimjerenu želju riječima: „Pomolit ću se za to“ ili „Pomolit ću se još jednom za to“.

Ne znam za vas, ali ja sam ovo radio. Kasnije u poglavlju ću vam ispričati nekoliko tužnih iskustava iz tog područja.

Bileam je žudio i za ponudom i za nagradom tog moćnoga kralja, ali nije se usudio ići izvan „granica“ Božjih uputa. Bio je dovoljno pametan i znao da ne može biti blagoslovljen ako namjerno odbije poslušnost Bogu. Ponekad nas takva mudrost odvede u samo još veću zabludu.

Možete zamisliti koliko se Bileam iznenadio kad mu je Bog rekao: „Ustani i pođi s njima.“ Bileam je možda mislio: „Šokantno! Dobro da sam se opet molio za to!“

Tako se Bileam ustao idućeg jutra i učinio točno ono što mu je Bog rekao noć prije i onda, na naše veliko čuđenje, čitamo: „No Božja srdžba usplamtje što je on pošao“ (Knjiga brojeva 22,22).

Što, zar je Bog shizofreničan? Naravno, to je retoričko pitanje jer svi jako dobro znamo da je odgovor: „Naravno da ne!“ Zašto je onda Bog bio ljut? Bileam je učinio točno ono što mu je Bog i rekao – pošao je s njima. A potom se Bog naljutio na njega jer je pošao. Što se, dakle, događa?

Tu se otkriva istina koju mnogi ne znaju i ne razumiju, a ja sam morao proći kroz mnoge poteškoće prije nego sam je otkrio:

Ako nešto zaista želimo (žudimo za tim) i iako je Bog jasno otkrio svoju volju u vezi s tim (bilo kroz svoju Riječ ili u molitvi), mi to i dalje želimo, Bog će nam često to i dati iako zna da to nije najbolje za nas i da će nam u konačnici zbog toga biti suđeno.

Možda vas je ova izjava šokirala, ali to je tako. Dopustite mi da vam je dokažem kroz neke biblijske primjere.

Ispunjeni zahtjevi

Izraelci su željeli imati kralja. Starješine su došli proroku Samuelu i obznanili mu svoju želju. Rekli su: „Postavi nam kralja da nad nama vlada, kao što je to kod svih naroda“ (Prva knjiga o Samuelu 8,5).

Samuel je upitao Boga u vezi s tim, a Bog je starješinama odgovorio kroz proroka, objasnivši im zašto ne bi bilo dobro da imaju kralja. Kralj će uzimati njihove sinove da mu oru zemlju; oni

će žeti njegovu žetvu i izrađivati mu oružje i ostalu bojnu opremu. Uzimat će njihove kćeri da mu kuhaju i peku, čiste, izrađuju mirise i rade ostale poslove. Osim toga, kralj će uzimati njihova najbolja polja, vinograde, maslinike, stoku i ovce i poklanjat će ih svojim dvoranima. Bog je potom rekao da će jednoga dana vapiti Njemu da ih oslobodi od tog kralja kojeg su željeli, ali On ih tada neće uslišati.

Zatim čitamo: „Narod nije htio poslušati Samuelova glasa, nego reče: »Ne! Hoćemo da kralj vlada nad nama! Tako ćemo i mi biti kao svi narodi“ (Prva knjiga o Samuelu 8,19-20).

Samuel je zatim ponovio Gospodinu želju naroda. Božji odgovor Samuelu bio je protivan Njegovoj volji. Rekao je: „Poslušaj njihovu želju i postavi im kralja“ (Prva knjiga o Samuelu 8,22). Bog im je dao ono što su željeli iako to nije bilo najbolje za njih. Dobili su svog vladara, a on i njegovi nasljednici činili su upravo ono na što je Bog upozorio narod.

Evo još jednog primjera. Izraelci su izašli iz Egipta i Bog ih je hranio nezemaljskom hranom. Zvala se mana – kruh s neba, o kojoj se u nekim drugim dijelovima Pisma govorio kao o „hrani za anđele“ (vidi Psalam 78,25). Bila je toliko hranjiva da je Ilija pojeo samo dva komada i išao četrdeset dana i noći bez stajanja. Ponekad bih i ja htio imati takvu hranu!

Međutim, Izraelcima je mana dosadila i htjeli su jesti mesa. Pa su to i zatražili. Psalmist piše: „Zamoliše, i dovede prepelice“ (105,40). Bog im je uslišio zahtjev na najčudesniji mogući način. Čitamo:

Probudi na nebu vjetar istočni i „svojom silom“ južnjak dovede. Prosu na njih mesa k'o prašine i ptice krilatice k'o pijeska morskoga. Padoše usred njihova tabora i oko šatora njihovih.

(Psalam 78,26-28)

Ne samo da im je Bog uslišio molbu, nego je to učinio na čudesan način! *Svojom silom* je donio stotine tisuća ptica u tabor. Izraelci ih nisu morali loviti, nisu trebali pse, oružje, kaveze ili bilo što drugo. Prepelice su jednostavno doletjele u tabor, a narod ih je kupio iz zraka i sa zemlje. Da se to danas dogodi, priča bi eksplodirala na društvenim medijima i bila na svim naslovnicama. Bog ih je itekako uslišio, a opet, pogledajte što psalmist iduće kaže:

Jeli su i nasitili se, „želju njihovu“ on im ispuni. Još nisu svoju utažili pohlepu i jelo im još bješe u ustima, kad se srdžba Božja na njih raspali: pokosi smrću prvake njihove i mladiće pobi Izraelove.
(Psalam 78,29-31)

Bog, a ne neki idol ili demon, ispunio im je želju, i to na čudesan način, no prije nego su završili s jelom, Njegov je sud pao na njih!

Imajmo na umu da je Bog prije stvaranja čovjeka usadio u nas slobodu odlučivanja iako je znao da bismo mogli odabrati ono što je protivno Njegovoj želji i čak štetno za nas.

Na primjer, pogledajmo izgubljenog sina. Tražio je svoje nasljedstvo, a otac je znao da nije dovoljno zreo za ispravno upravljanje njime. No, budući da je sin toliko to želio, otac je popustio i dao mu nasljedstvo. Posljedično, sin je završio u velikom jadu u svinjcu.

Još je primjera iz Pisma, ali mislim da uviđate istinu. *Dolazimo u nepovoljan i po nas štetan položaj kada strastveno tražimo nešto protivno Božjoj volji.*

Pametna magarica

S tim saznanjima, vratimo se na priču o Bileamu.

Bio je na putu prema moapskom kralju. Kraljevi su ga izaslanici pratili, ali Bog je bio ljut zbog njegova odabira. Iznenada, anđeo je stao ispred Bileama. Molim vas, imajte na umu da anđeli nisu debeljuškaste bebe s lukom i strijelom nego ogromna bića sa silnom snagom. Mislim da je ovaj bio visok od 2,5 do 3 metra.

Anđeo je prepriječio Bileamu put izvukavši mač, a Bog je čudesno otvorio oči *magarici*. Kad je ugledala to impresivno biće s izvučenim mačem, poskočila je s puta u polje da mu pobjegne. Bielam je ljutito udario magaricu i povukao je nazad na put.

Anđeo se zatim pomaknuo i stao na usko mjesto gdje je ograda bila i s ove i s one strane. Magarica, spazivši anđela, stisnula se uza zid i o zid pritisnula Bileamovu nogu. Bileam se jako razbjesnio, ponovno je udarivši.

Anđeo je zatim stao na usko mjesto gdje nije bilo prostora da se provuče ni desno ni lijevo. Kad je magarica ugledala anđela s izvučenim mačem, legne pod Bileamom. Bileam pobjesni i počeo tući magaricu štapom.

*Tada Jahve otvorio usta magarici te ona progovori
Bileamu: „Što sam ti učinila da si me tukao tri puta?“
(Brojevi 22,28)*

Bileam i magarica su zatim razmijenili nekoliko ljutih riječi, a potom je Bog otvorio oči Bileamu te je i on ugledao anđela. Odmah pade ničice.

Sve do ovog trenutka o ovom sam anđelu govorio kao o jednom od mnogih anđela koji služe Bogu. Međutim, očito je da i biblijski prevoditelj, a i ja, vjerujemo da je taj anđeo zapravo bio Gospodin

glavom i bradom. No, pustit ću vas da odlučite sami za sebe jer vas ni na koji način ne želim u nešto uvjeravati.

Andeo je rekao Bileamu: „Ta ja sam istupio da te spriječim, jer te put meni naočigled vodi u propast. Magarica me opazila i preda mnom se uklonila sva tri puta. Da mi se nije uklanjala, već bih te ubio, a nju ostavio na životu.“

(Brojevi 22,32-33)

Magarica je Bileamu spasila život! Bio bi mrtav da se ona nije uklanjala Gospodinu. Pomislili biste da će sada Bileam reći moapskim i midjanskim knezovima: „Ljudi, odoh ja. Recite kralju da zadrži svoj novac za sebe.“ Ali nije to rekao. Umjesto toga, Bileam je priznao Gospodinu:

Sagriješio sam! Nisam znao da ti preda mnom stojiš na putu. *Ali sad, ako je zlo u tvojim očima, ja ću se vratiti* (Brojevi 22,34).

Bileam je priznao svoj grijeh, a onda je rekao: „Ako je zlo u tvojim očima“.

Ma daj, Bileame, stvarno? Što ti još treba? Gospodin je osobno došao i prepriječio mu put, a Bileam i dalje nastoji dobiti ono što hoće. Toliko je bio pohlepan za novcem i nagradom koju mu je kralj ponudio da uopće nije doživio Božji ukor. Njegovo ga je idolopoklonstvo u potpunosti oslijepilo na Božje srce.

Upravo to se događa kada svoje želje stavimo ispred poslušnosti Bogu i osjećamo se kao da nas Njegove zapovijedi sputavaju. Grijeh dobiva snagu kroz obmanu. Odjednom ono što je očito protivno Bogu više nije toliko očito. Poslušni to vide vrlo jasno, ali zbog stiska idolopoklonstva čak i oni nastoje dobiti Božje odobrenje za ono za čim intenzivno žude.

Moje pogreške

Kad sam bio u ranim tridesetima, Bog je jasno pokazao i meni i Lisi da sklapanje posla s određenim poznatim izdavačkim kućama nije Njegova volja. Rekao sam „ne“ kad su mi prvi put prišli, ali ne kao što je Bileam rekao prvoj skupini Balakovih izaslanika.

Nastavili su me zvati iz te izdavačke kuće gotovo svakoga dana. Rekli su da je moja poruka iznimno važna za Kristovo tijelo, podijelivši sa mnom informaciju da su neki drugi, relativno nepoznati autori, objavili knjige kod njih i sada su jako poznati. Upecao sam se na njihov laskavi mamac. U to vrijeme sam objavio svoje dvije knjige i nisam imao puno čitatelja. Htio sam nacionalni doseg i utjecaj koji su mi nudili. Iako je i Bog htio dosegnuti šire čitateljstvo, to nije bilo Njegovo vrijeme, ni ta konkretna poruka ni izdavač. Osim toga, moji motivi su bili pogrešni: htio sam biti poznat, što je isto što i *oholost života* - čežnja za statusom ili ugledom.

Želja da ta renomirana izdavačka kuća izda moju knjigu toliko je postala intenzivna da sam počeo ignorirati jasne Božje upute, savjete moje supruge i vanjske znakove da je nešto pošlo po zlu. Nutarnja upozorenja Duha Svetoga su izbljedjela, a zamijenila ih je obmana požude.

Izdavačka kuća je bila u drugoj državi. Odlučili smo da će Lisa otići tamo i potpisati ugovor u ime naše organizacije jer ja nisam imao vremena zbog gustog rasporeda. Na dan kad je trebala otputovati, jedan od naših sinova povratio je po tepihu niz stube sa drugog kata kuće. Dok smo to čistili, ona je ljutito rekla: „Johne, zar ne vidiš da Bog ne želi da to učinimo?!“

Nepokolebljivo sam odgovorio: „Ne, to nas neprijatelj pokušava obeshrabriti i zaustaviti.“ I da je to bilo jedino što je krenulo po zlu, možda bih i bio u pravu. Međutim, suočili smo se s toliko poteškoća

da je to bilo strašno, a ja svejedno nisam shvaćao poantu. Bio sam obmanut snagom svoga grijeha.

Lisa je otputovala i potpisala ugovor toga dana. Iduća tri mjeseca moj je život postao pravi kaos. Izgubio sam mir, oko svega sam se mučio i borio. Više puta sam se razbolio, imao sam viroze, gripe i druge fizičke simptome tri mjeseca. S izdavačem se nismo mogli složiti ni oko čega, a naša je služba izgubila tisuće dolara.

Razlikovao sam se od Bileama u jednoj stvari: u konačnici sam uvidio koliko me moja intenzivna želja oslijepila za Božju volju. Prolazio sam kroz Božje karanje (disciplinu). Sjetite se Pavlovih riječi: „Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, i mnogi umiru prerano. Jer kad bismo sami sebe sudili, ne bismo bili suđeni. A kad nas sudi Gospodin, odgaja nas da ne budemo sa svijetom osuđeni” (Prva poslanica Korinćanima 11,30-32). Morao sam proći kroz mnoge poteškoće ne bih li napokon vidio idola kojeg sam si stvorio. Pokajao sam se za svoju tvrdoglavost i sve se promijenilo, gotovo istog trena. Izdavač je za kratko vrijeme javio da želi prekinuti suradnju s nama.

Otprilike godinu dana nakon toga, druga poznata izdavačka kuća ponudila mi je izdavanje jedne druge poruke o slobodi od povrede. Bog mi je progovorio, rekavši: „Onaj prošli izdavač bio je tvoja ideja; ovaj je moja.“ I moji su se motivi promijenili u posljednjih godinu dana. Sada sam strastveno htio poslušati Boga ne bi li ljudi stvarno iskusili oslobođenje. To je bila poruka koju je Bog želio i do danas je ta knjiga, *Sotonska zamka*, prodana u gotovo dva milijuna primjeraka.

Volio bih da mogu reći kako sam naučio lekciju i nikada više nisam bio toliko lud. Međutim, u ranim četrdesetima još sam jednom zanemario jasno otkrivenu Božju volju, kao i savjete moje žene i suradnika. Tog je puta obmana bila jača pa su i odgojne mjere – teškoće, bol i agonija - bile gore, a sve skupa je trajalo

gotovo osamnaest mjeseci. Ponovno sam vidio idola u svom srcu i pokajao se, ali ne bez bolnih posljedica.

Potpuno sam siguran da bi Bileam, da je prihvatio ono što je na Božjem srcu, dugoročno ostvario veću korist. No, on se nikada nije iskreno odvratio od svog idolopoklonstva te je umro osuđen od Boga (vidi Jošua 13,22).

Ljubljeni, ne bih htio da ovo spoznate na teži način poput mene. Nadam se da će vas ova oštra poruka navesti da izbjegnute bol i teškoće koje sam ja nepotrebno proživio.

Konkretni koraci

Ako ne predamo svoje želje Bogu, one će nas udaljiti od Njega, a Bog će nas čak možda predati tim istim željama. Puno puta u Pismu vidimo da je Bog jasno očitovao svoju volju, a ipak je Njegov narod žudio za nečim suprotnim od toga. On bi ih zatim predao njihovim željama, čak i kad je to značilo teškoće i nevolje za njih.

Bog i danas to radi u našim životima. Predaje nas našim željama čak i kada su protivne Njegovima, ali to nam neće donijeti blagoslov koji želimo. Odvest će nas do Božjeg karanja koje će biti bolno i neugodno.

No, mi ne moramo proći kroz sve to. Možemo vjerovati Bogu da čini najbolje za nas. Često nam želi na svoj, ispravan, način dati upravo ono što želimo. Ako ga budemo slijedili, odvest će nas na blagoslovljeni put, a željeni cilj dosegnut ćemo u Njegovo vrijeme. Predajte danas svoje putove Gospodinu. Pozovite ga da vas vodi prema svojim željama, a ne prema vašima. Tražite ga da vam pokaže što trebate učiniti da biste ga vjernije slijedili. Zapišite što vam je rekao i počnite to raditi.

POZVANI SMO BITI
PRAVI SUPERJUNACI
OVE GENERACIJE

DOKAZ DA SMO
PRIMILI BOŽJU MILOST
JEST NAŠA
PROMJENA IZNUTRA
PREMA VAN.

POZVANI SMO
UTJECATI NA SVIJET...
A NE DA SVIJET
UTJEČE NA NAS.

└ **BOG NAS VOLI**
OVAKVE KAKVI SMO.
ALI TO NE ZNAČI
DA ĆE NAS TAKVE I OSTAVITI.
UPRAVO SUPROTNO...

OSNAŽUJE NAS
MILOŠĆU DA
ŽIVIMO SVETIM ŽIVOTIMA

NAŠ NATPROSJEČNI BOG
NIJE STVORIO SVOJU
DJECU DA BUDU
PROSJEČNA.

Saznajte više na CloudLibrary.org

OBMANUT

Da ne izgubimo fokus, vratimo se kratko na srž idolopoklonstva, tj. na stanje u kojem čovjek, bilo vjernik ili nevjernik, na stranu stavi ono što Bog jasno otkriva da bi zadovoljio vlastite porive i želje suprotne Njegovim putovima. Zbog toga Pavao kaže:

Jer dobro znajte ovo: nijedan bludnik, ili bestidnik, ili „pohlepnik – taj idolopoklonik“ – nema baštine u kraljevstvu Kristovu i Božjemu. Nitko neka vas ispraznim riječima ne zavarava: zbog toga dolazi gnjev Božji na sinove neposlušne. Nemajte dakle ništa s njima.

(Poslanica Efežanima 5,5-7)

Božji gnjev sustići će nevjernike, ali Bog također odgaja vjernike koji se upuštaju u idolopoklonstvo (pohlepu) da bi ih vratio k svome srcu. Međutim, ako vjernik tvrdoglavo ustraje u neposlušnosti, poput Bileama, čak i smrt može biti jedna od posljedica. Pavao upozorava vjernike: „Jer ako po tijelu živite, umrijeti vam je“ (Poslanica Rimljanima 8,13). Apostol Jakov nas također upozorava: „Požuda zatim, zatrudnjevši, rađa grijehom, a grijeh izvršen rađa smrću. Ne varajte se, braćo moja ljubljena“ (Jakovljeva poslanica 1,15-16).

Na idolopoklonstvo trebamo gledati kao na otrov koji nas polako ubija – to je duhovni kriptonit. Ne možemo si priuštiti koketiranje s njim. Mreža idolopoklonstva i suptilna je i čvrsta – djelić njezine

snage možemo vidjeti u Bileamovu primjeru, no otiđimo korak dalje. Pažljivo pročitajte Božje upozorenje izraelskim starješinama:

I dođe mi riječ Jahvina: »Sine čovječji! Ti ljudi nose idole u srcu i upiru oči u ono što ih na grijeh potiče. Pa zar da trpim da u mene traže savjeta.
(Ezekiel 14,2-3)

Ponovno možemo vrlo jasno vidjeti da idolopoklonstvo nije ograničeno na kipove, oltare ili hramove. Bog ne ostavlja mjesta sumnji kad jasno kaže da „nose idole u srcu“. Ne radi se, dakle, o kipovima pod drvećem, u gradovima ili hramovima. Ne, oni su idole podigli u svojim srcima. Gajili su želje protivne Božjoj volji. Bog nastavlja:

Zato im reci: Ovako govori Jahve Gospod: 'Tko god iz doma Izraelova nosi u srcu idole i upire oči u ono što ga na grijeh potiče, a dolazi k proroku, ja, Jahve, odgovorit ću mu prema mnoštvu njegovih idola.'
(Ezekiel 14,4)

Kad se netko upusti u idolopoklonstvo (ustraje u gajenju pogrešnih želja) i dođe takav pred službenika Božjeg, pitajući ga za smjer, savjet ili biblijsku pouku bilo koje vrste, on ili ona mogu dobiti odgovor, ali neće biti po Božjoj volji. Bit će to odgovor sličan onome koji je primio Bileam. Prijevod Biblije *The New American Standard* ovako navodi taj stih iz Ezekijela: „Ja, Jahve, bit ću doveden do toga da im dam odgovor prema mnoštvu njihovih idola“.

Poslušajte sada upozorenje službeniku koji izbjegava suočiti tražitelja savjeta s njegovim idolopoklonstvom i radije mu govori kao da je sve u redu (proroci i svećenici su u vrijeme Staroga zavjeta bili službenici; ja ću od sada nadalje koristiti termine za današnje službenike):

Ako li prorok dadne čovjeku odgovor koji traži (postajući, dakle, dionik njegova grijeha (idolopoklonstva)), ja, Jahve, pobrinut ću se da prorok bude zaveden u svom odgovoru.
(Ezekiel 14,9)

Mnogo sam suza prolio u molitvi i veliku tugu nosio zbog poruka koje se danas propovijedaju u crkvama, pogotovo na Zapadu. Vapio sam Bogu da mi otkrije što je uzrok toliko razvodnjenom evanđelju, u usmenim i pisanim poukama. Božji me duh odveo u 13. i 14. poglavlje knjige Ezekiel. Ta poglavlja otkrivaju što se nalazi u pozadini razvodnjenih poruka koje ni na koji način ne žele prozvati ostajanje u grijehu: to je idolopoklonstvo. Ako službenik propovijeda necjelovito evanđelje zato što ne želi izgubiti članove crkve ili svoj ugled, radi se zapravo o prikrivenoj pohlepi. Upravo je zbog toga, u vremenima cvjetanja lažnih službenika, Jeremija vapió:

Jer od najmanjeg do najvećeg, svi su se predali pohlepi. Proroci i svećenici, svi odreda iskrivljuju riječ i izvrću istinu.
(Jeremija 6,13)

Počeo sam shvaćati dublje djelovanje očite duhovne slabosti – kriptonita – u većini moderne crkve. Mogao sam vidjeti nezadovoljstvo mnogih deklariranih vjernika, a iz tog su stanja srca proizašle želje za onim što „nedostaje u životu“ (uglavnom to nisu realne potrebe nego čežnje i prohtjevi).

Obmanuti vođe, koji su također skrenuli s puta zbog požude, navodili su biblijske stihove koji naizgled prelaze preko i potvrđuju grešni stil života onih koji su tražili savjet, u isto vrijeme izbjegavajući sve one stihove koji očito suočavaju bezbožno ponašanje. To je idolopoklonstvo otvorilo i službenike i vjernike za poruke ili savjete koji izravno odgovaraju na te želje ili požude, jačajući njihove strasti ili idole.

U Novom zavjetu Pavao prorokuje, slično kao i Jeremija i Ezekiel, o budućim vremenima:

Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrava nauka, nego će sebi po „vlastitim požudama“ nagomilavati učitelje kako im godi ušima.
(Druga poslanica Timoteju 4,3)

Dobrodošli u to doba! Sve što takvi ljudi trebaju učiniti da bi čuli ono što žele jest pronaći „službenike“ koji su također u stanju požude.

S druge strane, sveti, bogobožni vođe neće odstupiti od savjeta iz Božje riječi. Pisma se treba držati u potpunosti, a ne samo nekih njegovih dijelova. Ti se vođe ne boje ispraviti ili suočiti nekoga, kao ni ohrabriti ga.

A ovi službenici o kojima Pavao govori bit će zabrinuti zbog svog ugleda, izgleda i napretka. Može ih se uvjeriti određenom nagradom ili ishodom da govore i poučavaju ono što slušatelji žele čuti, radije nego da vjerno objavljuju Božju riječ, kako god bila dočekanica s druge strane.

Samo je jedan službenik objavljivao istinu

Judejski kralj Jošafat povezao se s izraelskim kraljem Ahabom kroz brak njihove djece. To nije bio dobar Jošafatov potez jer se bojao Boga, a Ahab je bio idolopoklonik. Nakon nekog vremena, Jošafat je otišao u Samariju, u posjet izraelskom kralju.

Ahab je tražio Jošafata da Judejci pođu u rat s Izraelcima i napadnu Siriju. Jošafat je odgovorio: „Ja sam kao i ti, moj je narod kao i tvoj; s tobom ćemo u rat“ (vidi Drugu knjigu Ljetopisa 18).

Stoga je kralj Ahab pozvao četiristo najvažnijih proroka i izraelskih vođa. Nisu to bili Baalovi svećenici ili svećenici Ašere,

Kemoša ili nekog drugog lažnog boga, nego službenici živoga Boga (govorili su u Jahvino ime). Ahab ih je upitao treba li poći u rat ili se povući.

Svi su u jedan glas rekli: „Idi, jer će ga Bog predati kralju u ruke“ (Druga knjiga Ljetopisa 18,5). Ti su proroci bili uvježbani govoriti samo pozitivne i ohrabrujuće poruke svojim slušateljima, pogotovo onima uvaženima. Iako su bili Jahvini proroci, predali su se pohlepi, postavši idolopoklonici.

Iako se radilo o najpoštovanijim izraelskim prorocima, a i njihova je poruka bila impresivna, Jošafat nije bio zadovoljan savjetom koji su mu dali. Zbog Božjeg straha u svom životu mogao je jasno rasuđivati. Upitao je: „Ima li ovdje još koji prorok Jahvin da i njega upitamo?“ (stih 6). Znao je da su i oni Jahvini proroci, ali nešto nije bilo u redu.

Ahab odgovori: „Ima još jedan čovjek preko koga bismo mogli upitati Jahvu, ali ga mrzim jer mi ne proriče dobra, nego uvijek samo zlo; to je Mihej“ (stih 7). Idolopokloniku, ili zajednici vjernika naviknutoj na laskanje, iskreni službenik evanđelja često se doima previše negativnim i obeshrabrujućim.

Mihej je bio drugačiji od drugih jer nije htio sljedbenike ili nagradu od Ahaba. Bojao se Gospodina više nego čovjeka i čeznuo je više za Božjim odobravanjem nego za uspjehom. Znao je da je Jahve njegov izvor i radije je htio udovoljiti Njemu nego kralju pod utjecajem kriptonita. To ga je očuvalo čistim i slobodnim od zablude u koju su drugi proroci upali.

Ahab je zatim poslao po Miheja. Dok su čekali pravog Božjeg čovjeka, proroci su nastavili prorokovati dvojici kraljeva. Jedan od njih, Hebrej imenom Sidkija iz Benjaminova plemena, načinio je sebi željezne rogove i rekao: „Ovako veli Jahve. Njima ćeš probosti Aramejce dokle ih god ne zatreš“ (stih 10).

Zatim su i svi drugi proroci prorokovali kralju govoreći: „Idi na Ramot Gilead, uspjet ćeš: Jahve će ga predati kralju u ruke“ (stih 11). Nakane uspijevaju gdje je mnogo savjetnika, zar ne? A ovdje je stvarno ohrabrujuće bilo to što su svi proroci prorokovali istu stvar i potvrdili je! Da, potvrdili su želje Ahabova srca i zbog dobitka govorili izravno njegovim željama. To je idolopoklonstvo!

I dok su proroci složno prorokovali dvojici kraljeva, glasnik je našao Miheja i rekao mu: „Evo, svi proroci složno proriču dobro kralju. Govori i ti kao jedan od njih i proreci uspjeh“ (Druga knjiga ljetopisa 18,12).

I sam sam čuo slično kad bih bio pozvan u neke poznate crkve. „Johne, ohrabri ljude. Govori pozitivnu poruku. Izgradi ih i utješi. Završit ćemo službu veselom pjesmom pa i ti završi nečim pozitivnim. Želimo da odu kući osjećajući se dobro.“ Kao da se prorok može uplitati u ono što Kralj želi reći! Ako se uplicemo, nismo više govornici Božje riječi, nego obični ljudi koji iz Novoga zavjeta izvlače pozitivne stihove da bi nam govorili ono što želimo.

Mihej je dao izravan odgovor jer ga se nije moglo kupiti laskanjem: „Živoga mi Jahve, govorit ću ono što mi Bog kaže“ (stih 13).

O, Oče, pošalji nam vođe koji će činiti isto to u današnje vrijeme!

Kad je Mihej došao pred Ahaba, kralj ga je upitao isto što i ostale proroke. „On odgovori sarkastično: ‘Idite i uspjet ćete, jer će vam se predati u ruke!’“ (stih 14).

Ahab se naljutio na Miheja jer mu se ovaj rugao. Mihej tada odgovori ono što mu je Bog rekao: „Sav Izrael vidim rasut po gorama kao stado bez pastira. I Jahve veli: ‘Nemaju više gospodara, neka se u miru kući vrate’“ (stih 16). Ahab se okrenu Jošafatu i reče: „Nisam li ti rekao da mi neće proreći dobro nego zlo“ (stih 17).

Tada Mihej nastavi govoriti Ahabu što će se zapravo dogoditi:

Zato čujte riječ Jahvinu. Vidio sam Jahvu gdje sjedi na prijestolju, a sva mu vojska nebeska stajaše zdesna i slijeva. Jahve upita: 'Tko će zavesti izraelskoga kralja Ahaba da otiđe i padne u Ramot Gileadu?' Jedan reče ovo, drugi ono. Tada uđe jedan duh, stade pred Jahvu i reče: 'Ja ću ga zavesti!' Jahve ga upita: 'Kako?' On odvrati: 'Izaći ću i bit ću lažljiv duh u ustima svih njegovih proroka.' Jahve mu reče: 'Ti ćeš ga zavesti. I uspjjet ćeš. Idi i učini tako!' Tako je, evo, Jahve stavio lažljiva duha u usta tvojim prorocima; ali ti Jahve navješćuje zlo.
(stihovi 18-22)

Bog je Ahabu odgovorio prema mnoštvu idola (pohlepa) u njegovu srcu. Ovdje jasno možemo vidjeti istinu o kojoj govori Ezekiel. Ne samo da Bog izravno govori idolopoklonstvu u Bileamovu srcu, kao što smo vidjeli u posljednjem poglavlju, i Ahabovu srcu u ovom poglavlju, nego čini slično s onima koji iznose poruke.

Ahab je dobio poruku koju je želio čuti, odbacivši pravu Božju riječ koja bi donijela zaštitu i oslobođenje. Ahab je otišao u bitku. Iako se pruerušio da ga sirijski vojnici ne prepoznaju, pogodila ga je strijela i umro je prije kraja dana. Možete se sakriti od čovjeka, ali nikada od Boga!

A što je s nama danas? Želimo li zaštitu, brigu i oslobođenje koje nam Bog obećava? Ili želimo da nam laskaju? Želimo li čuti „mir, mir“ kada mira nema i kad nam prijete problemi zbog zablude u koju smo upali?

Možemo li promisliti o tome u svjetlu Božje riječi? Što je bolje – dugotrajna zaštita zbog podlaganja savjetu Božje riječi ili kratkotrajni površni blagoslov dok neizbježni ukor ili sud vreba iza ugla?

Konkretni koraci

Mnogi deklarirani kršćani samo žele čuti poruku zbog koje će se osjećati dobro, a zbog pohlepe i straha od čovjeka, mnogi proroci i službenici pristaju govoriti samo ohrabrujuće poruke. I sve te slatke riječi zvuče prekrasno, ali nisu iskrene i odvest će i proroke i slušatelje na neželjeno mjesto.

Trebamo čuti istinu, čak i ako nas u početku boli. Koliko god teško bilo čuti istinu, manje boli od nevolja u koje srljamo ako živimo u zabludi.

Možete biti osoba koja slijedi istinu.

Počnite tako što ćete tražiti Boga da vam kaže istinu o vašem životu. Tražite ga da vam otkrije područja u kojima ste nesvjesno obmanuti. Zapišite istine koje vam otkrije i promišljajte o njima u nadolazećim danima i tjednima. Tražite zatim Boga da vas osnaži za govorenje istine, čak i kad to nije popularno ili politički korektno. Ne trebate tražiti kavgu, ali morate moći, poput Miheja, reći: „Živoga mi Jahve, govorit ću ono što mi Bog kaže.“

IMITACIJA ISUSA

Možda sad mislite: „Imitacija Isusa – o čemu se tu radi?“ Ovo poglavlje govori o ključnoj stvari koja na suptilan način uvlači vjernike u idolopoklonstvo. Njezinim će nam razotkrivanjem postati jasno zašto toliko mnogo vjernika danas postaje plijenom duhovnom kriptonitu koji krade našu snagu na individualnoj i crkvenoj razini.

Doveo sam vas k sebi

Kao što sam ranije spomenuo, izlazak Izraelaca iz Egipta slika je našeg spasenja – izlaska iz svijeta. Mojsije je Izraelce odveo do Sinaja, gdje se susreo s Bogom u gorućem grmu. Mojsije je želio da i narod doživi takav susret. Zašto bi ih odveo u Obećanu zemlju prije nego ih upozna s Davateljem obećanja? Kad su stigli na Sinaj, čitamo:

*Mojsije se popne k Bogu. Jahve ga zovne s brda pa mu rekne: ‘Ovako kaži domu Jakovljevu, proglasi djeci Izraelovoj: ‘Vi ste vidjeli što sam učinio Egipćanima; kako sam vas nosio na orlovskim krilima i „k sebi vas doveo.“
(Izlazak 19,3-4)*

Pogledajte riječi „k sebi vas doveo“. Ta izjava sažima božanske motive koji leže iza našeg spasenja i izlaska iz svijeta. Bog vas je doveo k sebi. On vas želi, čezne za zajedništvom s vama i volio bi imati odnos oca i djeteta.

Možete li zamisliti koliko je Bog bio uzbuđen što će upoznati narod koji je četiristo godina bio u ropstvu? Sjećam se kad je Lisa bila trudna sa svakim od naša četiri sina. Nisam mogao dočekati da se rode. A morao sam čekati devet dugih mjeseci. Htio sam ih držati u naručju, gledati kako odrastaju, slušati im glas, upoznati njihov karakter i razviti odnos oca i sina s njima. Jednostavno rečeno, čeznuo sam za njima.

Takav stav je imao i Bog, osim što je On čekao puno duže od devet mjeseci!

Narod je trebao obaviti određene pripreme za taj susret. Bog je rekao Mojsiju: „Pođi k narodu i posvećuj ga danas i sutra. Neka opere svoju odjeću. Neka bude gotov prekosutra jer će prekosutra sići Jahve na brdo Sinaj naočigled svega puka“ (Izlazak 19,10-11).

Gospodin je govorio svom narodu: „Čeznem za vama, ali da bismo imali autentičan susret, morate sprati sa sebe egipatsku prljavštinu. Ja sam vaš otac, ali sam i sveti Bog i ne želim imati površan odnos s vama.“

Nemoguće je imati dubok, značajan odnos sa sebičnim ljudima. Bog se nama dao u potpunosti. Ne možemo mi onda činiti isto što i svijet, koristeći osobe s kojima imamo nekakav odnos za zadovoljavanje vlastitih želja ili ega.

Dva su dana prošla na Sinaju i Gospodin je početkom trećeg dana sišao da se predstavi. No, učinivši to, narod se povukao, zadrhtavši od straha. Rekli su Mojsiju: „Ti nam govori, a mi ćemo slušati. Neka nam Bog ne govori, da ne pomremo“ (Izlazak 20,19).

Mojsije se prenerazio. Kako su mogli uzmaknuti pred Onim koji ih je spasio i izbavio iz ropstva? Kako je moguće da ne žele čuti Stvoriteljev glas? A možete li tek zamisliti Božje razočaranje? Čeznuo je za tim trenutkom. Svim srcem ih je htio upoznati kako je poznao Mojsija. No, oni su odbili Njegovu prisutnost.

Ne mogu ni zamisliti kako bih se ja osjećao da mi je jedan od sinova rekao: „Tata, ne želim da mi se izravno obraćaš. Želim da mi govoriš isključivo kroz braću.“ Strašno!

Uspostavljanje svećenstva

Bog je odlučio uspostaviti svećenički red budući da narod nije želio izravno komunicirati s Njim. Svećenik je osoba koja se obraća Bogu u ime naroda. Židovi su već imali proroka, Mojsija, koji je govorio narodu u Božje ime. Međutim, Bog je morao uspostaviti svećenički red ne bi li zadržao kontinuirani odnos s narodom.

Bog je zatim rekao: „Sidi pa se opet popni zajedno s Aronom“ (Izlazak 19,24). Aron će postati Njegov prvi svećenik, no, to nije bio prvotni Božji plan. U početku je Bog htio da svi oni budu svećenici. Kad su tek došli na Sinaj, rekao je: „Vi ćete mi biti kraljevstvo svećenikâ, narod svet.’ Tim riječima oslovi Izraelce“ (Izlazak 19,6). Htio je da svi Izraelci komuniciraju s Njim.

Bog je uputio Mojsija da dovede Arona sa sobom na brdo. No, nije zabilježeno da je Aron zaista i stigao na vrh. Iz nekog je razloga završio dolje u taboru s narodom, a Mojsije je četrdeset dana i noći proveo na vrhu brda. Zašto Aron nije pošao s njim? Je li mu bilo ugodnije s narodom nego s Bogom? Je li se bojao ostati nasamo s Bogom? Ne znamo, ali imamo zapisano da je nakon toga učinio nešto zapanjujuće.

Imitacija Jahve

A narod, videći gdje Mojsije dugo ne silazi s brda, okupi se oko Arona.
(Izlazak 32,1)

Što se događa? Kao prvo, narod je imao određene želje i trebao im je Božji čovjek da ih ispuni. Kao drugo, Aron je imao dar vodstva, a taj dar je privlačio narod. To je jako važno istaknuti jer ljude privlače snažni vođe, slušali oni Boga ili ne. Samo zato što vođa donosi određene odluke, ne znači i da slijedi Boga. Poslušajte što je narod rekao Aronu:

*Ustaj! Napravi nam boga, pa neka on pred nama ide!
Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem koji
nas izvede iz zemlje egipatske.*
(Izlazak 32,1)

Prvo što trebamo primijetiti je da narod ne kaže: „Ne znamo što se dogodi s tim Bogom“. To je vrlo važna rečenica i o njoj ćemo uskoro razgovarati.

Drugo, pogledajte da kažu: „Napravi nam boga“. Hebrejska riječ za „bog“ je *elohiym*. U Starom se zavjetu ta riječ spominje nešto više od 2.600 puta. U više od 2.250 slučajeva ta se riječ odnosi na Svemogućega Boga. Na primjer, samo u prvom poglavlju Postanka spominje se trideset i dva puta. U prvom retku Svetog pisma čitamo: „U početku stvori *elohiym* nebo i zemlju“.

Još jedan primjer nalazimo u Ponovljenom zakonu 13,4: „Idite samo za Jahvom (*Jahve*), Bogom (*elohiym*) svojim; njega se bojte; njegove zapovijedi vršite; njegov glas slušajte; njemu štovanje iskazujte; uz njega se priljubite.“ Možete vidjeti da se u ovim stihovima spominje Božje ime „Jahve“ i onda ga se oslovljava kao *elohiyma*. On je Bog, vrhovni autoritet i izvor svega.

Međutim, nešto više od 250 puta u Starome zavjetu koristi se termin „elohiyim“ za lažne bogove, poput Dagona (Prva knjiga o Samuelu 5,7) ili Baala (Prva knjiga o kraljevima 18,21). Stoga tu riječ uvijek moramo čitati u kontekstu onoga o čemu se priča.

Aron je odgovorio narodu, rekavši im da skinu zlatne naušnice sa sebe. Otopio je zlato i dao izraditi zloglasno tele. Nakon što je tele bilo načinjeno, narod povika: „Ovo je tvoj bog, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske“ (Izlazak 32,4). Hebrejska riječ koja se ovdje koristi za „bog“ ponovno je *elohiyim*. Međutim, postaje nam jasno o kome oni zapravo govore kada kažu: „...koji te izveo iz zemlje egipatske“. Dobro su znali tko ih je izveo – nisu bili glupi. A to nam potvrđuje i sljedeći stih:

*Vidjevši to Aron, sagradi pred njim žrtvenik a
onda najavi: »Sutra neka se priredi svečanost u čast
Gospodinu!«
(Izlazak 32,5)*

Riječ „Gospodin“ u ovom stihu je „Jahve“. Priručnik za proučavanje Biblije CWSB navodi: „Riječ se odnosi na ime Boga Izraelova, posebice ime kojim se otkrio Mojsiju“ (Izlazak 6,2-3). Božje ime se tradicionalno nije izgovaralo, prije svega iz poštovanja prema Njegovoj svetosti. Sve do razdoblja renesanse, pisalo se bez samoglasnika u hebrejskom tekstu Staroga zavjeta, kao „YHWH“.

Ta se riječ nigdje u cijeloj Bibliji, osim u ovom navodu, nije koristila za lažnoga boga. No, ovdje se bez sumnje radi o tome. Gotovo za ne povjerovati, Aron i narod gledaju pravo u tele i zovu ga Jahve. Ne zovu ga Baal, Dagon, Ašera, Ra, Neftis ili bilo kojim drugim imenom za egipatske bogove. Ne kažu: „Ovo je Ra, koji nas je izbavio iz egipatske zemlje“.

Sjetite se da su rekli: „Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom, Mojsijem“. Nisu rekli: „Ne znamo što se dogodilo s Bogom“. Oni ne negiraju Jahvinu prisutnost ili umiješanost u njihove živote. I dalje

priznaju Jahvu kao svog spasitelja, izbavitelja, iscjelitelja i onoga koji se brine za njih. Samo su promijenili Njegov stvarni lik u sliku „Jahve“ koji će im dati što god požele.

Navest ću vam suvremeni primjer toga: Lisa i ja često putujemo i imamo izvrstan tim suradnika u službi *Messenger International*. Tako da je ovo što ću sada napisati isključivo hipotetski jer članovi našeg tima to nikada ne bi učinili. Kao voditelji, Lisa i ja uvijek naglašavamo nekoliko operativnih i kulturalnih principa jer su nam važni. Evo nekih od njih: tražimo od našeg tima devetosatnu produktivnost u osam sati. Zahtijevamo zabavno radno okruženje, izvrstan rad, ljubav i služenje svakoj osobi, partneru ili voditelju koji nam se obrati, zadovoljavanje dnevnih i tjednih kvota i popis se nastavlja. Naš glavni operativni direktor, kojem ću dati izmišljeno ime Tim, mora se pobrinuti da naši operativni i kulturalni standardi budu zadovoljeni.

Pretpostavimo da smo Lisa i ja na putu, ali ne samo mi nego je i naš glavni operativni direktor odsutan. Idući u hijerarhiji je glavni financijski direktor, Jordan (također izmišljeno ime). Čim je Tim otišao, Jordan proglasi suradnicima: „Dragi suradnici, John i Lisa žele da imamo veselu atmosferu. Unajmit ćemo DJ-a i postaviti plesni podij s dimnim i svjetlosnim efektima pa ćemo tulumariti idućih nekoliko dana.“

I dok traje zabava, tim cijelo vrijeme „ispovijeda“ da oni rade točno ono što se od njih i tražilo. Uzastopno ponavljaju: „To je ono što John i Lisa žele; žele da se zabavljamo.“ Tada jedan od članova tima poviče: „Hej! Upravo pričam s Johnom na mobitel. Rekao sam mu za našu zabavu, jako je zadovoljan.“ Naravno, lagao je, jer da je stvarno pričao sa mnom i rekao mi što se događa, jako bih se naljutio na svoj tim.

Recimo da se glavni operativni direktor vratio u ured prije Lise i mene. I on bi se strašno uzrujao. Ugasio bi glazbu, vratio strojeve

za pravljenje dimnih i svjetlosnih efekata. „Ovo nije Johnova i Lisina želja“, rekao bi, „krivo ste to sve shvatili!“ A onda bi otpustio kolovođe koji su pokrenuli sve to.

Pogledajmo sada kako su se Izraelci ponašali nakon što su si podigli tog njima prihvatljivog „Jahvu“:

*Sutradan rano ustanu i prinesu žrtve paljenice i donesu
žrtve pričesnice. Onda svijet posjeda da jede i pije.
Poslije toga ustade da se zabavlja.*
(Izlazak 32,6)

Blagdan je u čast Jahvi. Starješine i narod prinose žrtve Njemu, a onda se razulare. Uvjerili su sami sebe da rade ono s čim se njihov „Jahve“ slaže i s čim je zadovoljan. Smatraju da mu ne smeta njihova proždrljivost, opijanje i zabave (što je vjerojatno uključivalo i seksualni nemoral). Zaključili su da je Bogu (Jahvi) prihvatljivo ponašanje koje mu uopće ni na koji način nije ugodno.

Ušli su u najdublji oblik zablude idolopoklonstva. Stvorili su si imitaciju Jahve, potpuno suprotnu od onoga kakav On zapravo jest. To im je dalo dozvolu da žive kako god poželeva, i to s Njegovim dopuštenjem. U suštini, njihov se čin ne razlikuje od odbijanja drugih naroda da štuju Boga. Ponovno Pavao kaže: „Jer premda upознаše Boga, ne iskazaše mu kao Bogu ni slavu ni zahvalnost, nego ishlapiše u mozganjima svojim te se pomrači bezumno srce njihovo“ (Poslanica Rimljanima 1,21). Jedina je razlika što su poganski narodi svoje bogove nazivali Dagon, Baal, Hapi, Amit, Sopdu itd., a Izraelci su svoje božanstvo nazivali Jahve.

*Bog potom reče svom glavnom operativnom direktoru,
Mojsiju: „Požuri se dolje! Narod tvoj, koji si izveo iz
zemlje egipatske, pošao je naopako. Brzo su zašli s puta
koji sam im odredio.“*
(Izlazak 32,7-8)

Mojsije se vratio i morao riješiti mnogo toga. Prvo se trebao razračunati s Aronom kojeg je zadužio za narod, zatim sa starješinama i narodom. Čitamo: „Kad je Mojsije vidio kako je narod postao razuzdan – ta Aron ih je pustio da padnu u idolopoklonstvo među svojim neprijateljima – stade na taborskim vratima i povika: »Tko je za Jahvu, k meni!« (Izlazak 32,25-26). Ni oni, kao ni mi, nisu mogli odabrati Božju stranu samo pukim ispovijedanjem vjere ili pjevanjem pjesama. Odabiremo Njegovu stranu tako što živimo prema Njegovim zapovijedima.

To nas dovodi do nekoliko ključnih pitanja:

Jesmo li i mi, u našem vremenu, stvorili sebi „Isusa“ koji će nam dati što god nam srce poželi?

Priznajemo li da je prolio svoju krv za nas, spasio nas i oslobodio iz svijeta?

Pjevamo li pjesme Njemu i o Njemu, govoreći mu da nam je otvorio nebo, a zapravo „naš Isus“ uopće nije onaj Isus posjednut zdesna Ocu?

Jesmo li stvorili Isusovu imitaciju?

Je li mnoštvo u našim crkvama prevareno, poput Izraelaca koji su izašli iz Egipta?

I još jedno pitanje: tko su glavni operativni direktori poput Mojsija koji će sići s Božje gore i konfrontirati sve one prevarene srcem punim vatre i ljubavi?

Ako se ne pojave, naša će zabluda samo jačati. A kriptonit će nastaviti iskorištavati našu slabost, sve do smrti.

Konkretni koraci

U Zapadnoj je kulturi lako reći da vjerujemo u Isusa. No, Zapad je već zamoren od kršćanstva jer je toliko mala razlika između kršćana i svijeta. Kršćani zazivaju Isusovo ime, kažu da štiju Boga, a zapravo žive grešnim životima koje Bog očito ne odobrava. Kao što je Mojsije rekao kad je pozvao Izraelce na red: „Tko je za Jahvu, k meni“, vrijeme je za istinske kršćane da ustanu i pozovu braću i sestre da dođu k istini.

Kad smo pošli za Isusom, to nas je koštalo svega. Naši životi više nisu naši. Naša volja podređena je Bogu ili On zapravo nije naš Gospodin. Mi vjerujemo da se On brine za sve naše potrebe. To je poziv kršćanstva – da, dođi i spasi se, ali moraš umrijeti starome sebi i postati novi čovjek.

Razmislite malo o tome što je pravi poziv kršćanstva. Zapišite svoje misli o tome koliko je to isto ili drugačije od onoga kako su vas učili. Tada pronađite nekoga u svojoj obitelji ili crkvi s kim možete razgovarati. Prenesite i njima tu istinu.

POŁAZIŠNA TOČKA

Kad je Mojsije sišao s Božje gore, bilo je sasvim jasno da je Izrael zapao u veliko idolopoklonstvo iako su i dalje priznavali Jahvu kao svog spasitelja i izbavitelja iz Egipta. Kao što smo rekli, korijen idolopoklonstva je u neposlušnosti jasno otkrivenoj Božjoj volji. Ako priznajemo Isusa Krista za svog Gospodina i Spasitelja, u isto vrijeme očito odbijajući biti poslušni njegovu autoritetu, zapadamo u najprevarniji oblik idolopoklonstva.

Vratimo se hipotetskom primjeru o našem timu u službi *Messenger International*. Da se naš glavni operativni direktor Tim vratio u ured i vidio bezbožnu zabavu, strašno bi se razljutio na našeg glavnog financijskog direktora Jordana. No, Jordan je lako mogao reći: „Ali samo radimo ono što su nam John i Lisa rekli! Stvorili smo zabavno okruženje!“

Kako bi Tim reagirao? „Da, John i Lisa žele zabavnu atmosferu, ali što je sa svim drugim uputama koje su nam dali – devetosatna učinkovitost u osmosatnom radnom vremenu, dostupnost svima koji nas kontaktiraju, ispunjavanje dnevnih kvota i sve drugo? Izdvojili ste i usmjerili se na samo jedan aspekt svega onoga što su tražili od nas, ignorirajući ostale upute.“

Jesmo li i mi učinili slično u današnjoj modernoj crkvi? Vjerujem da smo u Novom zavjetu pronašli određene zapovijedi koje nam

odgovaraju. Izjavili smo da smo spašeni milošću po vjeri te stoga ne možemo zaraditi milost jer je to Božji dar. Istaknuli smo koliko je važni da ljubimo jedni druge, uživamo u životu, služimo jedni drugima, pjevamo nove pjesme slavljenja, budemo vidljivi, imamo dobro vodstvo i stvaramo zdravu zajednicu. I sve to zagovaramo vrlo vatreno. Sve su to dobre prakse i imaju svoj temelj u Novom zavjetu.

Međutim, zanemarujemo li značaj krotkosti, svetosti, seksualne čistoće i suzdržavanja od ostalih grijeha poput pornografije?

Upozoravamo li svoje ljubljene da napuste homoseksualnost, bludnost, pijanstvo, nepristojne šale, isprazne priče, neopraštanje, gorčinu, ogovaranje i mnoge druge važne zapovijedi, upute i upozorenja iz Novoga zavjeta?

Smijemo li se usmjeriti samo na one aspekte Isusovih riječi koji nisu u koliziji sa standardima i izopačenostima našega društva?

Smijemo li stvoriti Isusa koji se ne suprotstavlja bezbožnim putovima naše kulture?

Smijemo li izbjeći suočavanje s onim što on mrzi, propovijedajući samo ono što naše društvo drži vrijednim divljenja?

Smijemo li proširiti put i vrata koja vode u život?

Smijemo li vjerovati da će netko biti spašen samo ako izrecitira nekoliko čarobnih riječi?

Jesmo li stvorili imitaciju Isusa, drugačijeg od onoga otkrivenog u Pismu i ignoriramo li svjesno dijelove Novoga zavjeta koji su za nas previše zahtjevni? Pavao je rekao nešto što nitko od nas ne bi smio previdjeti:

Zato vam u ovaj dan današnji jamčim: čist sam od krvi sviju jer nisam propustio navijestiti vam ništa od „svega“ nauma Božjega.

(Djela apostolska 20,26-27)

Pavao nije govorio samo ugodne riječi iz evanđelja, nego je navijestio cijeli Božji naum. On nije bio poput našeg glavnog operativnog direktora koji je timu prenio samo zabavni dio Lisinih i mojih želja. Pavlove riječi u *New King James* prijevodu Biblije glase: „Nisam vam propustio navijestiti ništa iz svega što je Bog savjetovao.“ Prijevod *Amplified Classic* kaže: „Nikada vam nisam uskratio, zadržao ili djelomično prenio cjelokupnu svrhu i plan Božjega nauma.“

Ako izbjegavamo naviještati i neugodne istine iz Novoga zavjeta, ne možemo poput Pavla reći: „Čist sam od krvi sviju.“ Zapravo, je li naše naviještanje onda uopće istinito ako skrivamo ključne dijelove Novoga zavjeta? U našoj je moći navijestiti cjelovitu istinu, ali mi to izbjegavamo. Jesmo li zabrinuti da se tražitelji neće htjeti vratiti na našu iduću službu, okupljanje ili kućnu grupu?

I sada, nakon što smo godinama u našoj kršćanskoj kulturi izbjegavali govoriti o važnim karakternim manama i problemima koji se spominju u Pismu, žanjemo ono što smo tako nemarno posijali. Nažalost, mnogi su potpuno skrenuli s puta. Bezbroj je takvih primjera. Navest ću prvi koji mi pada na pamet, a radi se o vrlo utjecajnoj službenici, renomiranoj spisateljici i popularnoj propovjednici. Godine 2016. izjavila je da je njezin brak ispunjen (štogod to značilo). Razvela se od svog supruga i dok ovo pišem zaručena je i živi s drugom ženom.

Redovito izvještava svoje sljedbenike na društvenim mrežama o njihovom zajedničkom životu. U jednoj je objavi podijelila fotografiju na kojoj se ljubi sa svojom partnericom, uz komentar da ju je životni put doveo do tog odnosa, koji je u potpunosti „svet“. Pismo to ne bi tako opisalo. Srce mi se slama zbog nje. Ona

je „propovjednica evanđelja“ koja doista vjeruje da je u ispravnom odnosu s Bogom i želi pomoći drugima, služiti im i voljeti ih, ali je u velikoj zabludi.

A još više zbunjuju mnogobrojni pozitivni komentari potpore stotine tisuća njezinih sljedbenika. U svojim se objavama predstavlja kao Božji poslanik i njezini se sljedbenici s tim slažu. Kroz sve to njezina je popularnost samo narasla, umjesto da se smanji. Tako nešto slama srce, bolno je, tragično, a u isto vrijeme izaziva strah.

U jednoj drugoj tragičnoj situaciji, jedan od najpoznatijih evanđeoskih vođa u Americi nedavno je objavio svojim sljedbenicima i crkvi da bismo trebali prihvatiti homoseksualne parove kao istinske Kristove sljedbenike. Kaže da je odluku donio nakon provođenja puno vremena s homoseksualnim parovima, otkrivši da su njihovi odnosi u principu isti kao i oni između muža i žene. A jedino kako je mogao donijeti takav zaključak jest ako je svjesno izbacio neke dijelove Novoga zavjeta i zanemario cjelovitost i ukupnost Svetoga pisma. Kao u priči o Aronu i zlatnom teletu, mnogi će nastradati zbog riječi tog vođe.

Tragična je to zabluda. Zbog imitacije Isusa koji je nastao iz naše zapadnjačke filozofije služenja, autentični istiniti Spasitelj sve je nedostupniji izgubljenim dušama. Trebamo se zapitati: „Je li to pravi Isus? Je li to Božja ljubav? Sastoji li se istinska ljubav samo od dobrote, strpljivosti i davanja?“ Sve su te karakteristike točne i popularne u našem društvu. No, možemo li samo tako ignorirati definiciju ljubavi iz Svetoga pisma: „Jer ljubav je Božja ovo: zapovijedi njegove čuvati“ (Prva Ivanova poslanica 5,3)?

Jesmo li se zadovoljili djelomičnim naukom Novoga zavjeta kako bismo našli vlastitu definiciju ljubavi?

Nužnost pokajanja

Je li ovo iskrivljeno evanđelje rezultat nedostatka pokajanja? Je li itko ikada rekao onoj poznatoj propovjednici i spisateljici, pastoru i mnogima drugima da izađu iz grijeha kako bi mogli slijediti Isusa? Ili su im samo rekli da izmole molitvu spasenja: „Isuse, dođi u moj život i učini me kršćaninom“?

Promotrite Pavlove riječi:

Ništa korisno nisam propustio navijestiti vam i naučiti vas – javno i po kućama; samo sam jednu poruku prenosio Židovima i Grcima da se pokaju i obrate k Bogu i da vjeruju u Gospodina našega Isusa.
(Djela apostolska 20,20-21)

Samo jednu poruku! Prvi korak je neizbježno pokajanje i obraćenje od grijeha! Bez pokajanja ne možeš postati Božje dijete, to je tako. I da, mi to često ne spominjemo u našim tipičnim tumačenjima i pozivima na spasenje.

Prije nekoliko godina, prvoga dana posta, začuo sam kako mi Duh Sveti govori: „Pročitaj prvo poglavlje Markova evanđelja.“ Pun entuzijazma pročitao sam prvo poglavlje, no nisam vidio ništa novo. Duh Sveti mi je rekao: „Pročitaj ga ponovno.“ I jesam, ali opet ništa novo. Ponovio je iste riječi treći, četvrti i peti put. Čitao sam poglavlje iznova i iznova... i dalje ništa. To se nastavilo otprilike narednih sedam dana. Napokon, dok sam čitao puževim korakom, sa stranice je iskočila jedna rečenica:

Početak Evanđelja Isusa Krista...
(Evanđelje po Marku 1,1)

Iduće riječi bile su ključne: „Evo šaljem glasnika svoga pred licem tvojim da ti pripravi put.“ Glasnik je bio Ivan Krstitelj. Njegova je služba bila „krštenje obraćenja“. Krštenje znači potpuno, a ne

djelomično uranjanje. Ivanova poruka nužnosti obraćenja tek je početak, polazišna točka evanđelja. Nitko ne može ući u istinski, pravi odnos s Isusom bez da započne iskrenim pokajanjem.

Duh Sveti mi je progovorio: „Ivanova služba početak je svih evanđelja. Ivanova priča nije dio Staroga zavjeta jer je njegova poruka ključni dio novozavjetnog evanđelja.“

Nakon toga me Duh odveo do Isusovih riječi:

Uistinu, svi proroci i Zakon prorokovahu do Ivana.
(Evanđelje po Mateju 11,13)

Poskočio sam sa stolice i uzviknuo: „Pa da, to je to!“ Isus nije rekao: „Uistinu, svi proroci i Zakon prorokovahu do mene (Isusa Krista).“ Ne, zato što je Ivanova poruka potpunog obraćenja polazišna točka novozavjetnog evanđelja. Ne možete ući u odnos s Isusom dok se ne pokajete za sve znane vam grijehе.

Pokajanje je poput ulaznih vrata!

Sjetite se naše priče o Justinu i Angeli i njezinoj čudnoj zamisli braka. Nikada se nije odrekla starih ljubavnika. Voljela je Justina, on joj je bio najdraži i htjela je provoditi većinu vremena s njim. Međutim, nikad joj nitko nije rekao da mora presjeći sve veze – mentalne, emocionalne i fizičke – sa svojim starim ljubavnicima da bi ušla u bračni savez sa Justinom. Ta bi odluka bila polazišna točka ili početak njezine podobnosti za sklapanje saveza sa Justinom.

Kad se on naljutio zbog njezinih planova da izađe s Tonijem, ona se šokirala. „Zašto je tako uzrujan?“ pomislila je, „Je li možda ljubomoran?“ Da, bio je jako ljubomoran, i to s pravom. Bog je ljubomoran kad smo mi u pitanju, i to je jedino i ispravno. Sklopili smo savez s Njim – kako onda možemo imati druge ljubavnike?

Je li slučajnost da su Ivanove prve riječi u Pismu: „Obratite se jer je blizu kraljevstvo nebesko“ (Evandjelje po Mateju 3,2)?

Govori li to samo Ivan? Je li to jedna izolirana poruka ili ima i drugih koji o tome govore u Novome zavjetu? Pa naravno! Isusova prva uputa je: „Obratite se jer približilo se kraljevstvo nebesko“ (Evandjelje po Mateju 4,17).

Naš Gospodin i Kralj znao je da su pokajanje i obraćenje nužan i ključan preduvjet za ulazak u trajni odnos s Bogom. To je njegov kriterij po kojem se može vidjeti pripada li netko Bogu.

Zatim je Isus počeo navoditi gradove u kojima je učinio mnoga čudesa i koji će propasti jer se nisu „pokajali za svoje grijehе i obratili k Bogu“ (vidi Evandjelje po Mateju 11,20).

Da je za spasenje dovoljno samo „okretanje k Bogu“, onda bi Isus to jedino i istaknuo. No, kao što se Angela morala odreći svojih starih ljubavnika da bi se potpuno predala Justinu, i mi se moramo pokajati za sve svoje grijehе da bismo se potpuno predali Isusu.

I tu poruku stalno možemo vidjeti u Bibliji jer je bila ključni dio Isusove službe. On kaže: „Nisam došao zvati pravedne, nego one koji znaju da su grešnici i da se moraju pokajati“ (Evandjelje po Luki 5,32). Pogledajte riječ „moraju“. Pokajanje nije opcija koju možemo i ne moramo prihvatiti. Isus je isto to rekao skupini ljudi: „Nipošto, kažem vam, nego ako se ne pokajete za svoje grijehе, svi ćete slično propasti“ (Evandjelje po Luki 13,3).

Evo istine: *Ne možete doći k Bogu bez pokajanja*. Pogledajmo kako su Isusovi učenici gledali na naviještanje evandjelja. Ovo su naviještali na svom prvom samostalnom misijskom zadatku: „Otišavši, propovijedali su svima koje su sreli pokajanje i obraćenje k Bogu“ (Evandjelje po Marku 6,12).

Pogledajte riječi: „svima koje su sreli“. Budući da bez pokajanja nema spasenja, nužno je svima reći istinu! Čak je i bogataš koji se mučio u paklu bio svjestan važnosti pokajanja:

A on će: 'O ne, oče Abrahame! Nego dođe li tko od mrtvih k njima, pokajat će se za svoje grijehе i obratiti k Bogu.

(Evandjelje po Luki 16,30)

A nakon uskrsnuća? Je li se ta poruka promijenila? Kako navodi Luka, kad se Isus ukazao svojim učenicima, ukorio ih je za tvrdoću srca, otvorivši im oči da razumiju. Potom navodi što su proroci prorekali o njemu:

I u njegovo će se ime propovijedati obraćenje i otpuštenje grijehа svima koji se pokaju po svim narodima počevši od Jeruzalema.

(Evandjelje po Luki 24,47)

Oproštenje o kojem su govorili proroci moglo se naći u Spasitelju tek nakon pokajanja za grijehе, o čemu govori i apostol Petar. Pogledajte njegove upute kad su ga na Dan pedesetnice pitali kako se spasiti:

Obratite se i svatko od vas neka se pokaje za svoje grijehе i krsti u ime Isusa Krista da vam se oproste grijesi.

(Djela apostolska 2,38)

Ponavljam, ne možete doći k Bogu bez pokajanja. A što kaže Pavao? Je li on izmijenio poruku kad je govorio poganima? Naravno da ne:

Otada ne bijah neposlušan nebeskom viđenju. Nego najprije onima u Damasku pa onda i u Jeruzalemu, svoj zemlji židovskoj i poganima navješćivah da se svi

moraju pokajati i obratiti k Bogu i činiti djela dostojna obraćenja.

(Djela apostolska 26,19-20)

Pogledajte riječi: „svi moraju“. Ne piše: „trebali bi“ ili „bilo bi dobro“. Nikako! Kaže: „Svi se moraju pokajati za svoje grijeh.“

Pavao objašnjava kako je sam Bog odredio to svima, bili oni Židovi ili pogani, kao uvjet za spasenje.

I ne obazirući se na vremena neznanja, nutka sada Bog ljude da se svi i posvuda pokaju i obrate.

(Djela apostolska 17,30)

Kada pogledamo temeljna Isusova učenja, pogađate što je prvo na popisu?

Stoga mimoidimo početnički nauk o Kristu i uzdignimo se k savršenome ne postavljajući iznovice temelja: obraćenje od mrtvih djela i vjera u Boga.

(Poslanica Hebrejima 6,1)

Nisam naveo sva mjesta u Novome zavjetu gdje se spominje ova zapovijed, nego samo neka kako bih pokazao važnost pokajanja. Nemoguće je staviti svoje pouzdanje u Gospodina Isusa Krista bez prvotnog pokajanja za svu svjesnu neposlušnost Bogu.

Dakle, ne možemo postati kršćani ako svjesno ostajemo u pornografiji.

Ne možemo postati vjernici ako ne želimo prestati imati seksualne odnose sa svojim dečkom ili djevojkom.

Ne možemo postati kršćani ako odbijamo izaći iz homoseksualnog načina života.

Ne možemo postati vjernici ako ne želimo prestati varati na porezu.

Ne možemo postati Isusovi učenici ako opravdamo promjenu spola.

Ne možemo postati kršćani ako ne želimo izaći iz neopraštanja.

I popis se nastavlja.

Ako ustrajemo u držanju samo dijelova novozavjetnih zapovijedi, stvorili smo vlastitu imitaciju Isusa. U svojim smo srcima prevareni i naša je vjera ništa doli obična mašta. Upozoreni smo: „Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe“ (Jakovljeva poslanica 1,22).

A kako će oni koji slušaju znati ako im ne naviještamo? Kao vođe, pretpostavljamo li da će nekako sami doći do spoznaje? Ako je jedino što govorimo slušateljima: „Jesi li daleko od Boga? On te čeka da dođeš doma. Samo izmoli sada ovu molitvu sa mnom“ – volimo li ih doista?

Ako je to naš pristup, činimo isto što i Angelina obitelj ili drugi koji su joj govorili o braku. Propustili su joj reći da mora ostaviti sve svoje stare ljubavnike da bi se mogla udati za Justina. Jesu li pretpostavili da će sama doći do tog zaključka? I sada je Angela zbunjena i ništa joj nije jasno. A Justin, koji je stvarno voli i predan je njihovom braku, jako je ljut.

Bez obzira na sve, samo je jedno pravo evanđelje koje moramo predstaviti na ovaj način: kao prvo, trebamo se pokajati za sve znane nam grijehе i potom obratiti k Bogu. Nemoguće je vjerovati bez prethodnog pokajanja.

Suvremeni način predstavljanja evanđelja traži od slušatelja da uzvjeruju i pomole se, a onda da se odvrte od grijeha – nakon nekoliko tjedana, mjeseci ili čak godina. No, je li moguće da se u tom slučaju oni više ni ne žele pokajati jer vjeruju da su već spašeni?

Angela je zažalila što joj nisu rekli istinu prije nego se odlučila udati za Justina. I mi, također, imamo samo zbunjene polaznike crkve ako im ne kažemo istinu o tome što je potrebno da bi se spasili.

Konkretni koraci

Novi zavjet prenosi jasnu poruku: nema spasenja bez pokajanja. Ne možete se vjenčati s Isusom dok ste u odnosu sa svijetom. Morate umrijeti svom starom načinu života da biste započeli novi.

Svaki govornik jako brzo nauči da najvažnije točke svog govora mora reći na kristalno jasan način. Ako to ne učini, publika ga vrlo vjerojatno neće shvatiti na ispravan način te neće ostvariti cilj svoje komunikacije. Bog to zna. Zato je to tako jasno rekao – moramo se pokajati!

Do sada ste se vjerojatno već nekoliko puta pokajali čitajući ovu knjigu, no, na koji način ovo poglavlje ističe značaj pokajanja? Je li se nešto promijenilo u vašem životu otkad to znate? Ophodite li se drugačije prema svijetu, svojim voljenima ili izgubljenima? Tražite Boga da vam pokaže jednu konkretnu stvar koju možete uvesti u svoj život kao odgovor na važnost pokajanja. Kao i uvijek, zapišite što vam kaže, uključujući plan kako to mislite ispuniti.

POKAJANJE

U prethodnom smo poglavlju više puta čuli da se u Pismu navodi: „Pokajte se za svoje grijehе i obratite k Bogu.“ Budući da pokajanje nije opcija nego nužan preduvjet za vječni život, razgovarat ćemo o njemu malo detaljnije. Razjašnjavajući tu istinu, također ćemo otkriti (u idućim poglavljima) da je za nas kršćane pokajanje od iznimne važnosti za zadržavanje bliskog odnosa s Bogom.

Kao prvo, neminovno je razumjeti da je pokajanje u Novom zavjetu drugačije od pokajanja u Starom zavjetu. Dok su se kajali, Božji su ljudi u Starom zavjetu na sebe oblačili kostrijet i posipali se pepelom. Zapomagali bi, pali na pod i često prolili mnogo suza kako bi pokazali da se kaju. Bio je to izvanjski pokazatelj žaljenja i povratka u poslušnost Bogu. U Novom zavjetu, pak, otkrivamo da naglasak nije na izvanjskom obličju, nego na onome što se događa u našim srcima.

Novozavjetno pokajanje

U Novom zavjetu imenica „pokajanje“ (*metanoia*) i glagol „pokajati se“ (*metanoēō*) spominju se dvadeset i četiri i trideset i četiri puta. Najčešća i najšire prihvaćena definicija je „promjena mišljenja“. Međutim, ako stanemo samo na tome, izgubit će se snaga prave definicije.

Bakerova Enciklopedija Biblije navodi da je pokajanje „doslovno promjena uma, ne samo mišljenja u vezi s nečijim planovima, namjerama ili uvjerenjima nego promjena cjelokupne osobnosti od grešnog načina djelovanja prema Bogu (naglasak dodan)“.

Sviđaju mi se riječi „cjelokupne osobnosti“. Mogu promijeniti mišljenje, a ipak ne biti potpuno uvjeren u nešto. Stručnjaci navode da te riječi znače više od puke promjene mišljenja ili uvjerenja. *Lexhamov Teološki leksikon* ulazi još dublje u tematiku, navodeći da je pokajanje „proces u kojem pojedinac odvraća um i volju – od grijeha prema Bogu“.

Pokajanje zasigurno uključuje promjenu mišljenja, ali ide još dublje, sve do promjene volje i osjećaja. Prodire u dubine naših srca, gdje smo duboko uvjereni u nešto svim svojim bićem. Isus kaže:

Ta iz „srca“ izvire opake namisli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To onečišćuje čovjeka.

(Evandjelje po Mateju 15,19-20)

Svako ponašanje, bilo ono spontano ili ustaljeno, izvire iz dubine naših bića. Da je za istinsko pokajanje dovoljna samo promjena mišljenja, onda bi Isus rekao da ta ponašanja izvire iz našeg uma. Pismo kaže: „Jer on je onakav kako u sebi misli“ (Mudre izreke 23,7). Naše nutarnje poimanje života upravlja našim postupcima i reakcijama koje nas definiraju.

Možda sada mislite: „Ne želim da me moje ponašanje definira.“ Slažem se, to nije nimalo ugodna istina, ali ne možemo ignorirati Isusove riječi: „Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati“ (Evandjelje po Mateju 7,16).

Istina je da nas definiraju naši postupci, a ne naše namjere.

Ta spoznaja pokazuje koliko je silno evanđelje jer ima sposobnost promijeniti naše unutarnje misli, dakle, i naše ponašanje. Biti uistinu dotaknut evanđeljem ne znači početi razmišljati na novi način ili emocionalno reagirati drugačije nego do sada, već doživjeti duboku promjenu percepcije i uvjerenja, praćenu iskrenom promjenom ponašanja.

Dopokajanja dolazi kad se probudimo za istinu, potpuno uvjereni u dubini naših bića da je naša dotadašnja filozofija razmišljanja ili naše ponašanje u potpunoj suprotnosti Božjemu. Ova iskrena spoznaja rezultira potom ne samo promjenom mišljenja, nego i promjenom želja i ponašanja. Odlučno odbacujemo sve želje i ljubavi protivne Bogu, odmičemo se od njih – čak ih počinjemo i mrziti. Pokajanje je istinska poniznost, a poniznost otvara vrata Božjoj nezasluženoj milosti koja nas osnažuje za pobožan život.

Nevjernik

Pokajanje se odnosi i na nevjernika i na vjernika, no, na ponešto drugačiji način. Prvo ćemo se osvrnuti na nevjernika.

U prethodnom smo poglavlju vidjeli da Ivan Krstitelj, Isus i njegovi učenici više puta ponavljaju: „Pokajte se i obratite k Bogu.“ Te dvije zapovijedi zapravo su povezane i ovisne jedna o drugoj. Drugim riječima, nemoguće je izvršiti jednu bez druge jer su poput dvije strane istog novčića. Biblijsko pokajanje jest obraćanje k Bogu u svim aspektima. Svatko tko stvarno dođe k Isusu zapravo kaže:

Živio sam po vlastitim prosudbama, ali sada znam da sam bio u krivu. Od sada nadalje svim svojim srcem, umom i djelima prihvatit ću ono što Bog kaže da je najbolje za mene.

Takva osoba iz sveg srca (što uključuje intelekt, emocije i volju) odlučuje vršiti Božju volju. Zauzvrat će moći čuti Božji glas. I

ponovno nam Isus govori: „Ako tko hoće (želi) vršiti volju njegovu, prepoznat će da li je taj nauk od Boga“ (Evandjelje po Ivanu 7,17). Prilikom pokajanja, nevjernik iz stanja u kojem je sam odlučivao za sebe prelazi u stanje potpune podložnosti Bogu, zbog čega mu srce postaje sposobno čuti Božji glas.

Kad se nevjernik iskreno pokaje, izlazi iz idolopoklonstva i ulazi u stanje potpune podložnosti i poslušnosti Božjemu autoritetu. U biti, on izjavljuje: „Neću više prihvaćati misli, uvjerenja, razmišljanja ili argumente koji se uzdižu iznad Božje riječi.“ Pavao hrabro izjavljuje:

Ta oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego božanski snažno za „rušenje“ utvrda. „Obaramo“ mudrovanja i svaku oholost koja se podiže protiv spoznanja Boga i zarobljujemo svaki um na pokornost Kristu.
(Druga poslanica Korinćanima 10,4-5)

Božje oružje je Njegova riječ, mudrost i savjet. Oružje svijeta je filozofija današnjeg društva, kulture, običaja, zakona i životni stilovi protivni Božjoj riječi. Možda se pitate: „Svijet ima oružje?“ O da, paklena vojska neumorno napada putem svjetskih sustava ne bi li poljuljala i kršćane i nevjernike.

Obratite pozornost na termin „rušenje“ i „obaranje“ u gore spomenutom biblijskom tekstu. Iste te riječi često se spominju u Starome zavjetu kad se narod odvraća od idolopoklonstva. Izrael je trebao porušiti, uništiti, oboriti podignute idole. (Nemojte zaboraviti što su oni zapravo radili; korijen idolopoklonstva su obrasci ostajanja u nekom grijehu. To su zapravo uništavali, a ne samo uzvišice).

Princip o kojem Pavao govori nije ništa drugačiji. Služimo se Božjom riječi za suočavanje s idolopokloničkim mislima u muškarcima i ženama koji su daleko od Boga. Čineći to, dovodimo slušatelje do pokajanja (rušenja i obaranja) za svako mudrovanje,

razmišljanje, argumentiranje ili neposlušnost Božjem autoritetu. To zapravo znači pokajati se za neki grijeh. Čineći to, osoba se obraća k Bogu, postajući slobodna.

Filozofska razlika

To nas dovodi do ogromne filozofske razlike u današnjem kršćanstvu, pogotovo na Zapadu. Velik dio vođa vjeruje da izgubljene možemo dosegnuti samo ako se naše propovijedanje fokusira isključivo na one dijelove evanđelja koji nikoga ne prozivaju. Drugim riječima, ako ostanemo pozitivni i suzdržimo se od ukazivanja na grijeh i nužnosti pokajanja. S takvim pristupom, svjesno ili nesvjesno, postajemo poput prodavača koji, u želji da uvjere kupce u prednosti svojih proizvoda, izbjegavaju pričati o njihovim nedostacima. Nažalost, ovo je uvjerenje postalo gotovo pa uobičajena metoda doseganja izgubljenih duša.

Dvije su očite prednosti ove pogrešne filozofije u kršćanstvu. Kao prvo, nećemo ljude ubijati u pojam. Legalizmu doista nedostaje suosjećanja jer su legalisti više usmjereni na slovo zakona, zaokupljeni željom da budu u pravu, da kontroliraju tuđe ponašanje te da njihov autoritet bude priznat. I zbog svoje grubosti, legalizam za sobom ostavlja ranjene duše koje više nemaju volje tražiti Boga jer su ih pojedinci ili institucije koje predstavljaju Isusa ubili u pojam. Legalizam je jedan od glavnih razloga zbog kojeg se sve više ljudi udaljava od pravog odnosa s Bogom.

Isus je naveo neke od posljedica legalističke „službe“: „Zaključavate kraljevstvo nebesko pred ljudima; sami ne ulazite, a ne date ući ni onima koji bi htjeli“ (Evanđelje po Mateju 23,13).

Dakle, naša želja da se maknemo od legalizma potpuno je ispravna, ali ne možemo onda otići u drugu krajnost. Zar bismo zbog straha od upadanja u nešto što je nekoć štetilo ljudima trebali izbjegavati pravu novozavjetnu službu? Zar bismo trebali izbjegavati bilo kakvo suočavanje s grijehom i poziv na pokajanje

zato da bismo izbjegli i samu naznaku legalizma? Zar ćemo zbog nečeg lošeg odbaciti i sve što je dobro?

Trebamo se pozabaviti s tim stvarima jer ono što je danas postalo uobičajeno u evangelizaciji ne temelji se više na Bibliji. Kako nekome možemo ponuditi spasenje bez pokajanja ako u Bibliji jasno stoji da je pokajanje neophodno? I jesu li ti koji propovijedaju necjelovito evanđelje izgubljenima uopće spašeni?

Iduća „prednost“ izbjegavanja pokajanja je lakše dohvaćanje novoobraćenika i posljedično stvaranje veće službe, crkve ili kućne grupe. No, jesmo li zaboravili da je većina slijedila Aronov krivi naputak? Veličina naše zajednice ne znači da smo u skladu s Božjim srcem. Istina, a ne članovi, odlučujući je faktor.

Jesmo li zaboravili koja je cijena slijeđenja Isusa? Jesmo li prešli preko njegovih riječi da ostavimo grijeh (odreknemo se samih sebe) i uzmemo svoj križ (budemo spremni u svemu ga slušati)?

Ako se ne pozabavimo s grijehom, osoba koja prima Isusa nastaviti će živjeti po standardima ovoga društva umjesto po standardima Božje riječi. U našem društvu potpuno je prihvatljivo živjeti i spavati s nevjenčanim partnerom, prakticirati homoseksualnost, čak do točke sklapanja saveza krivo nazvanog brakom; opijati se; pušiti marihuanu i druge ilegalne tvari; zabavljati se gledajući nedolične, perverzne programe, videe ili filmove i još mnogo toga drugoga – a moj popis nije ni blizu kraja. A sva su ta ponašanja suprotna novozavjetnim zapovijedima.

Nebeski standardi

Zar u Novom zavjetu postoje neke zapovijedi? O da, zapravo ih ima više od pet stotina i odnose se na napuštanje različitih misli ili ponašanja. Apostol Pavao, čovjek koji je primio najveće otkrivenje Božje milosti, piše: „Obrezanje nije ništa i neobrezanje nije ništa, nego – držanje Božjih zapovijedi“ (Prva poslanica Korinćanima 7,19).

Na primjer, Bog jasno kaže da je seks izvan braka ne samo zabranjen nego će biti i suđen. Ovo nisu samo prazne riječi:

Jer dobro znajte ovo: nijedan bludnik, ili bestidnik, ili pohlepnik – taj idolopoklonik – nema baštine u kraljevstvu Kristovu i Božjemu. Nitko neka vas ispraznim riječima ne zavarava: zbog toga dolazi gnjev Božji na sinove neposlušne.
(Poslanica Efežanima 5,5-6)

Pa opet kaže:

Jer bludnicima će i preljubnicima suditi Bog.
(Poslanica Hebrejima 13,4)

Ovi se stihovi ne odnose samo na seks izvan braka, nego i na pornografiju i bilo kakvu seksualnu nečistoću. A kako će tražitelji Boga to znati ako im ne kažemo? Volimo li zapravo one kojima svjedočimo ako zadržavamo za sebe ove istine?

Bog jasno kaže da nijedan preljubnik, homoseksualac, lopov, pijanac (a to uključuje i pušenje trave) i oni koji prakticiraju druga slična društveno prihvatljiva ponašanja neće baštiniti Kraljevstvo Božje:

Ili zar ne znate da nepravednici neće baštiniti kraljevstva Božjega? Ne varajte se! Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni mekoputnici, ni muškoložnici, ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega.
(Prva poslanica Korinćanima 6,9-10)

Legalisti su napravili veliku štetu svojim nedostatkom iskrene ljubavi i suosjećanja. Koristili su riječi iz Novoga zavjeta, praćene svojim uvjerenjima i pravilima, da bi naveli ljude da se prilagode vrsti života koju oni odobravaju. No, jesmo li mi sada otišli u drugu krajnost, potpuno se odmaknuvši od Isusovih zapovijedi – bilo onih koje je sam govorio ili su ih zapisali njegovi apostoli?

Nedavno sam govorio u jednoj velikoj popularnoj crkvi na temu ovih stihova iz Prve poslanice Korinćanima. Nakon prve od nekoliko službi, pastor mi je rekao da ne spominjem više temu homoseksualnosti. Ironično, u isto nam je vrijeme u suzama prišla policajka koja je više od 20 godina živjela u lezbijskoj vezi, govoreći: „Treba mi knjiga o kojoj je večeras govorio, *Dobro ili Bog*. John mi je stvarno govorio danas.“

Kako će ljudi saznati za nebeske standarde ako mi nastavimo provoditi ovakvu filozofiju služenja? Pogledajte poruku Ivana Krstitelja. On je u svojim učenjima itekako prozivao grijeh tadašnjeg vremena. Govorio je bogatašima da pomažu siromašnima, lopovima da prestanu krasti, nasilnicima da prestanu zastrašivati druge i radnicima da budu zadovoljni svojim plaćama (vidi Evanđelje po Luki 3,10-14). Narod je putovao izdaleka u pustinju ne bi li ga čuo jer su čeznuli za istinom. Bili su poput te policajke na službi koja do tada nije bila svjesna ozbiljnih posljedica svojih životnih izbora.

Ivan Krstitelj javno je rekao Herodu, judejskom kralju, da krši Božju riječ preljubom sa bratovom ženom, a kasnije je zbog te istine izgubio glavu. Ivan nije nastojao ugoditi utjecajnom vladaru, nego je zaradio poštovanje. Da je izbjegavao javno suočavanje Heroda s njegovim grijehom, dulje bi živio. No, pogledajte dugoročni ishod: Isus pohvaljuje Ivana pred velikim mnoštvom (vidi Evanđelje po Mateju 11,7-15), a vječnu nagradu koju će primiti na Sudnji dan možemo samo zamisliti. Ivan je bio vjeran nebeskom standardu u dosezanju izgubljenih.

Pavao je činio istu stvar u svojim poslanicama i propovijedima. Njegova je poruka izgubljenima bila jasna: „da se pokaju i obrate k Bogu i čine djela dostojna obraćenja“ (Djela apostolska 26,20). Timoteju je zapovjedio: „Kao propovjednik Riječi pokaži narodu u čemu žive pogrešno“ (Druga poslanica Timoteju 4,3 AMPC). Drugom službeniku je rekao da to „ukorava sa svom vlašću“ (Poslanica Titu 2,15).

Pavao nije ostavljao prostora za kompromis. Jednom je dobio izvrsnu priliku propovijedati evanđelje bogatom i utjecajnom nacionalnom vođi Feliksu i njegovoj ženi Druzili. Veliki apostol im nije podilazio, nije im propovijedao pomirljivu poruku. Umjesto toga čitamo:

Nakon nekoliko dana stigne i Feliks sa svojom ženom Druzilom, koja bijaše Židovka; posla po Pavla i poslušao ga o vjeri u Isusa Krista. Kad Pavao stade raspravljati o pravednosti, uzdržljivosti i budućem Sudu, Feliks uplašen reče: »Zasad idi, a kad nađem vremena, pozvat ću te.«

(Djela apostolska 24,24-25)

AMPC prijevod to još više pojašnjava: „A kako je govorio o ispravnom životu, čistoći (kontroliranju strasti) i nadolazećem sudu, Feliks se uznemirio i jako preplašen rekao: „Odlazi“.

Čitajući cijelu priču, otkrivamo da je Feliks poslao po Pavla jer je htio čuti o Bogu i životu poslije smrti. Vladar je definitivno htio imati odnos sa svojim Stvoriteljem. Mogli bismo ga usporediti sa današnjim tražiteljima Boga, zainteresiranim nespašenim čovjekom koji dolazi u crkvu. Pavao je očito u svom propovijedanju dotaknuo Feliksov grijeh kojeg ovaj nije želio odbaciti jer se jako uplašio i rekao Pavlu da ide.

Danas to možemo usporediti sa utjecajnim nevjernikom koji nam dolazi na službu i kaže: „Neću se više vratiti, ova me poruka isprepadala!“ Zašto bi ga isprepadala? Možda zato što ne želi napustiti grijeh o kojem je propovjednik govorio?

Da je Pavao govorio kao što je slučaj u današnjoj zapadnoj filozofiji, njegova bi poruka bila ovakva: „Felikse, Bog te voli. Poslao je Isusa koji je umro da bi ti mogao biti spašen. Želiš li ga primiti u svoje srce? Ako želiš, ponovi za mnom ovu molitvu: ‘Isuse, dođi u moje srce i učini me djetetom Božjim.’“ I to bi bilo to.

Međutim, Pavlove su riječi uplašile Feliksa. Pavao je znao da Feliks može postati kršćaninom jedino ako se pokaje za svoje grijehе. Da je Pavao molio molitvu spasenja s Feliksom nakon ohrabrujuće i nimalo uznemirujuće poruke, Feliks bi bio prevaren. Bio bi uvjeren da je nanovo rođen, a zapravo bi i dalje bio nespašeni idolopoklonik. U biti, Pavlove bi riječi otvorile put za ulazak kriptonita u crkvu. No, Pavao, kao vjerni službenik Isusa Krista, nikada to ne bi učinio.

Znam da sve ovo zvuči jako ozbiljno, ali i mi bismo danas trebali biti isti takvi ambasadori evanđelja.

Konkretni koraci

Većina današnjih crkava izgrađena je tako što su ljudi ponavljali molitvu spasenja – jednostavnu recitaciju prihvaćanja Isusove žrtve za grijehе i pozivanja Isusa u srce. Zamislite kako bi vaša crkva izgledala da vodstvo počne pozivati ljude na pokajanje i okretanje Bogu. Što mislite, koliko bi ljudi ostalo u crkvi?

Ovako nešto možda je teško zamisliti, pogotovo crkvenim vođama. Međutim, zamislite kakvi bi bili oni koji bi ostali. Prvo veliko probuđenje bilo je poznato po tome da su propovjednici putovali po crkvama i propovijedali pokajanje, a oni koji su slušali poruku držali su se za stolce, padali s klupa, vrišteći i plačući u pokajanju, moleći Boga da ih spasi. I upravo su ti koji su se pokajali – od tisuća drugih – promijenili svijet. Cijeli su se gradovi okrenuli od svojih grijehа k Bogu.

Propovijedanje pokajanja možda će isprazniti naše crkve, ali zapravo će ih ponovno napuniti. Tražite Boga da vam pokaže potencijal pokajanja i molite ga da to oslobodi u vašem životu i vašoj crkvi.

TRI KRALJA

Ponovno čitanje šest knjiga Staroga zavjeta nadahnulo me na pisanje ove knjige.

Tijekom zadnjih 40 godina, više puta sam čitao i proučavao knjige o Samuelu, knjige o Kraljevima i knjige Ljetopisa. No, nedavno sam, kao nikada do tada, metodički pristupio molitvi i čitanju tih knjiga. Bio sam zadivljen kada mi je Bog otvorio oči za nešto što nisam do tada primijetio.

Ono što slijedi možda će se činiti odveć akademskim i čak pomalo dosadnim, ali samo navođenje zaključka, bez kratkog pregleda kraljeva iz Staroga zavjeta, umanjilo bi otkrivenje do kojeg sam došao. U opisu njihovih života krije se moćna istina koja nije očita ako se šest knjiga čita odjednom – zbog mnoštva priča u njima.

Svaki put do tada kad bih čitao te knjige, uvijek bih zaključio da postoje dvije temeljne kategorije kraljeva – oni koji su „činili što je ispravno u Božjim očima“ i oni koji su bili „idolopoklonici“. Međutim, tada sam shvatio da zapravo postoje tri skupine kraljeva.

Nijedan od izraelskih kraljeva nije činio što je ispravno u Božjim očima osim Jehua, no, i on je nažalost skrenuo s puta pred kraj svoga života. Vratimo se, dakle, Judi. Dvadeset je kraljeva vladao Judom,

osim Šaula, Davida i Salomona. Idolopoklonici su bili Roboam, Abijam, Joram, Ahazja, Atalija (kraljica), Ahaz, Manaše, Amon, Joahaz, Joakim, Joakin i Zedekija. Pod njihovom je vladavinom Judino kraljevstvo pretrpjelo velike teškoće i neprijateljske napade, koje često nisu mogli nadjačati te je narod stradao.

Zatim su tu kraljevi koji su činili što je ispravno. (David i Salomon su činili što je ispravno iako je Salomon posrnuo u poznim godinama.)

Nakon podjele kraljevstva, to su bili: Asa, Jošafat, Joaš, Amasja, Uzija, Jotam, Ezekija i Jošija. Međutim, popis ovih osam kraljeva može se podijeliti na daljnje dvije kategorije. Prva su kraljevi koji su činili što je ispravno u Božjim očima u svojim osobnim životima, ali nisu uništili uzvišice gdje je narod štovao idole.

Druga su kategorija kraljevi koji ne samo da su činili što je ispravno u Božjim očima u svojim osobnim životima, nego su i uništili uzvišice gdje je narod štovao idole. Uspjeh kraljevstva za vrijeme tih vladara bio je znatno drugačiji od onih koji nisu porušili uzvišice. Pogledajmo svakoga od njih.

1. David. Dok je on kraljevaio, u narodu nije bilo idolopoklonstva. Strastveno je ohrabrivao narod da služi Bogu svim srcem, umom, dušom i snagom. Nije gubio ratove, a njegovo je kraljevstvo postalo vrlo moćno. Svog je sina dobro postavio da započne svoju vladavinu.
2. Salomon. Većinu svoje vladavine, Salomon je slijedio put svoga oca Davida. Rezultat njegove poslušnosti, ne samo u njegovu životu nego i u narodu koji je vodio, bio je izvanredan. Čitamo: „Juda i sav Izrael živjeli su bez straha, svaki pod svojom lozom i pod svojom smokvom, od Dana sve do Beer Šebe, svega vijeka Salomonova“ (Prva knjiga o Kraljevima 5,5). Pogledajte ovo: nije im trebala pomoć

države jer su svi živjeli u izobilju. Njegova je vladavina bila toliko veličanstvena da su „dolazili od sviju naroda da čuju mudrost Salomonovu, od svih zemaljskih kraljeva koji su čuli glas o njegovoj mudrosti“ (Prva knjiga o Kraljevima 5,14). Zapravo, kasnije čitamo: „Sav je svijet želio vidjeti Salomona i čuti mudrost koju mu je Bog ulio u srce“ (Prva knjiga o Kraljevima 10,24). Također čitamo: „Bio je sretan i slušao ga je sav Izrael“ (Prva knjiga Ljetopisa 29,23). Narod je bio iznimno uspješan: „Salomon učini da srebra i zlata bude u Jeruzalemu izobila kao kamenja, a cedrova mnogo kao dudova u Šefeli“ (Druga knjiga Ljetopisa 1,15).

Međutim, s vremenom je Salomon prestao slušati Boga i oženio se s puno poganskih žena. One su okrenule njegovo srce prema drugim bogovima (prema grijehu) i posljedično, Gospodin je podigao protivnike koji su zaustavili Salomonov napredak i uzrokovali probleme kraljevstvu (vidi Prvu knjigu o Kraljevima 11,14;23). Rezultat ove neposlušnosti bila je podjela kraljevstva, od čega je njegov sin zadržao dva plemena, dok se ostalih deset plemena izgubilo.

Od ovog trena nadalje navodit ću samo Judine kraljeve:

3. Roboam. Činio je što je zlo u očima Jahvinim.
4. Abija. Činio je što je zlo u očima Jahvinim.
5. Asa. Strastveno je slijedio Boga. Ne samo da je činio što je ispravno u Božjim očima u svom privatnom životu, nego je agresivno uništavao i rušio uzvišice među narodom kojeg je vodio. Protjerao je muške i ženske hramske bludnice, riješio se svih idola te je uklonio svoju baku Maaku s dostojanstva velike kneginje jer je načinila gada Ašeri (vidi Prvu knjigu Kraljevima 15,11-13). Uklonio je i sve

idolske oltare, srušio svete stupove, uništio ašere i porušio poganska svetišta u svim Judinim gradovima. Zapravo je pozvao Judejce da se pokaju za grijeh. Naredio im je da traže Gospodina i drže njegove zakone i zapovijedi (vidi Drugu knjigu Ljetopisa 14,2-4).

I narod je imao koristi od toga što im je rekao da napuste svoje grijeh: „Sagradio je tvrde gradove u Judeji, jer je zemlja bila mirna“ (Druga knjiga Ljetopisa 14,5). Tijekom tih mirnih vremena, izgradio je utvrđene gradove po cijeloj Judeji. I nitko ih u to vrijeme nije pokušavao napasti. Kasnije je mnogobrojna vojska napala Asu i Judeju, no čitamo: „Uništio ih je Gospodin i njegova vojska, a Judina vojska oplijenila je sve te gradove, jer je u njima bilo mnogo plijena“ (Druga knjiga Ljetopisa 14,13). Ne samo da su porazili neprijatelje, nego su pronašli i mnogo plijena.

Jasno vidimo blagoslove u narodu zbog vođe koji ne samo da je u privatnom životu slijedio Boga i ostavio grijeh, nego je i narod pozvao da učini isto.

6. Jošafat. Još jedan kralj koji je činio što je ispravno u Božjim očima, u privatnom životu i u vodstvu. Pozvao je narod na pokajanje zbog idolopoklonstva (grijeha). Iz zemlje je protjerao preostale hramske bludnice, muške i ženske (vidi Prvu knjigu o Kraljevima 22,46). Uklonio je poganske hramove i Ašerine stupove iz Judeje (vidi Drugu knjigu Ljetopisa 17,6). U trećoj godini vladavine, poslao je knezove da uče po judejskim gradovima. Uzeli su kopije Božjeg zakona i putovali zemljom, poučavajući narod.

Koji su bili rezultati Jošafatova vodstva? „Jahvin je strah spopao sva zemaljska kraljevstva oko Judeje, tako da nisu smjela zaratiti na Jošafata. Sami su mu neki Filistejci donosili darove i novčani danak... Tako je Jošafat sve više

napredovao dok ne postade vrlo velik“ (Druga knjiga Ljetopisa 17,10-12). Zatim čitamo: „Jošafat je stekao veliko bogatstvo i slavu“ (Druga knjiga Ljetopisa 18,1). Čitave vojske su došle protiv njega i Jude, ali Bog je učinio da sami sebe unište, a da Judejci uzmu mnogo plijena.

Zatim čitamo:

„Zato je Jahve utvrdio kraljevstvo u njegovoj ruci... tako da je stekao veliko bogatstvo i slavu. Njegovo se srce hrabrilo na Jahvinim putovima.“
(Druga knjiga Ljetopisa 17,5-6)

No, jako je pogriješio jer je sklopio savez s Ahabovom obitelji, a oni su bili idolopoklonici. To ga je gotovo ubilo, a na kraju se njegov sin potpuno iskvario zbog toga. Prorok imenom Jehu suočio ga je: „Zar da pomažeš bezbožniku i da ljubiš Jahvine mrzitelje?“ (Druga knjiga Ljetopisa 19,1-2). Međutim, sve u svemu, i Jošafat i cijelo kraljevstvo živjeli su dobro zbog njegove poslušnosti, što je sigurno bilo vezano i uz suočavanje naroda s grijehom (idolopoklonstvom).

7. Joram. Činio je ono što je zlo u očima Gospodnjim.
8. Ahazija. Činio je ono što je zlo u očima Gospodnjim.
9. Atalija (kraljica). Činila je ono što je zlo u očima Gospodnjim.
10. Joaš. O njemu stoji zapisano: „Joaš je činio što je pravo u Jahvinim očima“ (Druga knjiga Ljetopisa 24,2). Međutim, što se tiče njegova vodstva, priča je potpuno drugačija. Nije porušio uzvišice. Drugim riječima, nije pozvao narod na pokajanje. Dalje čitamo: „Poslije Jojadine smrti došli su Judini knezovi i poklonili se kralju. Tada ih kralj poče

slušati. Judejci bijahu ostavili Jahvu, Boga otaca, i stali služiti ašerama i likovima“ (Druga knjiga Ljetopisa 24,17-18).

Narod koji je trebao biti pod njegovim utjecajem na kraju je utjecao na njega. Čitamo da je „došla Božja srdžba na Judejce i na Jeruzalem za tu krivicu“ (stih 18). Prorok mu je došao rekavši: „Zašto kršite Jahvine zapovijedi? Zašto nećete da budete sretni?“ (stih 20). I naposljetku: „Kad je prošla godina dana, diže se na nj aramejska vojska i, navalivši na Judu i Jeruzalem, pobi sve knezove u narodu i posla sav plijen kralju u Damask. Iako je aramejska vojska bila malena po ljudstvu, ipak joj je Jahve predao u ruke vrlo brojnu vojsku, jer ostaviše Jahvu, Boga svojih otaca. Tako su se Aramejci na Joašu osvetili“ (stihovi 23-24). Aramejci su ga ranili i potom ubili. Joašova vladavina primjer je vođe koji se nije pozabavio grijehom u zemlji, zbog čega je kraljevstvo pretrpjelo strašne posljedice.

11. Amasja. Čitamo: „Činio je što je pravo u Jahvinim očima, ali ne svim srcem“ (Druga knjiga Ljetopisa 25,2). „Uzvišica nije razrušio i narod je svejednako prinosiso žrtve i kâd na uzvišicama“ (Druga knjiga o Kraljevima 14,4). Posljedice su također bile strašne. Amasja je porazio Edomce i bio zbog toga vrlo ponosan. To ga je nagnalo da izazove izraelskog kralja Joaša na borbu. Joaš ga je upozorio da ne izaziva njegov narod. Amasja nije slušao te je bio poražen od izraelske vojske. Zarobili su ga. Tada Izraelci srušili četiri stotine lakata dugačak jeruzalemski zid i odnesoše sve zlato, srebro i posuđe iz Doma Jahvina. Uzeše i blago iz kraljevske riznice, a povrh toga i taoce. Amasja je bio ubijen (vidi Drugu knjigu Ljetopisa 25,11-28). Ponovno vidimo da kralj koji je u početku činio što je pravo u očima Jahvinim, ali se nije obračunao sa grijehom u narodu, nije dobro završio.

12. Uzija. Činio je što je pravo u očima Božjim i sve dok je tražio Gospodina, bio je uspješan. Postao je vrlo moćan i bogat. Iako nije zapisano što je učinio u vezi s idolopokloničkim mjestima štovanja u zemlji, znamo da je umro od gube zbog svog ponosa.

13. Jotam. O ovom kralju nema puno zapisa. Činio je što je pravo u očima Božjim, ali narod je i dalje bio pokvaren. „Ali ni on nije srušio uzvišica; narod je svejednako prinosiso žrtve i kâd na uzvišicama“ (Druga knjiga o Kraljevima 15,35). Posljedice su bile sljedeće: „U njegove je dane Jahve počeo slati protiv Judeje aramejskog kralja Resina i Pekaha, sina Remalijina“ (Druga knjiga o Kraljevima 15,37).

14. Ahaz. Činio je što je zlo u očima Jahvinim.

15. Ezekija. Ezekijin otac, Ahaz, bio je vrlo pokvareni kralj. Ahaz je zatvorio vrata hrama i zaustavio istinsko štovanje. Prva stvar koju je Ezekija učinio bila je ponovno otvaranje vrata Gospodnjeg hrama, uklanjanje svih uzvišica i popravljanje zgrade. O njemu stoji zapisano: „Činio je što je pravo u očima Jahvinim, sasvim kao njegov otac David. On je uklonio uzvišice, srušio je stupove, sasjekao je ašere i razbio zmiju od mjedi koju bijaše načinio Mojsije. Izraelci su joj sve do tada prinosisli žrtve“ (Druga knjiga o Kraljevima 18,3-4). Zatim je ponovno uspostavio svetkovanje Pashe. Bio je to veliki događaj, a kad je narod otišao, „zašli su po judejskim gradovima te su razbijali stupove, sjekli ašere i obarali uzvišice i žrtvenike po svem Judinu, Benjaminovu, Efrajimovu i Manaševu plemenu dokle god nisu završili“ (Druga knjiga Ljetopisa 31,1).

O Ezekiji stoji zapisano: „Prionuo je uz Jahvu i nikada se nije okrenuo od njega. Držao je sve zapovijedi što ih je

Jahve dao preko Mojsija. I Jahve bijaše s njim, pomagao ga u svim njegovim pothvatima“ (Druga knjiga o Kraljevima 18,6-7). Asirci su ga napali, ali na kraju je anđeo Gospodnji ušao u asirski kamp i pobio 185 tisuća vojnika. I kralju i narodu je išlo jako dobro samo zato što se kralj razračunao sa grijehom u zemlji.

16. Manaše. Nije činio ono što je pravo u očima Jahvinim.

17. Amon. Nije činio ono što je pravo u očima Jahvinim.

18. Jošija. Bio je radikalno poslušan kralj, i u svom privatnom životu, i vodstvu. O njemu stoji zapisano: „Kralj potom uzađe u Dom Jahvin s Judejcima, Jeruzalemcima, svećenicima i prorocima i sa svim narodom, od najmanjega do najvećega. I pročitao im sve riječi Knjige Saveza koja je nađena u domu Jahvinu“ (Druga knjiga o Kraljevima 23,2). Zatim je obnovio savez i zapovjedio svećenicima da iz svetišta Jahvina iznesu sve bogoslužne predmete što bijahu načinjeni za Baala, za Ašeru i za svu nebesku vojsku. Odredio je da sve to spale izvan Jeruzalema u poljima kidronskim, a pepeo je odnio na grobove onih koji su živjeli u idolopoklonstvu.

Toliko je toga učinio da se razračuna s neposlušnošću. U svojoj Bibliji zaokružio dijelove kad se spominje da je Jošija „uklonio, spalio, uništio, srušio“ i bilo što slično da bi se razračunao s grijehom Judejaca. Te se riječi javljaju dvadeset i pet puta samo u 23. poglavlju Druge knjige o Kraljevima. O ovom je kralju zapisano: „Nije bilo prije njega takva kralja koji se obratio Jahvi svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom, u svemu vjeran Zakonu Mojsijevu, a ni poslije njega nije mu bilo ravna“ (Druga knjiga o Kraljevima 23,25). I njemu i narodu bilo je jako dobro dok je on vladao.

19. Joahaz. Činio je što je zlo u očima Jahvinim.

20. Jojakim. Činio je što je zlo u očima Jahvinim.

21. Jojakin. Činio je što je zlo u očima Jahvinim.

22. Sidkija. Činio je što je zlo u očima Jahvinim.

Sažmimo priču o ovim kraljevima: onima koji su živjeli pobožne živote i razračunavali se s grijehom u narodu (idolopoklonstvom) išlo je dobro. No, tako nije bilo s vođama koji su živjeli pobožan život, ali su se propustili razračunati s grijehom naroda.

To bi nam trebala biti škola za naše crkve danas. Srljamo u nevolju ako ljudima samo kažemo da mole praznu molitvu spasenja, bez poziva na pokajanje. Što ako se naši „novoobraćenici“ uopće ne žele ostaviti svojih grijeha? Zapravo pozivamo idolopoklonike u naše crkve.

Mi koji vodimo crkve možemo privatno živjeti vrlo pobožne živote, no, ako se ne razračunamo s uzvišicama i grijesima u kojima narod živi, uslijedit će posljedice i završit ćemo poput nabrojanih kraljeva. Možda ćemo nakratko doživjeti uspjeh, ali nećemo dobro završiti. I nekolicini kraljeva koji se nisu razračunali s neposlušnošću naroda išlo je dobro jedno kratko vrijeme, ali njihov nedostatak pravog vodstva s vremenom im je došao glave.

Ako odlučimo svjedočiti ljudima izbjegavajući ikakvo suočavanje s grijehom, završit ćemo s idolopoklonicima koji vjeruju da su u ispravnom odnosu s Bogom. Zapravo, izlažemo svoje crkve duhovnom kriptonitu.

Konkretni koraci

Jako je lako izgubiti pogled na širu sliku dok gledamo detalje ili kako se kaže, od stabla ne vidimo šumu. To nam se može dogoditi i dok proučavamo Božju riječ, pogotovo kad promatramo dugačka povijesna razdoblja. Međutim, dubljim uvidom u vremenski tijek određenih povijesnih događaja, kao u ovom poglavlju, uočavamo obrasce koje inače ne bismo vidjeli. Vidimo širu sliku.

A šira slika Judine i Izraelove povijesti je da je Bog nagrađivao vođe koji bi otišli korak dalje i uz ispravan privatni život, preuzeli odgovornost za sve nad čim im je Bog dao vlast.

I vi možda niste kralj ili kraljica. Možda niste čak ni voditelj ili nadglednik na poslu. Ali posjedujete vlast koju vam je Bog dao nad određenim područjem. I o tome u kojoj mjeri preuzimate odgovornost nad tim područjem, a ne samo nad svojim privatnim životom, ovisit će snaga Božjeg djelovanja u vašem životu. Tražite Boga da vam otkrije vaše područje autoriteta i da vam mudrosti da znate preuzeti odgovornost i djelovati za pravednost u tom području. Zapišite što vam je rekao i napravite plan djelovanja.

UKLANJANJE KRIPTONITA

「 ČETVRTI DIO 」

SUOČAVANJE

Započnimo sada s uklanjanjem kriptonita na individualnoj i crkvenoj razini, suočivši se za početak s posljedicama neiskorjenjivanja te smrtonosne tvari.

U srednjoj smo školi trebali proći dvodnevni tečaj osvješćivanja o štetnosti konzumiranja ilegalnih droga, koji se sastojao od razotkrivanja strašnih posljedica zlouporabe droga. Tijekom svih mojih divljih mladenačkih godina kad sam izlazio, prije nego sam upoznao Isusa, nijednom se nisam drogirao – zbog straha od posljedica.

Naravno, postoji i nezdravi strah, od kojeg nas je Isus oslobodio. No, postoji i strah Gospodnji, sličan onome što sam doživio u srednjoj školi sa drogama, koji nas štiti od svega što nam može nauditi. Pismo kaže: „Bojmo se dakle da se, dok ostaje obećanje o ulasku u njegov Počinak, za koga od vas ne bi utvrdilo kako je zakasnio“ (Poslanica Hebrejima 4,1). I: „Ljubavlju se i vjernošću pomiruje krivnja, i strahom se Gospodnjim uklanja zlo“ (Mudre izreke 16,6).

U ovom ću se poglavlju ponovno obraćati kršćanskim vođama. No, poruka bi nas trebala upozoriti sve jer je vjernik „glava, a ne rep“ (Ponovljeni zakon 28,13). Svi smo pozvani biti ambasadori Njegova kraljevstva, što je uvažena služba vodstva.

Jesmo li u svjetlu Pisma preispitali svoje strategije u službi? Zašto se ustručavamo suočiti s uzvišicama grijeha? Ljudi željni poznavanja Boga računaju da ćemo im reći istinu. A mi im uskraćujemo put do iskrenog odnosa s Bogom. Štitimo li ih? Jesmo li ikada priznali sebi da im zapravo štetimo izbjegavajući im reći punu istinu? Zašto varati one koji dođu čuti istinu o vječnom životu?

Zar nije isto bilo s Angelom koja se, zato što joj nitko nije jasno rekao istinu, našla u vrlo nezavidnoj situaciji u svome braku. Zašto bismo htjeli da itko misli kako u odnos s Isusom može unijeti grijeh? To je nemoguće. Znači li to da im nudimo odnos koji zapravo ne postoji? Uvodimo li ih u iskustvo lažnog spasenja?

Promotrimo to iz različitih kutova. U obzir ćemo uzeti konačne posljedice za tražitelje, zatim vođe koji se ne žele pozabaviti s kriptonitom i naposljetku posljedice za crkvenu zajednicu. Dugoročna šteta za sve tri kategorije je ogromna.

Tražitelji

Sjetimo se da će u Dan suda *mnogi*, ne neki ili malo njih, doći Isusu potpuno uvjereni da mogu ući u Kraljevstvo Božje. No, čut će ove riječi: „Odlazite od mene, zlotvori“ (Evangelje po Mateju 7,23).

Tko su ti ljudi? Jesu li to lažni duhovnjaci? Pripadnici drugih religija? Članovi kultova? Ako promotrimo Isusove riječi, otkrit ćemo da su ti ljudi među nama; dolaze u crkvu i deklariraju se kao kršćani. On kaže: „Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima“ (Evangelje po Mateju 7,21). Isus govori o ljudima koji njega smatraju Gospodinom. Ne govori o Josephu Smithu, Muhamedu, Budi, Hare Krišni, Konfuciju, Rau, Siku ili bilo kojem drugom lažnom proroku ili bogu. Ne, ovi su ljudi – kojima je zabranjen ulaz – nazivali Isusa Krista svojim Gospodinom, i to strastveno.

Zašto se u ovom stihu riječ „Gospodine“ ponavlja dvaput? Kao što smo ranije rekli, ako se u Pismu neka riječ ponavlja dvaput, to nije slučajnost. Pisac želi nešto istaknuti. No, u slučajevima kao što je ovaj, ne radi se samo o isticanju nego i o naglašavanju emocija.

Na primjer, kad je do kralja Davida došla vijest da mu je Joabova vojska smaknula sina, njegova emocionalna reakcija bila je: „A kralj je pokrio svoje lice i vapio iza glasa: ‘Sine moj Abšalome! Abšalome, sine moj! Sine moj!’“ (Druga knjiga o Samuelu 19,5). Vjerojatno David nije dvaput ponovio riječi „sine moj“, nego je njegov žalosni jauk bio toliko strašan da je pisac ponovio te riječi kako bi čitateljima što vjernije prenio njegovu emociju.

Na isti je način Gospodar htio prenijeti snažne emocije koje su ti ljudi imali za njega. Nije se radilo o ljudima koji su se samo slagali s naukom da je Isus Krist Božji sin; oni su bili strastveni u svojim uvjerenjima. Govorimo o ljudima koji su bili ushićeni zbog svog kršćanstva i vjerojatno su puni entuzijazma s drugima dijelili svoju vjeru.

Ne samo da su se borili za istu stvar kao i Krist, nego su bili aktivno uključeni u službu:

*Mnogi će me u onaj dan pitati: ‘Gospodine, Gospodine!
Nismo li mi u tvoje ime prorokovali, u tvoje ime đavle
izgonili, u tvoje ime mnoga čudesu činili?’
(Evandjelje po Mateju 7,22)*

Iz ovih se stihova jasno vidi da se ti ljudi nisu držali po strani. Bili su aktivno uključeni u rad svojih crkvi. Osim toga, vrlo su otvoreno govorili o evandelju: „Nismo li u tvoje ime prorokovali“. Da pokratimo, aktivno su sudjelovali u mijenjanju tuđih života.

U prijevodu *Message Bible* stoji da će „tisuće“ doći u onaj dan. No, većina prijevoda koristi riječ „mnogi“. Grčka riječ je *polus*, a znači „brojnost, kvantitetu, količinu“ i često se koristi kao „većina“.

Kako bilo, Isus ne govori o maloj skupini ljudi nego o mnoštvu – zapravo, moguće je da govori o većini svih prisutnih.

Sažet ćemo: Isus govori o ljudima koji vjeruju u evanđelje – zovu Isusa Gospodinom, emocionalno su uključeni, svjedoče i aktivni su u službi. Vrlo lako bismo ih mogli nazvati pravim kršćanima. Po čemu su onda drugačiji? Kako se razlikuju od pravih vjernika? Isus nam kaže: „Tada ću im kazati: ‘Nikad vas nisam poznavao! Odlazite od mene, vi bezakonici’“ (Evanđelje po Mateju 7,23).

Ključna rečenica je: „vi bezakonici“. Kao prvo, što je to bezakonje? Grčka riječ je *anomia*. Grčki rječnik *Thayer's* definira je kao „stanje bezakonja, zbog neimanja zakona ili kršenja istoga“. Jednostavno rečeno, bezakonik se ne podlaže autoritetu Božje riječi. On ili ona griješi na dnevnoj razini bez osjećaja krivnje. To je moderni idolopoklonik. Dakle, bezakonje je oblik kriptonita.

Ne radi se o tome da se ovi muškarci i žene *povremeno* spotaknu. Oni svjesno, navikom ignoriraju, zanemaruju i odbacuju Božju riječ. Navikli su živjeti bezbožno – neki jednostavno ne misle ono što govore, drugi smatraju da određeni dijelovi Pisma danas ne vrijede, dok većina zapravo vjeruje da su prekriveni nebiblijskom milošću.

Nažalost, vjerujem da je jedan od razloga zbog kojeg ostaju u grijehu taj što ih vodstvo nikada nije pozvalo na pravo pokajanje. Nisu im rekli da je nemoguće donijeti idole u savez s Isusom Kristom. Da su stvarno spašeni milošću, prezirali bi i pomisao na grijeh, izlazeći iz svakog bezakonja u koje upadnu. Razapeli bi svoje tijelo s njegovim strastima i željama, težeći suobličavanju s Božjim karakterom i plodonosnošću. To je obilježje pravog vjernika.

Zanimljivo je primijetiti da Isus kaže: „Nikad vas nisam poznavao.“ Riječ „poznavati“ u grčkom jeziku je riječ *ginosko*, što znači „intimno poznavati“. Nikada nisu imali pravi odnos s

Njim. Iako su ga zvali „Gospodarom“ i „Gospodinom“, bila je to samo fraza jer ga nisu slušali. Dokaz da netko uistinu ima odnos s Bogom je da drži Njegovu riječ:

I po ovom znamo da ga poznajemo: ako zapovijedi njegove čuvamo. Tko veli: »Poznajem ga«, a zapovijedi njegovih ne čuva, lažac je, u njemu nema istine.
(Prva Ivanova poslanica 2,3-4)

Ova je rečenica u skladu s onim kako Isus započinje cijeli taj razgovor: „Dakle: po plodovima ćete ih njihovim prepoznati“ (Evangelje po Mateju 7,20). Djela o kojima Isus govori ne tiču se kršćanske službe, svjedočenja ili odlaženja u crkvu, jer će i oni kojima će biti zabranjen ulazak u nebo imati te iste kvalitete. Danas bi većina ljudi nazvala kršćaninom onoga koji naziva Isusa Gospodinom, vjeruje u njegov nauk, emocionalno je uključen i aktivno sudjeluje u kršćanskoj službi. No, jasno vidimo iz ovih Isusovih riječi da to nije odlučujući faktor u identificiranju pravog vjernika.

Dopustite mi da vam to ovako kažem: i pravi vjernik će sigurno imati te kvalitete. Zapravo, da ih nema, ne bi bio vjernik. Međutim, samo posjedovanje tih kvaliteta ne znači da je netko uistinu Božje dijete. Odlučujuće pitanje je: jesu li se pokajali i okrenuli od svih grijeha i sada strastveno žele slušati Boga? Ključni je lakmus test ovo: doživljavaju li Njegove riječi: „Idi i ne griješi više“ kao opcionalne ili obvezujuće (vidi Evangelje po Ivanu 5,14)?

Prenositelji poruke

Pogledajmo sada dugoročne posljedice za vođe ili prenositelje poruke evanđelja. Presuda izrečena u Pismu za one kojima je povjerena Božja riječ, a ipak odluče prešutjeti dijelove istine koji prozivaju čovjeka za grijeh, jako je ozbiljna. Pažljivo pročitajte ovo upozorenje koje Bog daje svojim službenicima:

Kad bezbožniku rekneš: 'Umrijet ćeš', a ti ga ne opomeneš i ne odvратиš od zla puta njegova kako bi mu život spasio, on će umrijeti sa svojega bezakonja, ali ću ja od tebe tražiti račun za krv njegovu. A kad opomeneš bezbožnika, a on se ne odvрати od bezakonja i od zla puta svojega, on će umrijeti zbog svoje krivice, a ti ćeš spasiti svoj život. Isto tako, odvрати li se pravednik od svoje pravednosti i stane činiti nepravdu, postaviti ću mu zamku i umrijet će jer ga ti ne opomenu zbog njegova grijeha; umrijet će, i njegova se pravedna djela više neće spominjati, ali ću od tebe tražiti račun za krv njegovu. Ako li ti pravednika opomeneš da ne griješi, i on zaista prestane griješiti, živjet će jer je prihvatio opomenu, a i ti ćeš spasiti život svoj.
(Ezekiel 3,18-21)

Promotrite molim vas učestalost riječi „opomenuti“ u gornjim stihovima. Dopustite mi da postavim iskreno pitanje pastorima, vođama i svim vjernicima jer svi smo mi pozvani na dosezanje izgubljenih i suočavanje onih koji su u grijehu, u ljubavi. Želite li biti odgovorni za sve one koje ste uvjerali da su u ispravnom odnosu s Bogom iako nisu jer ih niste opomenuli da napuste svoje grijehe? Žive u lažnom uvjerenju da su spašeni iako zbog nedostatka opomene nastavljaju živjeti u grijehu te će na Dan suda čuti: „Odlazite od mene“.

Znači li možda ispravno propovijedati evanđelje govoriti „opominjući svakoga čovjeka, poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti da bismo svakoga čovjeka doveli do savršenstva u Kristu“ (Poslanica Kološanima 1,28)? Ne trebamo samo poučavati nego i opominjati.

Razmislite o ovim vrlo jasno Božjim riječima: „Od tebe ću tražiti račun za njegovu krv“. Jeste li ikada razmišljali o tome da ćemo i u vječnosti biti svjesni svog nemara? Izaija nam kaže da će u novom nebu i na novoj zemlji:

Od mlađaka do mlađaka, od subote do subote, dolazit će svi ljudi da se poklone pred licem mojim» – govori Jahve. »Izlazeći, gledat ću trupla ljudi koji se od mene odmetnuše: crv njihov neće umrijeti i njihov se oganj neće ugasiti – gledat će ih s krajnjim užasom«.
(Izaija 66,23-24)

Mislite li da će oni od kojih će se tražiti račun za krv jednostavno zaboraviti da ljudi gore u ognjenom jezeru jer su ih oni propustili opomenuti?

Što mislimo, koji će biti konačan ishod naše filozofije da je dovoljno prihvatiti ljude takve kakvi su, nudeći im spasenje kroz „molitvu spasenja“, izbjegavajući pokajanje i tako im dajući lažnu nadu da su prikladni za nebo? Svojim smo slušateljima dali lažnu sigurnost, uklanjajući njihovu motivaciju da se iskreno pokaju. Sasvim je jasno da ćemo ih gledati s „krajnjim užasom“.

Sjetite se Pavlova upozorenja: „Zato vam u ovaj dan današnji jamčim: čist sam od krvi sviju jer nisam propustio navijestiti vam ništa od svega nauma Božjega“ (Djela apostolska 20,26-27). Pavao je itekako bio svjestan što je Bog rekao kroz Ezekijela svima koji govore Njegovu riječ. Ako ne budemo u potpunosti naviještali Njegove putove, Bog će nas držati odgovornima – i bit će naša krivica. Možda nam zato apostol Jakov poručuje: „Neka vas, braćo moja, ne bude mnogo učiteljâ! Ta znate: bit ćemo strože suđeni“ (Jakovljeva poslanica 3,1).

Budući da se nalaze u Pismu, ove riječi ne smijemo ignorirati ili ih uzeti olako. Bog nas upozorava da ne umanjujemo Njegove riječi, da ne uzimamo olako Njegov poziv na pokajanje zbog ustrajanja u grijehu. On to govori zbog svih vođa, kao i zbog onih koji traže. On nas voli, ali je Sveti Bog i priroda grijeha ne može opstati u Njegovoj prisutnosti. Otvorio je put, platio visoku cijenu i za naše oslobođenje i snagu da hodamo slobodni od grijeha. Kako ćemo izbjeći sudu ako zanemarimo bilo učenje bilo toliko veliko spasenje?

Je li vrijedno iz evangelizacije izostaviti ono na što nas Novi zavjet tako očito poziva? Zaključne riječi u Novom zavjetu su: „I tko oduzme od riječi proroštva u ovoj knjizi, Bog će mu oduzeti udio na stablu života i na svetom gradu – na svemu što je napisano u ovoj knjizi“ (Otkrivenje 22,19). Kako možemo ignorirati ovakvo upozorenje? Kako možemo sakriti prvi korak do pravog spasenja, pokajanje za grijeh, od onih koji su kod nas došli po istinu?

Mislimo li da znamo više od Boga? Mislimo li da je važnije pridobiti ljude da dođu u crkvu pa ćemo ih možda kasnije uvjeriti da se odvrte od grijeha? A prava istina je da ako smo nekome već rekli da je spašen jer je izmolio molitvu spasenja i prihvaćen je u „obitelj“, zašto bi osjećali hitnost da se pokaju? Već su „unutra“, „pokriveni milošću“.

Charles G. Finney bio je veliki evanđelist. Njegova je služba bila toliko silna da su se više nego jednom cijeli gradovi ili, jednom, cijeli dio New Yorka – Rochester, prestao s obavljanjem dnevnih poslova zbog njegovih sastanaka. Ponekad bi propovijedao o pokajanju i pozivao na spasenje večer za večeri, sve dok slušatelji ne bi sjedili na rubu svojih stolica. Nije se još molio s ljudima za spasenje. Na kraju, nakon nekoliko večeri, rekao bi nešto slično ovome: „Ako želite postati kršćani, na kraju sastanka možete doći da razgovaramo.“ Tisuće i tisuće su bile spašene na njegovim sastancima, a povijest je pokazala da je više od devedeset posto njegovih obraćenika ostalo u vjeri. Danas su te statistike puno niže. Njegov je uspjeh bio velik jer se držao nauka Novoga zavjeta; znao je da su te metode najbolje!

Zajednica

Sada na svjetlo dolazi značaj onoga o čemu smo govorili na početku ove knjige. Ako ponudimo spasenje nekome tko želi ostati u svom grijehu, otvaramo vrata svoje zajednice za kvasac grijeha. Svojevoljno griješenje širi se velikom brzinom, utječući na pojedince i zajednicu kao što je kriptonit utjecao na Supermana.

Ako se odbijemo razračunati s grijehom, oslabljujemo svoje crkve i zajednice i posljedično, svoja sela, gradove i narod koji zbog toga neće tražiti Božju slavu. Rana crkva mijenjala je cijele gradove, čak i regije zbog sile u Božjoj slavi. Zašto mi ne mijenjamo svoje zajednice u ovom 21. stoljeću? Naša je tehnologija toliko naprednija od one u doba rane crkve da bez problema može dosegnuti velik broj izgubljenih.

Zašto u Americi i ostatku Zapadnog svijeta cvjetaju abortusi, preljub, seksualni nemoral, homoseksualnost i rodna zbunjenost? Ne zato što naše društvo sve više napreduje. Isti taj trend porasta bezbožnosti mogao se vidjeti u četvrtom i petom stoljeću kada je crkva ohladnjela. Kada je kršćanstvo postalo popularno u Rimskome Carstvu, crkva se počela uklapati i njezina je učinkovitost izblijedjela sve dok svijet nije ušao u razdoblje poznato kao Mračno doba.

Što se mene tiče, ne želim da se to ponovno dogodi, a znam da je mnogo drugih vođa koji se slažu sa mnom. Nećemo prestati naviještati cijelu istinu u ljubavi i suosjećanju.

Molim vas, pridružite se i odlučno objavljujte istinu, bilo to popularno ili ne, prihvatili vas ili ne. Govorite Božju riječ koja može mijenjati živote, zajednice, gradove i cijele nacije. Ništa drugo nije prava ljubav prema našim bližnjima.

Konkretni koraci

U Kristovu tijelu ne postoji dio na kojem posljedice grijeha ne bi bile vidljive. Grijeh ne šteti samo ljudima iz vodstva, nego se širi od samo jedne osobe koja ga pusti u svoj život. Naša šutnja u vezi s grijehom može odvesti ljude u propast, zbog čega smo na kraju mi odgovorni za njihovu smrt.

Ponovno pročitajte zadnju rečenicu, ali ovoga puta tako da se odnosi na vas – moja šutnja u vezi s grijehom može odvesti ljude

u propast, zbog čega sam na kraju ja odgovoran ili odgovorna za njihovu smrt. Recite to naglas nekoliko puta, tako da uđe duboko u vas. Dopustite težini te istine da počiva na vašem srcu i umu.

Bog će od vas tražiti račun. Ne možemo više ignorirati grijeh. Kako se to odražava na vaš život? Na koji način mijenja vaš brak ili odgoj djece? Na koji način mijenja vaše razgovore u lokalnoj crkvi? Tražite Boga da vam da odgovore na ova pitanja, da biste mogli do kraja razumjeti kako živjeti u skladu s tom istinom. Potom pozovite prijatelja u kojeg imate povjerenja i podijelite s njim svoje planove za konkretno djelovanje.

TOLERANCIJA

Pogledajmo riječi koje je izgovorio naš uskrslu Kralj.

U zadnjoj knjizi Svetoga pisma Isus upućuje sedam poruka sedmorim azijskim crkvama. Da je njegova poruka bila upućena samo tim povijesnim crkvama, ne bi se nalazila u Svetome pismu. No, budući da se nalazi, ima proročko značenje. Drugim riječima, jednako se odnosi na nas i na njih tada.

Božja riječ je živa. Stoga ćemo Isusove izjave prenositi u sadašnjem vremenu, kao da se odnose na sve nas. Ako se prepoznate u njima, poduzmite nešto – bilo ohrabreni Njegovom pohvalom ili odgajani Njegovim blagim ukorom.

Tko je Jezabela?

Fokusirat ćemo se na crkvu u Tijatiri. Isus započinje nazivajući se Sinom Božjim, „u koga su oči kao plamen ognjeni, a noge mu nalik na mjed ugladenu“ (Otkrivenje 2,18). Mogli bismo interpretirati te riječi na način da kažemo kako su mu oči bile poput laserskih zraka koje vide u samu srž stvari, dok su mu noge bile poput bronce, što opisuje njegovu svemoćnu snagu.

Na naše oduševljenje, započinje hvaleći nas: „Znam tvoja djela: tvoju ljubav, i vjeru, i služenje, i postojanost – i tvoja posljednja djela obilatija od prvašnjih“ (Otkrivenje 2,19). Nema dileme: ne govori mrtvoj crkvi nego živoj i rastućoj.

Na samom početku, dakle, prepoznaje i pohvaljuje našu ljubav. U mrtvoj crkvi ili službi upravo ljubav stradava i hladi se prva, kako za Boga tako i za ljude. Nakon toga polako usahnu i drugi plodovi pravednosti.

Ne čudi stoga da Gospodin crkvu u Efezu ukorava upravo za napuštanje prve ljubavi. Ali ne i crkvu u Tijatiri. Isus pohvaljuje ljubav te crkve. Govori da je riječ o zajednici vjernika koji brinu jedni o drugima te napominje koliko je to važno u očima Božjim. Osobno vjerujem da Isus zbog toga prvo pohvaljuje našu ljubav, a tek onda govori o nečemu drugome, pa čak i o vjeri, služenju ili strpljivosti.

Nadalje, fenomenalno je i to da ta crkva raste u ljubavi, vjeri, služenju i strpljivosti. Prekrasno! Puko održavanje trenutnog stanja nije nešto s čim se može identificirati ta zajednica vjernika. Oni neprestano napreduju u ključnim područjima. *The Message* prijevod Biblije to kaže ovako: „Vidim sve što činite za mene. Prekrasno! Ljubav i vjera, služenje i ustrajnost. Da, prekrasno! Svakim ste danom sve bolji u tome.“ Svaki vođa ili član crkve bio bi počašćen da može od Gospodina čuti takve riječi.

No, odjednom se njegova pohvala pretvara u ukor:

Ali imam protiv tebe: puštaš ženu Jezabelu, koja se pravi proročicom, da uči i zavodi moje sluge te se bludu podaju i blaguju od mesa žrtvovana idolima.
(Otkrivenje 2,20)

Toliko toga možemo iščitati u ovim riječima. Kao prvo, pogledajmo ime Jezabela. Je li to ime neke stvarne povijesne osobe? Većina komentatora smatra da nije. U *New American* komentaru Otkrivenja stoji: „Nigdje se u grčko-rimskoj literaturi tog vremena ne spominje ime Jezabela. Da bi neki Židov nazvao svoju kćer Jezebelu vjerojatno je koliko i za kršćane da nazovu sina Juda ili za Židove da nazovu dijete Isus u razdoblju nakon prvog stoljeća.“

Prevoditelji prijevoda *The New Living Translation* očito se slažu s tim navodom jer Isusove riječi prevode kao „ta Jezabela“.

To bi bilo isto kao da za nekoga tko se stalno šali kažemo „taj šaljivdžija“. Ne radi se, dakle, o njihovu imenu nego o obrascu ponašanja.

Možemo, dakle, reći da se radi o utjecajnoj ženi, nazvanoj „Jezabela“, što joj nije bilo pravo ime. Vršila je veliki utjecaj i s vremenom je skupina vođa prihvatila njezinu poruku. U današnjem svijetu to može biti neki muškarac, žena ili, što je vjerojatnije, skupina vođa koji promiču određeni nauk. Kako bilo, važno je istaknuti da ovakva filozofija službe utječe na cijelu crkvu.

Zašto je Gospodin tako okarakterizirao tu ženu? Plod joj je vjerojatno bio sličan plodu Izabele, žene izraelskog kralja Ahaba, koja se spominje u knjigama o Kraljevima. Mnogo bi se moglo reći o toj drevnoj kraljici, no pogledajmo njezin utjecaj na izraelski narod. Promicala je idolopoklonstvo, zbog čega je Riječ Božja zamrla u narodu. Vođe su bili ušutkani, a ostatak naroda bio je potpuno zaveden. Samo je jedan čovjek, Ilija, imao hrabrosti ustati protiv toga.

Izabelin je utjecaj očit u trenu kad Ilija pozove narod da odabere između poslušnosti Bogu i grijehu. To je učinio pred Baalovim i Ašerinim prorocima, koje je ona plaćala. Ti su ljudi bili novinari, zainteresirane ciljne skupine, pisci zakona i odvjetnici Ilijina vremena. Narod se okupio, a Ilija je pred svom tom „elitom“ pozvao narod:

Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal (slika grijeha), slijedite njega.
(Prva knjiga o Kraljevima 18,21)

Nije dovoljna samo tiha vjera u slijeđenju Boga. Trebamo propovijedati Njegovu riječ, biti Njegovi ambasadori. Kako se to radi? Pavao jasno kaže:

propovijedaj Riječ, uporan budi – bilo to zgodno ili nezgodno – uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom.

(Druga poslanica Timoteju 4,2)

Ilija je bio jedini čovjek u cijelom Izraelu koji je dovoljno ljubio bližnje i pokazao im u čemu pogrešno vode svoje živote.

Izabelin utjecaj zastrašio je i vođe i cijelu zajednicu. Zašutjeli su, postali ravnodušni, zastrašeni, odlučni da više ne govore za Jahvu. Grieh je zavladao u njihovim životima, dok su ignorirali Riječ Božju. U Novom se zavjetu nešto slično počelo događati u crkvi. Isus to nije htio dozvoliti pa je pronašao slugu, apostola Ivana koji je – poput Ilije – odlučno stao za istinu.

Pravi problem

Sada se moramo zapitati govori li Isus crkvi u Tijatiri da su se stvarno upustili u seksualni nemoral i jeli hranu žrtvovanu idolima? Moguće je, ali ja bih sa zadržkom uzeo takvo tumačenje jer Pavao u poslanicama drugim dvjema crkvama ne osuđuje blagovanje hrane žrtvovane idolima (vidi Poslanicu Rimljanima 14 i Prvu poslanicu Korinćanima 10). Zašto bi Isus, dakle, osudio nešto što Pavao nadahnut Duhom Svetim odobrava? Renomirani komentatori navode: „Što se tiče navoda o seksualnom nemoralu, više je tumača sugeriralo da se ne radi o pravom seksualnom promiskuitetu jer takvo nešto što crkva zasigurno ne bi tolerirala. Umjesto toga, moguće je da se govori o duhovnoj i/ili doktrinalnoj nevjeri“ (*The New American* komentar knjige Otkrivenja).

Kako bilo, Isus ne stavlja naglasak ni na jednu od ovih stvari. Činjenje tj. nečinjenje na koje trebamo obratiti pozornost je *tolerancija*. On kaže: „puštaš“. Grčka riječ je *eao*. *Priručnik o Ivanovom Otkrivenju* detaljno definira tu riječ: „Značenje može imati pozitivnu konotaciju, u smislu „dopuštaš“, „dozvoljavaš“ ili negativnu, u smislu „ne zabranjuješ“, „ne staješ na kraj tome“, „ne sprječavaš“.

Ako malo promislimo, ovo je upravo nevjerojatno. Isus se ne obraća osobi ili u današnje vrijeme, osobama, koje poučavaju nauk kojim zavode Njegov narod i vode ga u idolopoklonstvo (grieh). On jasno kaže: „Dadoh joj vremena za obraćenje, ali ona neće da se obrati od bludnosti svoje“ (Otkrivenje 2,21). Očito, i prije je davao određena upozorenja, ali nažalost, nije ih htjela čuti.

Umjesto toga, on oštro upozorava one koji dopuštaju da se takav grieh i dalje čini; drugim riječima, ne bavimo se problemom nego poučavamo samo lijepe, ohrabrujuće i radosne dijelove Novoga zavjeta. A zapravo šutimo, poput Izraelaca u Izabelino doba. Mogli bismo to ovako reći: zamislite da smo svi zarobljeni u gorućoj zgradi, ali nitko od nas ne čini ništa da bi se spasio niti pomaže ikome drugome da se spasi. Jednostavno nastavljamo ohrabrivati jedni druge, govoreći si koliko smo blagoslovljeni, koliko se međusobno volimo, a paralelno nam se strop nad glavom ruši, kao i zidovi oko nas.

Slična dilema

Apostol Juda suočio se sa sličnom dilemom. Htio je napisati poslanicu braći kršćanima kako bi ih ohrabrio, podsjetivši ih na čudo spasenja, ali nije mogao. Kuću je zahvatio plamen. Morao se razračunati s kriptonitom koji se uvukao u crkve. Pogledajte njegove riječi:

Ljubljeni! Dok sam u svojoj brižljivosti kanio pisati vam o našem zajedničkom spasenju, osjetio sam potrebu da vas pismom potaknem da vojujete za vjeru koja je jednom zauvijek predana svetima. Jer ušuljali se neki, odavna već zapisani za ovaj sud, bezbožnici koji milost Boga našega promeću u razuzdanost i nijeću jedinoga gospodara i Gospodina našega Isusa Krista.
(Judina poslanica 1,3-4)

Ovaj je Božji čovjek strastveno htio pisati ljubljenima o prednostima, blagoslovima i obećanjima koja imamo u Kristu. Htio im je podići duh i ohrabriti ih, kao što bi i mnogi drugi htjeli.

Itekako se mogu poistovjetiti s tim. Jedna od većih emocionalnih borbi s kojima se često suočavam je želja, u pisanju i poučavanju, da ostanem na „ohrabrujućoj“ strani. Volim ohrabrivati druge – a tko ne voli? Međutim, Duh Sveti nas potiče da se pozabavimo sa svime što uništava dragocjenu Božju djecu.

Tako je i Judu iskrena i prava ljubav nagnala da napiše te riječi upozorenja. O čemu se radilo? Nečem malo drugačijem od onoga u crkvi u Tijatiri. Ti bezbožnici, prurušeni u pastore, vođe i vjernike, poučavaju ili, što je još vjerojatnije, žive prema uvjerenju da im je sve dopušteno zbog „opraštajuće milosti“, umjesto da na milost gledaju kao na istinsku „silu koja nas osnažuje“. Drugim riječima, kada netko poučava opraštajuću milost, to nas ne štiti niti nas osnažuje da se maknemo od kriptonita, nego nam daje zeleno svjetlo da živimo s malo ili nimalo granica pobožnosti. Društvo nam počinje diktirati kako trebamo živjeti jer je milost svedena na obično pokrivalo, umjesto da bude sila koja osnažuje. Stoga ranjivi vjernici mogu bez zapreka slijediti želje svoje pale prirode, kako im to diktira društvo i kultura, zbog čega postaju osjetljivi na kriptonit. A to nije svrha Božje milosti.

Juda se ne zadovoljava pukim *toleriranjem* kvasca grijeha koji se uvukao u crkve. Kao pravi otac, on štiti svoju djecu od izopačenog života koji ih odvlači od Boga. Isus njega ne bi ukorio, kao što je ukorio vođe crkve u Tijatiri. Ne, njega bi pohvalio.

Pavao, još jedan brižni otac, nije šutio u vrijeme podjela, svađa, nemorala, tužbi, lakomosti i ostalih bezbožnosti u crkvi. Previše je volio Božji narod da bi se odbio razračunati s brzorastućim kvascem grijeha u crkvi. Jakov i Petar nisu bili ništa drugačiji.

Ako pogledamo poruke ranocrkvenih otaca, oni su se s grijehom u Božjem narodu razračunavali koristeći oružje, pisanu i izgovorenu Božju riječ. Riječju su rušili svaku od svijeta oblikovanu ideju i opravdanje protivno Božjem nauku. Izabelini podanici nisu mogli zastrašiti ove vođe dok su obarali kulturološke idole!

Tko šuti, smatra se da pristaje

Kada govorimo o vodstvu crkve, šutnja je isto neverbalni oblik komunikacije. Predstavlja pristanak i odobravanje, kao da kaže: „To što radiš je u redu.“ Stara latinska poslovice kaže: „Tko šuti, smatra se da pristaje. Trebao je govoriti dok je mogao.“ Nitko od ranocrkvenih otaca ili vođa nije šutio dok se kriptonit uvlačio u živote onih koje su ljubili i za koje su bili odgovorni. Govorili su jer su znali da se radi o destruktivnom, otrovnom i smrtonosnom kvascu.

Apostol Ivan kaže: „Znamo: od Boga smo, a sav je svijet pod Zlim“ (Prva Ivanova poslanica 5,19). Društvo je prožeto zlom, a najrazornije je ono prikriveno. Da, zlo maskirano u dobro. Ta je zabluda nazvana „Eonom ovoga svijeta“ (Poslanica Efežanima 2,2).

Promotrimo to na ovaj način: u rijeci morate veslati protiv struje da biste išli uzvodno. Mi živimo u svijetu gonjenom strujama potpuno suprotnima kraljevstvu Božjem, no, ono što je još opasnije jest da su zamaskirane u dobro. Ako ne budemo govorili o tome, bit će to kao da smo podigli svoja vesla i pustili da nas riječna struja nosi. I dalje možemo biti okrenuti uzvodno, izgledati i govoriti poput kršćana, ali zapravo ćemo padati nizvodno zajedno s društvenom etikom našeg doba te ćemo izgubiti učinkovitost.

Podižući vesla, izbjegavamo neugodne sukobe, ali moramo imati na umu da se stvari neće promijeniti ako se s njima ne suočimo. Edmund Burke je napisao: „Sve što je potrebno da bi zlo pobijedilo jest da dobri ljudi ne čine ništa.“ Kulturološki idoli u srcima i umovima vjernika stvaraju utvrde ako vođe odluče šutjeti.

I kako zabluda raste, postajemo začarani onim što toleriramo. Odjednom počinjemo suosjećati i čak se slagati s onim što crpi našu nadnaravnu snagu. Nismo više opozicija, nego supkultura. I dalje smo etiketirani kao „kršćani“, postavši nositeljima konfuzije umjesto da budemo ambasadori moći. Svijet oko nas se pita: „Vidimo vaše crkve, slušamo vašu glazbu i vaše poruke ljubavi i milosti, ali gdje je dokaz postojanja Svemogućeg Boga?“

Pavao odlučno kaže da su oni koji se suobličavaju s ovim svijetom, iako se nazivaju kršćanima, zapravo neprijatelji križa. Da, neprijatelji!

*Jer često sam vam govorio, a sada i plaćući govorim:
mnogi žive kao neprijatelji križa Kristova. Svršetak im
je propast, bog im je trbuh, slava u sramoti – jer misle
na zemaljsko. Naša je pak domovina na nebesima,
odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa
Krista.*

(Poslanica Filipljanima 3,18)

Pažljivo pročitajte prvi stih. Kao prvo, govori o „mnogima“. Kao drugo, nisu neprijatelji zbog svojih riječi jer oni priznaju Isusa. „Ispovijedaju da Boga poznaju, ali djelima ga niječu“ (Poslanica Titu 1,16). Prerušeni su u pobožnost, ali svojim ponašanjem odaju da su neprijatelji; koje vodi njihova tjelesnost – požuda, zadovoljstva, status, popularnost, seksualni poroci, ogovaranje itd.

Pavao ne šuti – jasno ih proziva, ne tolerirajući grijeh. Pročitajte njegovu poslanicu da vidite koliko nas često upozorava i ukorava zbog bezbožnog i svjetovnog ponašanja. No, sjetite se da nam kroz Pavla zapravo govori Bog.

Izravno suočavanje izgovaranjem Božje riječi jedini je način za rušenje tih utvrda. Ako im se ne suprotstavimo biblijskim stihovima, zapravo dopuštamo tim filozofskim utvrdama da jačaju u srcima i umovima vjernika, kao i onima nevjernika.

Naše odbijanje konfrontiranja otvara vrata za kriptonitov utjecaj.

Suprotni rezultati

Koje su zaključne Isusove riječi toj crkvi? Nisu za one slaboga srca. Vrlo jasno kaže da će oni koji potpadnu pod to krivo učenje upasti u „veliku nevolju“ ako se ne odvrte od svojih zlih djela. To će biti znak po kojem će sve crkve znati da je On taj koji ispituje srca i bubrege te će svakome dati po djelima (vidi Otkrivenje 2,22-23).

No, evo radosne vijesti: onima koji ne potpadnu pod utjecaj kriptonita, koji se čvrsto budu držali Njegova Duha i Riječi, dat će vlast nad narodima... istu koju je Otac dao njemu.

Rezultati su potpuno suprotni: jednima zastrašujuće posljedice i propast, a drugima nedokučivu i neizrecivu nagradu. Možemo li si priuštiti neobraćanje pozornosti na ove upute, pogotovo uzevši u obzir da dolaze iz usta našeg uskrslog kralja osobno?

Konkretni koraci

Izabela je ušutkala Božje proroke, ubivši čak mnoge od njih. Samo se jedan usudio govoriti u Božju korist, a pogledajte što je sve Bog bio spreman učiniti za njega. Štitio ga je, brinuo o njemu, obasipajući ga nadnaravnim darovima i čudima kojima se i danas divimo.

Bog i dalje traži one koji će se zauzeti i govoriti za istinu. To ne znači samo biti kritičan. Nismo mi lovci na grijehe. No, u isto vrijeme, ne možemo si dopustiti da nas netko ušutka zastrašivanjem, brinući se kako će nas drugi gledati, hoćemo li ispasti netolerantni ili nešto slično tome.

Prvi je korak da ovo upozorenje prihvatite u svom životu. Što god da je potrebno, oslobodite se grijeha kojima ste se predali u prošlosti. Kad budete slobodni, počnite oslobađati druge, upozoravajući ih na opasnosti grijeha. Pavao piše: „Spremni smo kazniti svaku nepokornost čim bude savršena vaša pokornost“ (Druga poslanica Korinćanima 10,6).

Ako niste konfliktna osoba, tražite Boga da vam da ljubavi za druge, tako da ih možete suočiti s grijehom. Neka to bude iduća stvar koju trebate nadvladati. Potom, po Božjoj milosti, možete pomoći drugima da nadvladaju isto.

LJUBAV I ISTINA

Sada dolazimo do najkritičnijeg aspekta u uklanjanju kriptonita – motiva koji je iza samog uklanjanja. Nedostatak ili manjak ove snažne sile za uništavanje kriptonita najvjerojatnije motivira način našeg naviještanja evanđelja i našu službu. Sila o kojoj govorim nije ništa drugo doli Božja ljubav. Pavao nam to poručuje na vrlo snažan način:

Da više ne budemo nejačad kojom se valovi poigravaju i koje goni svaki vjetar nauka u ovom kockanju ljudskom, u lukavosti što put krči zabludi. Nego, govoreći istinu u ljubavi da poradimo te sve uzraste u Njega, koji je Glava, Krist.

(Poslanica Efežanima 4,14-15)

Lažni nauk, poput onog o kojem je Isus govorio crkvi u Tijatiri ili onog opisanog u Judinoj, Petrovoj, Ivanovoj i Pavlovoj poslanici, toliko je mudar da ga je lako zamijeniti za istinu. Neprijatelj je puno pametniji nego mislimo. Ako je mogao prevariti Evu u savršenom okruženju, ispunjenom Božjom prisutnošću, koliko lakše će prevariti nas u našem, iskvarenom svijetu? Što nas uopće može zaštititi od zablude lažnih nauka?

Odgovor je – istina, ali ne samo istina nego istina govorena u ljubavi. Istina bez ljubavi vodi nas ravno u područje „slova zakona“

koje ubija: u legalizam. To u konačnici pojačava zabludu, dovodeći do izbjegavanja ili čak uklanjanja biblijskih upozorenja koja su ključna za zdravlje crkve.

Legalizam nas ubija jer je okrutan i prepun mržnje. Da bismo se suprotstavili njegovoj brutalnosti, moramo isticati ljubav. No, ljubav bez istine uopće nije ljubav nego krivotvorina. Možda ima obličje ljubaznosti, naklonosti, blagosti i strpljivosti, što sve jesu naličja božanske ljubavi. No, ako je bez istine, neizbježno će i nas odvesti na put zablude.

Budimo iskreni; izbjegavamo govoriti određene biblijske istine jer smatramo da su izvan granica ljubavi koju toliko priželjkujemo. Istina koju izbjegavamo poziva ljude da ne ostanu kakvi jesu, nego da promijene svoje živote. A mi smatramo da pozivanje na pokajanje predstavlja nedostatak suosjećanja, nježnosti, ljubaznosti i ljubavi. Pa ipak, zamislite ovakvu situaciju: gledam u slijepca koji ide ravno u provaliju. Znam da će ako padne, umrijeti. Mogu ga pustiti da padne jer bi čovjek moje riječi mogao doživjeti kao negativne ili netolerantne. Ako ga ne zaustavim, umrijet će. Ako ga počnem ohrabrivati pozitivnim riječima, ali ga ne pozovem da promijeni smjer svoga kretanja, možda će mu posljednji koraci biti veseliji, ali će svejedno završiti na dnu provalije, mrtav. Je li išta od ovoga prava ljubav?

U našem društvu, a i u većini naših crkvi, takva iskrena ljubav doživljava se kao netrpeljivost i mržnja. Takav se stav uvriježio u umovima mnogih vjernika kao rezultat promatranja života iz perspektive sedamdeset ili osamdeset godina umjesto iz perspektive vječnosti. Zamislite ovo: Ako je moja perspektiva sreće promatrana samo u kontekstu trajanja jednog dana, mogao bih otići na svadbu i tamo pojesti sve kolače. Bio bi to jedan radostan i veseo dan. Međutim, ako imam šestomjesečnu perspektivu sreće na umu, drugačije ću gledati na te kolače. Pojest ću jedan ili možda nijedan. Jednostavno jer ne želim da me trbuh boli idući dan, ne

želim dobiti pet kila idućih nekoliko dana zbog prejedanja, niti želim dugoročno ugroziti svoje zdravlje.

Život moramo promatrati u kontekstu vječnosti da bismo razumjeli pravu ljubav. Ljubav koja je omeđena samo zemaljskim životom prihvaća ljude onakvima kakvi su, izbjegavajući pozive na promjenu. Svodi se na našu želju da pustimo ljude neka uživaju u preostalim koracima, na putu do vječne provalije. A prava ljubav iz perspektive vječnosti kaže: „Toliko mi je stalo do tebe da ću ti prouzročiti nakratko nelagodu, da te spasim od vječne muke, boli i neopisive patnje.“

Pravi pakao postoji. To nije metafora ili fraza, a nije ni privremeno mjesto kazne nego će se oni koji tamo odu „ondje mučiti danju i noću u vijeke vjekova“ (Otkrivenje 20,10). Možemo li samo tako ignorirati Isusove riječi: „I otići će ovi u muku vječnu“ (Evandjelje po Mateju 25,46) ili Pavlove riječi: „Oni će biti kažnjeni vječnom propašću, daleko od lica Gospodnjega i od slave njegova veličanstva“ (Druga poslanica Solunjanima 1,9)?

Vječno znači zauvijek – ne postoji drugačije tumačenje. Muka, bol i kazna ne mogu se ni opisati i traju vječno. No, ono što je još strašnije je udaljenost od lica Gospodnjega, i to ne samo u idućem, nego i u ovom životu. Reći ću nešto više o tome u idućim redcima.

Bog nije stvorio pakao za ljude nego za „đavla i njegove anđele“ (Evandjelje po Mateju 25,41). Sotona je prevario čovječanstvo, zbog čega smo postali dionici njegove sudbine. Isus nas je iz ljubavi došao osloboditi od naše kazne. Imajući na umu to veličanstveno spasenje, kako možemo na Njegov put izbjegavanja toj užasnoj sudbini gledati tako olako?

Vratimo se našoj ilustraciji s vjenčanjem i kolačima. Moja odluka da pojedem jedan ili nijedan kolač možda neće naići na tuđe odobravanje. Drugi bi mi mogli reći: „Pa daj, John, kolači

su stvarno dobri, jako su ukusni, dobro će ti doći, uživaj malo u životu.“

Ali ne, te izjave nisu ni blizu istine i zapravo će mi naštetiti. I ne radi se o tome da bih onda „uživao u životu“ već bih „uživao u danu“. A ovo je stvarnost: puno više ću uživati u životu ako na umu budem imao dugoročnu perspektivu. Isto je i s kraljevstvom Božjim.

Zašto bi inače Pavao trpio kamenovanje, višestruko bičevanje s trideset i devet udaraca, batinanje, danonoćnu muku i tjeskobu i mnoge druge nevolje? Mislite li da si je tako stjecao ugled, da je htio postati poznati govornik na konferencijama, privući mnoštva, biti poznati pisac? Ne, gonila ga je Božja ljubav, ona ga je privlačila. Gledao je u vječnu perspektivu i volio neustrašivo. Nije se zadovoljavao popularnošću pred istinom jer je volio ljude kojima je bio poslan navijestiti Krista.

Što je prava ljubav?

„Bog je ljubav“ (Prva Ivanova poslanica 4,8). On ne ljubi nego jest ljubav. Kako ćemo onda definirati tu ljubav?

Nedavno mi je Gospodin u molitvi progovorio: „Sine, moj se narod bavi sporednim značenjima ljubavi umjesto da prodre u samu srž definicije.“

Zatim sam se sjetio stihova: „Ljubav je strpljiva, dobrostiva je ljubav, ne hvasta se, nije neljubazna, ne traži svoje“, kao i mnogih drugih opisa ljubavi iz Prve poslanice Korinćanima i drugih dijelova Svetoga pisma. Tada me Sveti Duh upitao kako bih naučio malo dijete da razlikuje muškarca od žene. Bih li mu samo rekao: „Žena ima dvije noge, dva oka, nos, usta, dvije ruke, dvije šake i dvojica stopala“? Bi li to bio točan opis?

Uz tako općeniti opis, dijete bi moglo pogledati muškarca i reći: „Evo žene“, jednostavno zato što mu nisam rekao što točno razlikuje muškarca od žene. Nisam mu rekao: „Po ovome je žena drugačija od muškarca...“

Postoji ljubav koju i svijet poznaje: i ona je strpljiva, dobrostiva, nije nepristojna i u mnogočemu je slična Božjoj ljubavi. No, ono što razlikuje Božju ljubav od svjetovne ljubavi krije se u ovim riječima: „Jer ljubav je Božja ovo: zapovijedi njegove čuvati“ (Prva Ivanova poslanica 5,3).

A za slučaj da smo definiciju propustili u prvoj poslanici, Ivan, poznat kao apostol ljubavi, daje nam je ponovno u drugoj poslanici:

A ovo je ta ljubav: da živimo po zapovijedima njegovim.
(Druga Ivanova poslanica 1,6)

Definicija je drugačije od Pavlove iz Prve poslanice Korinćanima. Ivan nam ne opisuje kakva je sve ljubav nego ide u samu srž definicije – ono što razlikuje Božju ljubav od svih drugih. Ljubav je čuvati Isusove zapovjedi. Gospodin to jasno kaže na Posljednjoj večeri:

Tko ima moje zapovijedi i čuva ih, taj me ljubi.
(Evangelje po Ivanu 14,21)

Dakle, ako sam ljubazan, strpljiv, blag, nisam ljubomoran, grub, ne hvalim se niti nerviram, ali redovito varam svoju ženu i ne plaćam porez, ne hodam u Božjoj ljubavi.

Ako sam ljubazan, strpljiv, blag, nisam ljubomoran, grub, ne hvalim se niti nerviram, ali odobravam i potičem seksualni nemoral, poput homoseksualnosti koja je sada sve više prihvaćena i legalizirana u mnogim zemljama, ne hodam u Božjoj ljubavi.

Zapravo sam u zabludi i u puno opasnijoj situaciji od čovjeka koji je grub, ljubomoran, hvasta se i nervira jer on vjerojatno zna da je daleko od Boga. Ja, s druge strane, smatram da sam u ispravnom odnosu s Bogom jer me netko proveo kroz „molitvu spasenja“, a nikada se nisam pokajao za svoje grijehе. Jednostavno rečeno, ne živim po njegovim zapovijedima.

Dopustite mi da vam ukažem na nešto iznimno bitno: ne držimo Božje zapovijedi da bismo se spasili. Naprotiv, živimo po zapovijedima jer smo spašeni i jer je u nama Njegova ljubav. Poslušnost je dokaz potpunog predanja srca i života Njemu.

Dakle, ljubav koja je protivna Božjoj riječi i Božjim putovima nije ljubav koja traje vječno. Privremena je. Možemo se zbog nje osjećati dobro, pa čak i požrtvovno, uključeno i prihvaćeno, ali nije vječna. Ne vodi u vječni život. Jednoga će dana pasti s litice u vječnu provaliju, sve do ognjenog jezera.

Zašto je ta ljubav privremena iako se čini ispravnom? Adam i Eva su procijenili da je plod stabla spoznaje dobra i zla dobar te da će ih učiniti mudrima.

*Vidje žena da je stablo dobro za jelo ...
za mudrost poželjno.
(Postanak 3,6)*

Eva je vjerojatno prvo mislila nešto ovako: „Zašto bi nam Bog koji je ljubav zabranio da jedemo nešto što je dobro za nas? To nema smisla.“ I tako se odlučila za „dobro“ i „mudrost“ unatoč Božjem savjetu. Htjeli bismo znati „zašto“, ali dopustite mi da vam to izravno kažem: postoje neke stvari koje Bog traži od nas čak i kad ih ne razumijemo. Možemo li vjerovati da nas voli i kada nam kaže da se maknemo od nečega što nam se čini dobro? Možemo li se pouzdati u Njega? Ili postajemo suci koji onda Bogu govore što je dobro za nas, poput edenskog para?

Toliko je primjera o Božjoj otajstvenosti i pozadini Njegovih uputa, no dopustite mi da vam navedem samo jedan. Nakon gotovo četrdeset godina, još uvijek nisam upoznao osobu koja mi može reći zašto je Bog rekao proroku: „Ne jedi kruha i ne pij vode, niti se vraćaj istim putem kojim si došao“ (Prva knjiga o Kraljevima 13,9). Prorok nije poslušao ovu naizgled besmisleni zapovijed te je zbog toga izgubio glavu.

Da budem iskren, prava se ljubav može doimati suprotno našoj predodžbi o ljubavi. Zašto bi Pavao rekao korintskoj crkvi: „A ja ću najradije trošiti i istrošiti se za duše vaše. Ako vas više ljubim, zar da budem manje ljubljen“ (Druga poslanica Korinćanima 12,15)? Nije baš vjerojatno da je ova zajednica vjernika smatrala da ih Pavao ne voli! Mislim da su ga smatrali dogmatskim, legalističkim vođom koji ih je, da tako kažem, htio kontrolirati. Možda su ga čak smatrali licemjerom. No, to nije bila istina. Iznio im je istinu, upozorio ih, pozvavši ih na pokajanje, što se moglo činiti kao neljubav. No, njegove su riječi bile potaknute istinskom Božjom ljubavlju.

Govoriti istinu u ljubavi

Nakon svega rečenoga, vratimo se važnosti prave ljubavi. Pogledajmo opise ljubavi:

Ljubav je strpljiva.

Ljubav je dobrotiva.

Nije ljubomorna.

Ne hvasta se.

Nije neljubazna.

Ne traži svoje.

Nije razdražljiva.

Ne pamti zlo.

Ne raduje se nepravdi.

Nikada ne odustaje.

Ovo je ljubav, da živimo po Njegovim zapovijedima.

Ako govorimo istinu, ali smo neljubazni, nestrpljivi, ljubomorni, hvalimo se, ponosni smo, grubo, tražimo svoje, razdražljivi smo, pamtimo zlo, ne opraštamo, radujemo se nepravdi i odustajemo od ljudi, ne živimo po Njegovim zapovijedima. Možemo propovijedati pokajanje, vjeru u Isusa Krista i sve što piše u Pismu, ali nećemo to činiti iz prave ljubavi. Postali smo legalisti i povrijedit ćemo druge umjesto da ih dovedemo Kristu.

Jednom mi je prišao jedan mladić, rekavši mi: „Pozvan sam u službu u kojoj ti djeluješ. Trebam opominjati Kristovo tijelo!“ U srcu sam znao da mu motivi nisu ispravni. Duh Sveti mi je dao ove riječi za njega: „Želiš li znati kako djelovati u pravoj proročkoj službi?“

Ozario se, odgovorivši odmah: „Da, volio bih to.“

„Svaki put kada budeš nekoga ukoravao ili upozoravao, tvoje srce mora gorjeti od ljubavi za toga kome se obraćaš“, rekao sam mu.

Ostao je bez teksta na nekoliko trenutaka. „Uf, imat će Bog posla sa mnom“.

Rekao sam mu: „Jako sam ponosan na tebe. Da bi to rekao, trebaš biti vrlo ponizan. Bliže si svom cilju nego misliš. Srce ti je mekano.“

Ljubav više brine za drugoga nego za sebe. Stalo joj je toliko da nikome neće dopustiti da padne s litice. Ima sve karakteristike opisane u Prvoj poslanici Korinćanima 13, ali neće odstupiti od zapovijedi našeg Spasitelja i Boga.

Ljubav je ključna, toliko važna, ona je bit života. Tražite Boga da vam ispuni srce svojom ljubavlju, Njime osobno, da možete iskreno više mariti za druge nego za svoj vlastiti život. Možemo to tražiti – dubinu, širinu i visinu Njegove životvorne ljubavi.

Zato tražite, tražite ponovno, da vam ispuni srce božanskom, vječnom ljubavlju.

Konkretni koraci

Moramo ustati protiv grijeha koji želi poharati crkvu, ali u ljubavi, inače naša upozorenja neće postići željene rezultate. Bog nas opetovano kroz Bibliju upozorava, ali ga je Njegova iskrena ljubav nagnala da učini još više od toga – pošalje svog Sina da plati cijenu za sve grijeha koje nam je rekao da ne činimo.

To je ljubav koju trebamo imati dok govorimo drugima protiv grijeha. I samo je jedan izvor ljubavi – Bog. Bog je ljubav. Ako želimo rasti u ljubavi, moramo rasti u bliskosti s Bogom.

Ne mogu ni opisati koliko je za nas važno redovito provoditi vrijeme s Bogom, tražiti ga da nas ispuni svojom ljubavlju. Kad smo ispunjeni ljubavlju, svi će se naši strahovi od sukobljavanja raspršiti. Ljubav će nas nagnati na djelovanje u korist naših bližnjih, ne samo iz humanitarnih razloga, nego da bismo ih upozorili kad su u nevolji. Božja ljubav nas oslobađa, omogućavajući nam da istu tu slobodu donesemo i drugima. Odvojite danas vrijeme da iskreno tražite Boga – nemojte brzo odustati – da vas ispuni svojom ljubavlju.

UBIJANJE KRIPTONITA

Kada govorimo o grijehu, vjernici se mogu prepoznati u tri scenarija. U prvom su oni koji svjesno popuštaju grijehu jer su im srca tvrda. Ne dira ih puno to što Bogu slamaju srce. Gospodin tuguje nad njima: „No oni više ne znaju što je stid, ne umiju se više crvenjeti“ (Jeremija 8,12). Savjest im je otupjela do te mjere da ih za neke stvari više ni ne upozorava.

Druga skupina vjernika, koja je u jednako velikom problemu, su oni uvjereni u laž da smo svi mi grešnici po prirodi te da je Isusova krv dovoljno moćna da nas oslobodi od kazne, ali ne i od ropstva grijehu. Čvrsto se drže istine da smo u Kristu učinjeni svetima, ali vjeruju u laž da je nepotrebno živjeti svetim životom. Isti taj nauk propovijedan je u crkvi u Tijatiri. Pavao na to misli kad kaže:

Što ćemo dakle reći? Da ostanemo u grijehu da milost izobiluje? Nipošto! Jednom umrli grijehu, kako da još živimo u njemu.

(Poslanica Rimljanima 6,1-2)

Prva dva scenarija jasno se odnose na kriptonit, tj. svjesno ustrajanje u grijehu koji oslabljuje vjernika, kao i cijelu zajednicu. Pripadnici tih dviju kategorija *predani su grijehu*. Njima će Isus reći: „Odlazite od mene“ na Sudnji dan (vidi Evanđelje po Mateju 7,20-23).

Treća kategorija su oni koji se bore s grijehom. Žele izaći iz grijeha, ali ne mogu. Još uvijek nisu iz Božje riječi otkrili način na koji mogu ostvariti slobodu vjerom. Kada griješe, srca im se slamaju jer vole Boga. Iskreno se kaju, ali s vremena na vrijeme opet padnu u grijeh. Nažalost, jedna od stvari koja ih drži u ropstvu je krivnja i osuda zbog onoga u što su svezani. Sram zbog grijeha drži ih u ropstvu.

Ako spadate u treću kategoriju, molim vas, poslušajte me. Isus nam govori: „Pogriješi li tvoj brat, prekori ga; ako se obrati, oprosti mu. Pa ako se sedam puta na dan ogriješi o tebe i sedam se puta obrati tebi govoreći: ‘Žao mi je!’, oprosti mu“ (Evandjelje po Luki 17,3-4). Naš nam Gospodin govori da oprostimo bratu koji griješi i pokaje se više puta u danu zato što i nama naš Nebeski Otac oprašta (vidi Poslanicu Efežanima 4,32). Molim vas, zapamtite da vam je oprošteno ako ste više puta sagriješili, ali ste se svaki put iskreno pokajali i došli Bogu. Krv Kristova čisti vas kao da nikada niste počinili taj grijeh. Nemojte se kažnjavati jer to umanjuje veličinu Kristove krvi, kao da vi svojim djelima možete zaslužiti pravednost. To je nemoguće. Oproštenje je Božji dragocjeni dar.

O tom trećem scenariju htio bih govoriti u ovom poglavlju. Podijelit ću s vama osobno svjedočanstvo kako me Božja riječ oslobodila.

Nisam se mogao osloboditi

Kad sam imao dvanaest godina, prijatelji su me uveli u svijet pornografskih časopisa. Dijelili smo ih među sobom i, suvišno je i reći, vrlo brzo sam postao ovisan.

Sve je počelo s erotskim sadržajima, da bi vrlo brzo preraslo u pravu pornografiju. To me odvelo u svijet seksualnih fantazija koje više nisam mogao kontrolirati. Sjedio bih na satu u srednjoj školi, zureći u djevojke i zamišljajući seksualne odnose s njima. Seksualna požuda potpuno me zarobila.

U dobi od devetnaest godina predao sam život Isusu Kristu na kućnoj grupi na fakultetu. Trenutno sam bio oslobođen od mnogih grijeha: pijančevanja, psovanja, neprimjerenog ponašanja prema djevojkama, okrutnosti te su mnoga druga bezbožna ponašanja jednostavno iščeznula iz mog života. No, i dalje sam bio zarobljen u pornografiji i požudi. Bio sam svezan, u nemogućnosti da se oslobodim. Svaki put kad bih upao u taj grijeh, brzo bih se pokajao i iskreno tražio Boga da mi oprost.

Prije mog spasenja, nisam se zamarao zbog toga što me gonila seksualna požuda, nego bih svaki put popustio nadolazećoj želji. Nakon spasenja počeo sam se boriti protiv toga. Nisam htio gledati pornografske sadržaje jer sam znao da je to protivno pobožnom životu kakav bih trebao živjeti, no izgledalo je kao da je taj grijeh bio jači od moje snage da se oduprem.

U dobi od dvadeset i tri godine, 1982. godine, vjenčao sam se s Lisom. Mislio sam da će požuda nestati jer sam se oženio djevojkom iz svojih snova. No, to se nije dogodilo. Dapače, postalo je još gore. Gdje god bi u mojoj blizini bilo pornografskih sadržaja, ja bih došao u napast – poput metala koji se lijepi na magnet. To je utjecalo na Lisin i moj odnos, kako u bračnoj postelji tako i u svim drugim područjima intime.

Godine 1983. počeo sam služiti u crkvi, i dalje se boreći s pornografijom. Sve više mi je savjest bila uznemirena zbog toga. Služba mi je bila poslužiti pastoru, njegovoj obitelji i gostima koji bi došli u našu crkvu. Naša je crkva bila jedna od najpoznatijih u Americi, ugostili smo mnoge uvažene i poznate pastore i propovjednike. Jedan od njih bio je poznat po službi oslobođenja. U Aziji je proveo nekoliko godina, a svjedočanstva o oslobođenjima od poroka i demona bila su veličanstvena, ponekad čak i nevjerojatna. Bog ga je silno koristio. Njegovo je ime bilo Lester Sumrall.

U jesen 1984. godine, on je kod nas održao četverodnevni seminar, a ja sam bio zadužen za njegov doček. Tada sam ga već dosta dobro poznao jer nas je i prije posjećivao. Dok smo se vozili u autu, pomislio sam kako je to savršena prilika da s njim podijelim svoju borbu sa seksualnom požudom. Ponizio sam se i bio brutalno iskren jer sam htio biti slobodan! Lester mi je dao savjet poput pravog duhovnog oca. Pažljivo sam slušao svaku riječ, upitavši ga potom: „Molim vas, molite za moje oslobođenje.“

Molio se u sili, ali na moje razočarenje, nikakva promjena nije se dogodila u mom životu u narednim tjednima i mjesecima. I dalje sam se borio s požudom.

Otprilike devet mjeseci nakon toga, dali su mi stan da se povučem u osamu, molim i postim. Četvrtog dana posta, nikada to neću zaboraviti, bilo je to 6. svibnja 1985., bio sam oslobođen od duha požude dok sam bio u molitvi. Sveti Duh me uputio da naredim požudi neka napusti moj život. Učinio sam to, a vlast koja je sišla na mene bila je daleko iznad bilo čega što sam do tada iskusio. I danas sam slobodan, hvala Bogu!

Zašto tada?

Nakon što sam u slobodi živio nekoliko godina, donio sam pred Boga jedno pitanje koje me mučilo: „Oče“, rekao sam mu, „ne razumijem. Ponizio sam se pred Lesterom, tim velikim Božjim čovjekom. Mnogi su bili oslobođeni kroz njegovu službu, pa zašto ja nisam bio tog dana kad se molio za mene? Zašto sam bio oslobođen devet mjeseci nakon toga?“

Gospodin mi je počeo pokazivati moj život u tom razdoblju. Te jeseni, 1984., kada je Lester došao služiti u našu crkvu, svako sam se jutro molio barem 90 minuta. To sam činio nekoliko godina. Ustao bih u 5 sati ujutro, izašao van oko 5 i 30 i molio do 7 sati. Najstrastvenije molitve u tom razdoblju su mi bile: „Bože, koristi me da mnoge dovedem Isusu, da ozdravljam bolesne, oslobađam zarobljene. Oče, koristi me da cijele narode privučem Isusu!“

Molio bih to iznova i iznova, dan za danom, tražeći Boga da me unaprijedi u službi i otvori vrata koja nitko neće zatvoriti. Molio sam vrlo strastveno!

Jednoga dana te jeseni, molio sam kao i uvijek, vapeći Bogu kao što sam to činio mjesecima i godinama. Odjednom mi je Duh Sveti, u trenutku strastvene molitve, progovorio rekavši: „Sine, možeš pridobiti mnoge za Isusa, osloboditi mnoštva i iscijeliti bolesne, a svejedno završiti u paklu zauvijek.“

Ostao sam potpuno zbunjen. *Kako je ovo moguće? Govori li mi to stvarno Duh Sveti?* Bio sam pomalo sumnjičav, sve dok Duh Sveti nije prekinuo tišinu, ponovno mi rekavši: „Sine, Juda je ostavio svoj posao da bi me slijedio. Propovijedao je evanđelje, liječio bolesne u moje ime, oslobađao zarobljene u moje ime, a sad je u paklu.“

Odgajan sam kao katolik i u to sam vrijeme bio nanovo rođen pet godina, tako da mi je ovo što sada opisujem bilo potpuno nepoznato do tada. Drhtao sam, tresao se iznutra kad sam začuo Njegove riječi. Bojao sam se progovoriti. Bio sam potpuno zbunjen, ali sam znao da mi Bog govori. Divio sam se Njegovoj prisutnosti.

Napokon sam skupio hrabrosti i iskreno upitao: „Što onda trebam tražiti više od svega? Što je najvažnije?“

Tako jasno sam čuo odgovor: „Poznavati mene blisko.“

Nakon tog susreta, proučavao sam Bibliju, shvativši da je upravo to bila i Davidova, i Mojsijeva i Pavlova najdublja želja, kao i svih čiji su životi dobro završili. Pavao kaže:

Štoviše, čak sve gubitkom smatram zbog onoga najizvrsnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mogega, radi kojega sve izgubih i otpadom smatram: da Krista steknem.

(Poslanica Filipljanima 3,8)

Njegova je čežnja bila spoznati Krista blisko i iz te je spoznaje proizlazila njegova silna služba. Ja sam trčao za službom umjesto za bliskim poznavanjem Isusa. Tog se dana sve promijenilo.

Moje su molitve postale drugačije. Svakog bih jutra molio nešto slično ovome: „Gospodine, želim te poznavati koliko god je to jedan čovjek u stanju. Želim ti udovoljiti koliko god to jedan čovjek može. Otkrij mi svoje srce, pokaži mi što ti je važno, a što nije. Pouči me svojim putovima i neka bi ti moj život bio na radost...”

I dalje bih odlazio na molitvu rano ujutro, ali sada su moje molitve tako izgledale. Nisam ni shvatio što se događa, ali Bog mi je kasnije pokazao.

Dakle, odgovor na moje pitanje: „Zašto nisam bio oslobođen kad se Lester Sumrell molio za mene?” postajao je sve jasniji. Bog mi je tada progovorio, rekavši mi: „Kad si počeo evangelizirati, bojao si se da će te grijeh požude spriječiti da vršiš službu u koju sam te pozvao. Bilo te strah neuspjeha. Centar tvoje tuge bio si ti sam; bila je to svjetovna žalost.”

Nastavio je: „Devet mjeseci kasnije, zato što si vapio u želji da me upознаš blisko, tvoje se srce slamalo jer si svojim grijehom ranjavao moje srce. Znao si da sam umro da bi ti bio slobodan od tog grijeha i mrzio si sudjelovanje u bilo čemu zbog čega sam morao otići na križ. Centar tvoje tuge bio sam ja; bila je to božanska žalost.”

Pavao poručuje korintskoj crkvi:

Sad se radujem, ne što ste se ožalostili, nego što ste se ožalostili na obraćenje. Jer ožalostili ste se po Božju te zbog nas ni u čemu niste štetovali. Jer žalost po Božju rađa neopozivo spasonosnim obraćenjem, a žalost svjetovna rađa smrću.

(Druga poslanica Korinćanima 7,9-10)

Grčka riječ za „spasonosno“ u ovom stihu ne znači nužno nanovo se roditi. Riječ je *soteria* i definira se kao „sigurnost, oslobođenje, spasenje od opasnosti ili uništenja“ (WSNTDICT). Pogledajmo riječ „oslobođenje“ u toj definiciji i ubacimo je u gornje stihove: „Jer žalost po Božju rađa neopozivo obraćenjem koje vodi u *oslobođenje*.“ Bio sam oslobođen, izbavljen, a žalost po Božju to mi je omogućila.

Dvije žalosti

Dvije su vrste žalosti – božanska i svjetovna. Kako ih možemo razlikovati? Razlika se najbolje vidi na primjeru kralja Šaula i kralja Davida. Kao što smo govorili u prethodnom poglavlju, Šaul je odbio poslušati Boga prilikom svog sukoba s Amalećanima. Kad ga je prorok Samuel suočio s tim, nije htio priznati, ali Samuel nije popuštao. Tada je Šaul optužio narod; tek nakon što je prorok ustrajao, Šaul je napokon rekao: „Sagriješio sam.“ Nakon priznanja, brzo je rekao Samuelu: „Sagriješio sam, ali mi sada učini čast pred starješinama moga naroda i pred Izraelom“ (Prva knjiga o Samuelu 15,30). Centar Šaulove tuge bio je on sam. Samuel ga je osramotio, suočivši ga s grijehom pred starješinama i narodom. Htio je ponovno steći svoju čast.

Kralj David je, s druge strane, strašno sagriješio. Počinio je preljub s tuđom ženom i organizirao ubojstvo njezina muža da bi zataškao svoj grijeh. Prorok Natan ga je suočio s grijehom pred starješinama i narodom. Čim je grijeh bio razotkriven, David se bacio ničice rekavši: „Sagriješio sam protiv Jahve“ (Druga knjiga o Samuelu 12,13).

Šaul je rekao: „Sagriješio sam“, a David: „Sagriješio sam protiv Jahve.“ Velika je razlika. Davidu je srce bilo slomljeno jer je povrijedio srce Onoga kojeg ljubi. Centar njegove tuge nije bio on sam, dok je kod Šaula to bio slučaj. To se pokazalo istinitim i kad je David cijelu noć ležao pred Bogom, posteći sedam dana. Iskreno se kajao zbog svog grijeha protiv Boga. Jasno je to rekao zavapivši:

Tebi, samom tebi ja sam zgriješio i učinio što je zlo pred tobom: pravedan ćeš biti kad progovoriš, bez prijekora kada presudiš.
(Psalmi 51,6)

Centar svjetovne žalosti smo mi - koje su posljedice? Hoćemo li biti suđeni? Hoćemo li izgubiti poštovanje? Hoćemo li patiti zbog grijeha? Što će ljudi misliti o nama i tako dalje. Centar Božje žalosti je Isus: Povrijedio sam srce onoga kojeg ljubim i što god On odlučio, pravedan je i ja se predajem Njegovoj milosti.

Izađite iz toga

Bio sam slobodan, ali mi je um i dalje trebao biti obnovljen. Trebalo mi je otprilike dvije, tri godine za to. Prije svibnja 1985., ne bih se mogao oduprijeti grijehu ako bih bio u blizini pornografskih sadržaja. Sada sam se mogao oduprijeti i imao sam snagu da se okrenem i odem. No, ako bi lijepa žena prošla pored mene obučena u izazovnu odjeću, morao bih okrenuti glavu na drugu stranu, kako ne bih mislima dao priliku da odlutaju u krivom smjeru. To još uvijek nije bila potpuna sloboda koju nam je Isus osigurao. Oslobođenje nije bilo potpuno.

Nije isto *biti oslobođen* i *postati slobodan*. Bio sam oslobođen 6. svibnja, ali Isus kaže: „Upoznat ćete istinu i postat ćete slobodni“ (Evandjelje po Ivanu 8,32). Cilj je da postanemo slobodni, a za to istina mora prožeti cijelo naše biće.

Kako je prolazilo vrijeme, proučavao sam Riječ i molio, a moj je um počeo sve u vezi žena gledati na način kako On to vidi. Prva promjena u razmišljanju dogodila se kad je spoznaja preplavila moje srce da su žene kćeri. Znam da to ne zvuči kao neka duboka misao, ali za mene je bila. Duh Sveti mi je pokazao da je svaka žena mala djevojčica neke mame i nekog tate. Nisu komad mesa, kako sam na njih gledao prije oslobođenja.

Nakon toga sam primio još veće otkrivenje. Postalo mi je jasno da su sve žene stvorene na sliku Božju te da ih je On okrunio slavom i časti (vidi Postanak 1,26-27 i Psalme 8,5). Ponavljam, to možda ne zvuči jako duboko, ali meni je to otkrivenje u potpunosti promijenilo život.

Da sada na trenutak vidim pornografske scene, naljutio bih se! Da, ono što me prije toliko privlačilo sada mi se gadi. Sada ne moram okrenuti glavu ako privlačna žena prolazi pored mene, kao što sam činio nekoliko godina nakon oslobođenja. Mogu je pogledati ravno u oči i reći: „Dobar dan“, bez ikakvih neprimjerenih primisli.

Otkrio sam snagu milosti Isusa Krista. Shvatio sam da većina kršćana na milost gleda kao na spasenje, oproštenje grijeha i nezasluženi dar. I tu za većinu završava njezina uloga. Božja milost jest sve to, ali nas i osnažuje da se možemo promijeniti i činiti ono na što nas istina poziva.

Zar zaista vjerujemo da nas Isusov besplatni dar oslobađa od vječne kazne za grijeh, ali nije dovoljno moćan da nas oslobodi od vlasti grijeha? Nitko me u to ne može uvjeriti.

Ja znam! Iskusio sam Njegovu milost koja je u stanju promijeniti život i sada sam slobodan. Toliko sam mu zahvalan što je to učinio za mene i što će isto učiniti i za vas! Bila je to borba, a ne šetnja parkom; trebao sam biti uporan i ustrajati u molitvi. Vjerojatno će isto vrijediti i za vas. Radosna vijest je da ćete sigurno uspjeti jer Božja milost i ljubav ne mogu podbaciti. Ustrajte i postanite slobodni.

Konkretni koraci

Bog je vaš Spasitelj, nema drugoga. Nema programa od pet koraka, ljudskog truda niti popisa pravila koji vas mogu osloboditi od ropstva grijehu. No, to ne znači da će nas Bog osloboditi od grijeha dok mi sjedimo ne čineći ništa po tom pitanju. Bog će vas osloboditi, ali i vi morate nešto poduzeti. Trebate tražiti našeg Nebeskog Oca s pravim motivima srca – da ga poznajete blisko, a ne da nešto dobijete od Njega. I to će vas odvesti u slobodu.

Pitanje je koliko stvarno želite biti slobodni. Hoćete li odvojiti vrijeme da tražite Boga? Hoćete li se povući u osamu ako je to potrebno? Hoćete li vapiti sve dok ne budete u Njegovoj prisutnosti i primite Njegova obećanja? Hoćete li mu pristupiti, dopuštajući mu da uredi vaš odnos? Tražite li oslobođenje zbog svog odnosa s Njim ili samo zato jer vas grijeh priječi da živite onako kako biste htjeli? Hoćete li se poniziti i pustiti starješine da se mole za vas i savjetuju vas?

Izračunajte trošak svog ropstva, ali u isto vrijeme izračunajte i trošak svoje slobode. Onda tražite Boga svim svojim srcem. On čeka da vas blisko upozna!

GRIJEH KOJI TO NIJE

Jeste li podigli obrve u čuđenju pročitavši naslov ovog poglavlja?

Još je jedan aspekt idolopoklonstva o kojem nismo govorili, a može ga se definirati kao *grijev koji to nije*. Da bismo u potpunosti uklonili kriptonit, ne možemo ignorirati ovaj aspekt jer ga je najteže identificirati. Započnimo prispodobom.

Jednoga je dana uzvanik prokomentirao Isusu kako je blagoslovljen onaj koji će blagovati u kraljevstvu Božjem. Isus je iskoristio taj komentar da bi im prenio duboku istinu. Rekao je: „Čovjek neki priredi veliku večeru i pozva mnoge. I posla slugu u vrijeme večere da rekne uzvanicima: ‘Dođite! Već je pripravljeno!’ A oni se odreda počeli ispričavati“ (Evandjelje po Luki 14,16-18). Ključna riječ u ovoj prispodobi je „ispričavati“.

Jeste li ikada to doživjeli? Nekoga nešto zamolite, da vam pomogne, da dođe na večeru ili zabavu, da završi neki posao ili obavi neki zadatak ili bilo što drugo, a on vam da neki jadan izgovor. Što nam izgovori poručuju? Da im je ono što žele raditi važnije od onoga što ih tražite. U biti, oni kažu: „Moji prioriteti su drugačiji od tvojih.“

Isus kaže da ih taj čovjek nije pozivao na roštilj, hamburgere ili hot dog. Priređivao je veliku zabavu i svečano događanje. I činio je to da bi blagoslovio uzvanike. Tiskao je pozivnice, stavio ih u kuverte i poslao svima za koje je želio da dođu, ali svi su se krenuli ispričavati: „Prvi mu reče: ‘Njivu sam kupio i valja mi poći pogledati je. Molim te, ispričaj me’ (Evandjelje po Luki 14,18).

Postavit ću jedno jako važno pitanje: je li grijeh kupiti njivu? Naravno da nije. Jer da jest, ja bih bio u nevolji jer sam kupio nekoliko polja u svom životu. Međutim, kad kupovanje njive postane važnije od Gospodnje Riječi, to je grijeh – „grijeh koji to nije“. Točnije, to je idolopoklonstvo ili kriptonit.

Pogledajmo sad drugog čovjeka: „Drugi reče: ‘Kupio sam pet jarmova volova pa idem okušati ih. Molim te, ispričaj me’ (Evandjelje po Luki 14,19).

Opet pitam, je li kupovina jarmova ili u današnje vrijeme, je li kupovina opreme za posao grijeh? Naravno da nije. Kupio sam puno poslovne opreme u životu. Međutim, kada nam je ono što kupujemo važnije od Božje Riječi, to je grijeh. Ponavljam, to je grijeh koji nije grijeh ili točnije, to je idolopoklonstvo ili kriptonit.

Pogledajmo sada zadnjeg pozvanog:

Treći reče: ‘Oženio sam se i zato ne mogu doći’ (Evandjelje po Luki 14,20).

Dopustite mi da vas još jednom pitam: je li grijeh oženiti se? Ako jest, mnogi su u nevolji, uključujući i mene. Naravno da nije. Međutim, ako vam žena postane važnija od Božje riječi, to je grijeh. Radi se opet o grijehu koji to nije, točnije o idolopoklonstvu ili kriptonitu.

Mislim da je jasno što želim reći: ako bilo što ili bilo koga stavimo ispred Božje riječi, ono što nije grijeh postaje grijeh.

Razotkrivanje mog kriptonita

Kao što sam rekao ranije, u Isusa sam se zaljubio na drugoj godini studiranja na sveučilištu Purdue. Prihvatio sam ga kao Gospodina u svom bratstvu 1981. i bio sam lud za njim!

Nekoliko mjeseci nakon toga, u Purdueu je bila nogometna sezona. Kao student, imao sam sezonske karte za sve utakmice koje su se igrale na domaćem terenu. U dvije godine nisam propustio nijednu utakmicu. No, sada sam toliko bio uzbuđen zbog Isusa, da sam vrijeme koje bih proveo na utakmicama iskoristio za proučavanje Biblije. U bratstvu je bilo mirno i tiho jer su svi drugi bili na utakmicama. Bilo je to vrijeme vrlo kvalitetnih molitvi. Uživao sam u vremenu provedenom s Bogom više nego u utakmicama.

Nitko mi nije morao reći: „Ne bi trebao ići na utakmice.“ Nikad nisam pomislio da bi odlazak na utakmicu bio nešto pogrešno. Zapravo, na zadnjoj godini fakulteta otišao sam na mnoge utakmice.

Nakon što sam diplomirao na Purdueu, preselio sam se u Dallas, u Teksasu i nekoliko mjeseci nakon toga prihvatio poziciju u crkvi. Zbog veličine i utjecajnosti službe, imali smo više od četiristo zaposlenika.

U to je vrijeme momčad Dallas Cowboys bila jedna od najboljih momčadi Nacionalne lige američkog nogometa. Nisam bio njihov osobiti fan jer sam odrastao u Michiganu, ali često sam čuo da braća u crkvi svakog ponedjeljka pričaju o momčadi. Strastveno bi u detalje razglabali o utakmici koja se odigrala dan ranije – statistikama, najboljim potezima i, naravno, potencijalnom rasporedu u *playoffu*.

Čisto iz znatiželje, počeo sam gledati utakmice Cowboysa. Prvo samo četvrtinu ili dvije. Svidjelo mi se gledati ih jer su bili uzbudljivi. Osim toga, mogao sam inteligentno raspravljati o utakmicama s ostalom braćom u uredu.

No, kako je vrijeme odmicalo, sve sam se više zanimao za Cowboyse te sam počeo gledati utakmice od početka do kraja. Na kraju sam završio razgovarajući strastveno s televizorom, navijajući te ponekad i vičući na igrače. Nisam više htio propustiti nijednu utakmicu i nijedan dio utakmice. Čak i kad nije bila sezona, moji kolege i ja smo raspravljati o tome koliko će Cowboysi biti uspješni u idućoj sezoni. Postao sam njihov stopostotni fan!

Kad je došla iduća sezona, nisam mogao dočekati utakmice. Svake nedjelje nakon službe otrčao bih kući i sjeo pred TV, ne bih se ni presvukao – a u to smo vrijeme nosili odijela u crkvu. Ponekad bih samo sjeo tamo zalijepljen za TV iako mi je bilo neudobno u toj odjeći i trebao bih otići na WC. Nisam htio propustiti utakmicu.

U poluvremenu bih se onda presvukao. Ako je Lisi trebala pomoć oko nečega, ma nema šanse. „Dušo, Cowboysi igraju“, rekao bih. Jeli bismo u poluvremenu ili još bolje, kad bi utakmica završila – nikada za vrijeme utakmice.

U to sam vrijeme znao sve rezultate momčadi. Pažljivo bih ih proučavao, neprestano mozgajući kako se Cowboysi mogu poboljšati. Sada sam ja vodio sve diskusije na poslu. Neki su ljudi iz crkve imali ulaznice za sezonske utakmice i ja bih rado prihvaćao svaki poziv da odem na stadion i gledam utakmicu. Nikada nisam koristio *loše izgovore* da ne odem.

Sada ćemo „premotati“ događaje sve do iduće sezone. Kratko prije toga molio sam nešto što sam smatrao dosta jednostavnim i naizgled nebitnim. Međutim, nisam ni razmišljao da će mi to promijeniti život. Moja je molitva bila sljedeća: „Gospodine, molim

te, očisti mi srce; želim biti svet, odvojen za tebe i ako u mom životu postoji nešto što ti nije ugodno ili ti uzima prvo mjesto u mom srcu, razotkrij to i pomози mi da to uklonim iz svoga života.“

Nogometna sezona se bližila, kao i *playoff*. Došao je i dan najvažnije utakmice. Cowboysi su igrali protiv Philadelphia Eagleasa, a pobjednik je išao u *playoff*, dok bi gubitnik ispao. Bio sam zalijepljen za TV – nisam čak ni sjedio nego sam stajao pred ekranom. Igrala se zadnja četvrtina, još je samo osam minuta bilo do kraja. Cowboysi su imali četiri boda manje, ali su polagali nade u najboljeg beka koji je upravo pretrčavao teren. Hodao sam gore dolje, frustrirano se derao na svaku pogrešku ili bih pak reagirao pretjerano radosno zbog svakog dobro odigranog poteza. Napetost zbog neizvjesnosti se mogla rezati nožem.

Odjednom, bez ikakva upozorenja, Božji me Duh pozvao na molitvu. Iznenadna hitnost me preplavila – *moli, moli, moli!* Duboko u srcu osjetio sam teret, snažnu želju da molim. Znao sam da taj osjećaj hitnosti znači da me Duh Sveti želi odvući od svega što radim kako bih molio.

Rekao sam naglas: „Gospodine, još je samo osam minuta do kraja utakmice. Molit ću kad završi.“

Osjećaj hitnosti nije nestao, niti je popuštao u intenzitetu.

Prošlo je nekoliko minuta. I dalje tražeći rasterećenje, uzviknuo sam: „Gospodine, molit ću pet sati nakon što utakmica završi. Još je samo šest minuta do kraja!“

Cowboysi su imali loptu. Jednostavno sam znao da će doći k sebi i pobijediti. No, osjećaj hitnosti da molim i dalje me nije napuštao. Zapravo, postajao je sve snažniji. Bio sam frustriran. Nisam htio prestati gledati utakmicu.

Rekao sam naglas: „Gospodine, molit ću ostatak dana, čak i po noći ako je to ono što Ti želiš!“

Pogledao sam utakmicu do kraja. Cowboysi su pobijedili, a budući da sam dao obećanje Bogu, odmah sam ugasio TV. Otišao sam ravno u ured, zatvorio vrata i spustio se na pod da molim. No, hitnost da molim me napustila. Nisam više osjećao nikakav teret, čak ni najmanji osjećaj tereta. Nisam osjećao ništa.

Trudio sam se nekako to proizvesti. Molio sam se, ali moje riječi nisu išle dalje od stropa. Nije mi trebalo dugo da shvatim što se događa. Odabrao sam utakmicu ispred Boga. Bogu sam dao *loš izgovor* zbog kojeg sam odabrao nešto drugo prije Njega.

Zabio sam glavu u tepih, uzviknuvši: „Bože, da me netko pitao tko mi je važniji, Ti ili Dallas Cowboysi, bez razmišljanja bih rekao: ‘Bog, naravno!’ Ali ovim sam pokazao tko mi je stvarno važniji. Trebao si me, a ja sam odabrao utakmicu. Molim te, oprosti mi!“

Istog sam trena u srcu čuo: „Sine, ne želim tvoju žrtvu petosatne molitve; želim poslušnost.“

Bilo koje područje života

Ova se vrsta idolopoklonstva može dogoditi u bilo kojem području života. Sjećam se, u istom tom razdoblju, jednog jutra kad sam se upravo spremao izliti pahuljice u posudu. Volim ujutro jesti pahuljice! No, tog sam jutra čuo Božji šapat: „Želim da postiš.“

Sjećam se da sam gledao u pahuljice sa silnom željom da ih pojedem. Rekao sam: „Gospodine, idući tjedan ću ući u trodnevni post.“ Bio je to još jedan loš izgovor da ne poslušam ono što me tražio da učinim. Pokazao mi je tada da mi je hrana idol. Bio sam u stanju propustiti dragocjene trenutke s Njim jer je moja želja za hranom nadjačala želju za Njegovom prisutnošću i Riječi.

Kad je moja ljubav za golf izmakla kontroli, Duh Sveti me na sličan način potaknuo da cijeli svoj set palica poklonim jednom drugom pastoru (nije imao takvih problema s golfom).

Nakon što godinu i pol dana nisam igrao golf, Gospodin je stavio na srce profesionalnom igraču golfa da mi pokloni svoju opremu vrijednu nekoliko tisuća dolara. Bio sam u šoku. Nekoliko mjeseci nakon toga, jedan pastor mi je rekao da mu je Bog stavio na srce da mi pokloni svoj set palica. E sad sam stvarno bio zbunjen!

Čim sam ostao sam, upitao sam Gospodina: „A što ću sa svom tom opremom za golf?“

„Idi i igray golf“, začuo sam u svom srcu.

„Ali prije godinu i pol dana si mi rekao da prestanem igrati golf i poklonim sve svoje palice.“

„Golf sada ima primjereno mjesto u tvom životu“, začuo sam Gospodina. „Predstavlja ti rekreaciju i zabavu.“

Otađ igram golf i Bog ga je upotrijebio na prekrasan način da mi donese odmor i osvježenje. To mi je ujedno postala i prilika da svjedočim nespasenima te da se povežem sa svojim sinovima, crkvenim vođama i partnerima u službi. Zapravo, više od pet milijuna dolara donirano je našoj službi *Messenger International* upravo kroz igranje golfa s prijateljima i partnerima na našim golf turnirima *Messenger Cup*. Da sam zauvijek odrezao golf iz svog života, to se ne bi dogodilo. Ali golf za mene više nije bio kriptonit.

To su bila područja grijeha koja sama po sebi nisu grijeh. Isto se može dogoditi s poslom, službom, sportom, odnosima, raznoraznim užiticima, pa čak i osnovnim stvarima u životu. Popis je beskonačan i može sadržavati stvari, aktivnosti, odnose i pozicije.

Bog želi da uživamo u životu. Pogledajte ovaj nevjerojatni komentar apostola Pavla:

Bog koji nam sve bogato daje na uživanje.
(Prva poslanica Timoteju 6,17)

Želi da uživamo u svim prekrasnim blagoslovima koje nam je dao. Želi da uživamo u životu. No, želi nam biti prvi na popisu prioriteta, što znači da su Njegove želje uvijek i svugdje na prvom mjestu.

Bez loših, pa čak i dobrih, izgovora!

Nemoj propustiti gozbu!

Vratimo se zaključku iz Isusove prispodobe. Čitali smo o trojici koji su bili pozvani na gozbu, ali su pronašli izgovore da ne dođu. Sada čitamo:

Sluga se vrati i javi to domaćinu. Tada domaćin, gnjevan, reče sluzi: 'Iziđi brzo na trgove gradske i ulice pa dovedi ovamo prosjake, sakate, slijepe i hrome.' I sluga reče: 'Gospodaru, učinjeno je što si naredio i još ima mjesta.' Reče gospodar sluzi: 'Iziđi na putove i među ograde i prisili neka uđu da mi se napuni kuća.' A kažem vam: nijedan od onih pozvanih neće okusiti moje večere.
(Evangelje po Luki 14,21-24)

Zasigurno, ove se riječi odnose na svadbenu Janjetovu večeru, gozbu koju će Bog Otac prirediti na kraju vremena za svoga Sina. I svi smo pozvani. Međutim, jedan princip koji tu nalazimo vrijedi i danas. Kada nas Bog poziva u nešto što prekida izvršavanje naših svakodnevnih poslova ili stvari koje toliko volimo, to znači da nam On priprema nešto puno veličanstvenije. Želi se susresti s nama i odvesti nas na gozbu, da blagujemo od Njegove Riječi, mudrosti, prisutnosti, providnosti, savjeta, moći i svih drugih blagoslova koje samo On može dati.

On je i za mene imao nešto posebno u vrijeme te utakmice. Jednoga ću dana saznati što je to bilo – siguran sam da je pronašao nekoga na „putovima i među ogradama“ tko je primio upravo taj blagoslov, prvotno namijenjen meni. Ja sam ga propustio.

Nisam pod osudom zbog toga jer sam tražio oprost, a Njegova je milost beskonačna, no, svakako sam izvukao pouku iz te i drugih pogrešaka koje sam počinio. Nikada više ne želim zbog kriptonita propustiti iznenađenje koje On ima za mene.

Kada takvi neočekivani pozivi da primimo Njegovu riječ ili mudrost dođu, a mi se bez izgovaranja odazovemo, bit ćemo osnaženi. Sjetite se, kriptonit nas jedino može oslabjeti.

Nažalost, neki će i dalje pronalaziti izgovore, iznova i iznova. Nikada im On neće biti na prvom mjestu te bi zbog toga mogli propustiti veliku gozbu. Nadam se da neće jer je mnogo stanova u Njegovom domu, a svi smo pozvani.

Molim vas, molite ovu jednostavnu molitvu koju sam uputio Bogu prije mnogo godina: „Oče, u ime Isusa Krista, moga Gospodina, molim te, očisti mi srce. Želim biti svet/-a, odvojen/-a za tebe i ako postoji bilo što u mom životu što ti nije ugodno ili sam to stavio/-la ispred tebe, razotkrij to i pomози mi da to uklonim. Ne želim propustiti nijednu tvoju gozbu!“

Konkretni koraci

Nadam se da ste molili molitvu na kraju ovog poglavlja. Ako jeste, Bog će početi raditi u vašem životu u idućim danima, tjednima i mjesecima, kako bi vas privukao k sebi, a u tom će procesu razotkriti sve ono što vas udaljava od Njega. Tražite već sada Boga da vam pokaže sve ono što vam je postalo izgovor da ne odgovorite na Njegove pozive. Zapišite što vam je otkrio i odvojite nekoliko minuta za molitvu. Tražite Boga da vam da svoju perspektivu tih stvari i zapišite što vam je rekao.

Ako niste molili molitvu na kraju ovog poglavlja, odvojite sada vrijeme i molite nešto drugačiju molitvu. Tražite Boga da vam da voljno i hrabro srce da možete moliti tu molitvu. Zapišite sve što vam Bog stavi na srce dok molite.

VRATA GOZBE

Isus je u Otkrivenju jednoj drugoj crkvi rekao nešto iznimno važno. Njegove su riječi slične onome o čemu smo razgovarali u prethodnom poglavlju:

*Evo, na vratima stojim i kucam; „poslušaj“ li tko glas
moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim
i on sa mnom.*

(Otkrivenje 3,20)

Večerati s Isusom! Družiti se s njim, Gospodarom svega! Primati od Njegove riječi, mudrosti, savjeta, moći i svih drugih prekrasnih blagoslova Njegove prisutnosti. Taj bi obrok u nama trebao proizvesti glad, iščekivanje i uzbuđenje da nešto primimo od Njega. To je ono što će nas osnažiti – obrok kojeg nam Isus priprema sušta je suprotnost kriptonitu. To je kao da Superman dobije novu snagu od sunca. Isus je živa Riječ, pravi Kruh s neba i Njegova nam prisutnost daje snage da se odupremo svakom kriptonitu.

Pitanje je: „Na koja on to vrata kuca?“ Mnogi službenici koriste taj tekst da bi svjedočili nespasenima, i to je odlično. No, prisjetimo se da se On ovdje obraća crkvi, svojim učenicima, a ne onima koji ga nikada nisu poznavali. Međutim, ključni dio Isusove izjave ne odnosi se na vrata nego na riječi: „Poslušaj li tko“.

Da mi na vrata pokuca uvaženi gost i zove me dok mi u kući na sav glas trešti glazba, ne bih ga čuo. Moj bi gost s vremenom otišao.

Dakle, puno važnije pitanje je sljedeće: „Zbog čega ga ne bismo čuli?“ Jer ako ga ne budemo čuli, propusti ćemo gozbu. Odgovorimo stoga na to važno pitanje.

Svetost

Kada danas u crkvi spomenete riječ „svetost“, ljudi se često legnu i brzo promijene temu. Svetost nije popularna među „progresivnima“ jer smatraju da ih ograničava. Često se na nju gleda kao na sredstvo za postizanje spasenja djelima ili je se tumači kao legalizam.

No, u Novome zavjetu se jedino tako opisuje crkva po koju će Isus doći. Ne piše da će doći po crkvu „usmjerenu na izgrađivanje vođa“, „poznatu crkvu“ ili „povezanu crkvu“, ili onu poznatu po snažnoj „zajednici“. Sve je to važno za rast i uspjeh crkve, ali nijedna od ovih karakteristika Kristove zaručnice ne opisuje se kao legalizam.

Nažalost, zbog legalističkog propovijedanja u prošlosti, mnogi su prestali propovijedati o svetosti. Čini se kao da je danas za izgradnju velike crkve potrebno u potpunosti izbjegavati tu temu. U isto vrijeme, vođe znaju da se o svetosti raspravlja u Novome zavjetu pa je i oni moraju povremeno spomenuti. Zato su temu svetosti razblažili doktrinom poput ove: „Što se tiče svetosti, ne treba nas brinuti osobna odgovornost jer je Isus naša svetost – osigurana nam je u Kristu.“ To je točno, ali ne u potpunosti jer Novi zavjet govori o dva aspekta svetosti. No, većina današnjeg poučavanja i propovijedanja stavlja obje vrste u istu košaru.

O prvom aspektu svetosti čitamo:

*U njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta da
budemo „sveti“ i „bez mane“ pred njim.*
(Poslanica Efežanima 1,4)

Bog je donio odluku prije nego smo mi učinili bilo što od vječne vrijednosti. Izabrao nas je i na taj nas način proglasio svetima. U Njegovim smo očima bez mane. To je „pozicijska svetost“. U Božjim smo očima postali sveti onog trena kad smo prihvatili Isusa i nikada nećemo moći biti više sveti od toga. I za dvadeset i pet milijuna godina bit ćete jednako sveti kao na nad kad ste prihvatili Isusa.

Da bolje objasnim, navest ću jedan primjer. Lisu Toscano upoznao sam u lipnju 1981. Ubrzo sam se zaljubio u nju i odlučio je oženiti. Dana 2. listopada 1982. postala mi je supruga. Danas, trideset i pet godina nakon toga, ona nije više moja žena nego je to bila na dan kad smo se vjenčali. Niti će biti više moja žena na našu sedamdesetu godišnjicu braka. Ona ima *poziciju* supruge Johna Bevera. Nije ju morala zavrijediti, raditi za nju ili je kupiti. Supruga mi je jer sam je odabrao.

To je svetost koju neki vođe poučavaju i u pravu su, no to nije sve. Dopustite mi da opet upotrijebim sliku braka i pokažem vam drugi aspekt svetosti.

Prije nego me upoznala, Lisa je koketirala s drugim muškarcima koji su joj bili zanimljivi. Davala im je svoj broj telefona i izlazila s njima. Nakon našeg vjenčanja, prestala je gledati druge muškarce i koketirati s njima. Počela se *ponašati* u skladu s *pozicijom* koju ima kao moja supruga.

Pogledajte riječi apostola Petra:

Kao poslušna djeca ne suprotstavljajte se prijašnjim požudama iz doba neznanja. Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi „morate“ biti sveti „u svemu življenju.“

(Prva Petrova poslanica 1,14-15)

Označio sam neke riječi. Kao prvo, pogledajte riječ „morate“. Petar ne kaže da se možemo, nego da se moramo tako ponašati. Kao drugo, on ne govori o našoj poziciji u Kristu, nego o našem življenju. *Amplified prijevod Biblije* to kaže ovako: „A vi budite sveti u svemu što poduzimate i načinu na koji živite.“ Ne radi se, dakle, o pozicijskoj nego o *bihevioralnoj svetosti ili svetosti ponašanja*. Kao kad je Lisa morala promijeniti svoje ponašanje nakon našeg vjenčanja. Naše ponašanje mora odražavati poziciju koju imamo.

I tu dolazi do problema. U svom ranom kršćanskom životu često sam pokušavao živjeti sveto, što mi nikako nije uspijevalo. Bio sam frustriran, blago rečeno. Tada sam otkrio Božju milost. Spoznao sam da je milost Božja nezaslužena snaga koja me osposobljuje da činim ono što ne mogu sam u svojoj snazi. Nisam se mogao izvući iz pornografije i nekih drugih grešnih navika, ali kad sam otkrio milost, počeo sam živjeti u slobodi, kroz vjeru i suradnju s milošću.

No, naša je služba provodeći anketu prije nekoliko godina otkrila jednu žalosnu činjenicu. Obišli smo mnoge crkve svih doktrina i denominacija. Ispitali smo više od pet tisuća nanovorođenih kršćana u cijeloj zemlji. Pitali smo sudionike ankete da nam navedu tri ili više definicija Božje milosti. Rezultati su pokazali da gotovo svi Božju milost povezuju sa spasenjem, oproštenjem grijeha, besplatnim nezasluženim darom i Božjom ljubavi. To su bile dobre vijesti. Tragičan rezultat je da je manje od dva posto vjernika znalo da je Božja milost ujedno i snaga. A sam Bog kaže: „Dosta ti je moja *milost* jer snaga se u slabosti usavršuje“ (Druga poslanica Korinćanima 12,9). Svoju milost Bog naziva snagom.

Petar piše: „Punina vam milosti i mira po spoznaji Boga i Isusa, Gospodina našega! Doista, po spoznaji njega, koji nas pozva slavam svojom i krepošću, božanska nas je snaga njegova obdarila svime za život i pobožnost“ (Druga Petrova poslanica 1,2-3). Petar o Božjoj milosti govori kao o božanskoj snazi koja nas osposobljava da živimo pobožno – sveto.

Mi zapravo bez vjere ni ne možemo primiti ništa od Boga. A ne možemo vjerovati u ono što ne poznamo. Ako dva posto američkih kršćana zna da nas milost osnažuje, onda devedeset osam posto američkih kršćana pokušava živjeti sveto u vlastitoj snazi, što je nemoguće. Frustracija, poraz, depresija, osuda i krivnja neminovne su u tom scenariju.

Jasno je zašto onda mnogi propovjednici trpaju sve aspekte svetosti u pozicijsku kategoriju svetosti. Mnogi su se kršćani obeshrabrili pokušavajući živjeti pobožno u vlastitoj snazi. Milost nije samo Božji odgovor na spasenje i oprostjenje, nego i Njegova sila kojom možemo živjeti svetim životom! Pisac Poslanice Hebrejima kaže:

Nastojte oko mira sa svima! I oko posvećenja bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina! Pripazite da se tko ne sustegne od milosti Božje.

(Poslanica Hebrejima 12,14-15)

Toliko je toga rečeno u ovim stihovima. Kao prvo, riječ „nastojte“ je grčka riječ *dioko*. Znači: „slijediti ili ići za nečim, gorljivo i uporno nastojati nešto dobiti“ (WSNTDICT). Drugi rječnik navodi: „Činiti nešto s velikim trudom i jasno određenim ciljem i svrhom“ (LOUW-NIDA).

Nakon što smo pročitali ove dvije definicije, prvo se trebamo zapitati je li to pozicijska ili bihevioralna svetost? Odgovor je jednostavan: mora biti bihevioralna. Pogledajmo to ovako: možete li zamisliti da netko kaže mojoj ženi: „Lisa Bevere, moraš uložiti ogroman trud da ostvariš poziciju supruge Johna Bevera.“

Nasmijala bi se i rekla: „Pa ja sam već njegova žena.“

Dakle, što se tiče naše pozicije, mi smo već sveti – ne moramo ulagati ogroman trud da bismo to postigli. Pisac Poslanice Hebrejima očito govori o ponašanju.

Trebamo nastojati postići bihevioralnu svetost. Trebamo to činiti da se „tko ne sustegne od milosti Božje“. Kako bi nam uopće mogla uzmanjkati milost o kojoj se danas propovijeda u crkvama? To je nemoguće. A ipak, ako shvaćamo da je milost božanska snaga koju dobivamo ustrajući u bihevioralnoj svetosti, nije teško razumjeti kako nam može uzmanjkati.

Pisac Poslanice Hebrejima završava poglavlje riječima: „Zato jer smo primili kraljevstvo neuzdrmljivo, imamo milost iz koje služimo Bogu kako je njemu milo“ (Poslanica Hebrejima 12,28). Milost nas osnažuje da služimo Bogu kako je Njemu milo i živimo svetim životom.

Sada dolazimo do važnog dijela. Čitamo: „Nastojte oko posvećenja bez kojega nitko neće *vidjeti Gospodina*“ (Poslanica Hebrejima 12,14). O čemu pisac govori? Zar neće svi vidjeti Isusa? Rečeno nam je: „Gle, dolazi s oblacima i gledat će ga svako oko, svi koji su ga proboli“ (Otkrivenje 1,7). Kako onda u Poslanici Hebrejima piše da bez posvećenja nitko neće vidjeti Gospodina? Što to znači?

Vidjeti Isusa

Dopustite mi da vam objasnim što znači „vidjeti Gospodina“ kao nagradu zbog posvećenja. U ovih 58 godina što sam građanin SAD-a, promijenilo se dvanaest predsjednika. Svi su vladali nadamnom i njihove su odluke utjecale na moj život. Često sam ih oslovljavao kao „naš predsjednik“. Međutim, nijednog nisam vidio osobno. Neki drugi građani SAD-a imaju priliku vidjeti predsjednika na redovnoj bazi jer su mu ili prijatelji ili suradnici.

Ti povlašteni pojedinci mogu ga viđati redovito i često biti u njegovoj prisutnosti.

Osim toga, znam jako puno podataka o američkim predsjednicima – za što su se zalagali, koje su odluke donosili, nešto o njihovom privatnom životu i drugo dostupno javnosti. No, nikada nisam imao priliku osobno biti u društvu tih vođa. Zato ih ne poznajem intimno – ne znam ništa o njima što nije javno objavljeno. I nikada nisam došao ni blizu tog zadovoljstva da postanem prijatelj i jednome od njih.

Slično tome, postoje kršćani nad kojima Isus vlada. I budući da je on njihov vladar, njegove odluke utječu na njihove živote. Nazivaju ga Gospodinom, ali ne viđaju ga i ne borave u njegovoj prisutnosti. Možda vam je to čudno, ali dopustite da vam sam Isus otkrije tu istinu:

Tko ima moje zapovijedi i čuva ih, taj me ljubi; a tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj i ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati (moći će me jasno vidjeti i bit ću mu stvaran).

(Evangelje po Ivanu 14,21)

Pogledajte riječi: „Moći će me jasno vidjeti.“ Čuvati i izvršavati Isusove zapovijedi znači ići za bihevioralnom svetošću. Oni koji tako čine vidjet će Gospodina, On će im se otkriti. Jamči im pristup u Njegovu prisutnost. Odnos prelazi iz toga da smo samo pod njegovim vodstvom na razinu prijateljstva s Kraljem. Opet kaže:

Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam.

(Evangelje po Ivanu 15,14)

Molim vas, primijetite riječ „ako“ u ovoj izjavi. Pjevamo pjesme, pišemo knjige i propovijedamo propovjedi o tome da je Isus naš prijatelj. No, riječ „ako“ znači da postoji uvjet za postati Njegovim prijateljem. Prijateljstvo s Isusom temelji se na našoj svetosti i

oni koji to postavljaju kao prioritet, od slugu postaju prijatelji. Isus učenicima koji su mu ostali vjerni kaže: „Ne zovem vas više slugama“ (Evangelje po Ivanu 5,15). Budući da kaže „ne zovem vas više“, to znači da ih je jedno vrijeme smatrao slugama, a ne prijateljima.

Zapravo, nije loše biti Božji sluga, i sigurno je bolje nego ne imati uopće odnos s Njim. Međutim, sluga ne zna Gospodareve nakane, a prijatelj često zna.

Možda sad mislite: „Ali svi smo mi Božji sinovi i kćeri.“ Da, ali moramo imati na umu istinu koju nam Pavao prenosi, da „sve dok je baštinik maloljetan, ništa se ne razlikuje od roba“ (Poslanica Galaćanima 4,1). Grčka riječ za „rob“ je ista riječ koju Isus koristi kad kaže „sluga“ u ranije navedenim stihovima. Sve dok su sin ili kći maloljetni, ne poznaju Božje nakane nego samo vide Njegova djela.

I za roditelja i za dijete velika je stvar kad sin ili kći sazriju i postanu im prijatelji. Isto je i s Božjom obitelji. Dolazi do promjene u dinamici odnosa jer nas Otac počinje uvoditi u sve veće tajne. I u nama se tada nešto mijenja. Sve više nastojimo živjeti tako da ga ne razočaramo i naše se ponašanje više ne svodi samo na to da mu budemo poslušni. I dalje želimo biti poslušni, i to će uvijek biti tako, ali to nije više ono što pokreće naša srca. Želja da ga ne razočaramo jest.

Vrata

Svetost, dakle, nije naš cilj, kao što to prikazuju legalisti. Ona je ulaz u bliski odnos s Isusom. Sada nam je jasno što znače „vrata“ o kojima Isus govori: predstavljaju srce vjernika. Ako prestanemo težiti za posvećenjem, nećemo ga moći čuti niti mu odgovoriti. S vremenom ćemo izgubiti povlasticu da večeramo s Njim. Kao kad je u kući toliko bučno da ne možemo čuti uvaženog gosta kako nam kuca na ulazna vrata. Nakon što je dugo kucao i čak nas dozivao, nakon nekog vremena je otišao.

Ako izbjegavamo propovijedati posvećenje, blokiramo ulaz u bliskost s našim Kraljem, a to je ono što svaki pravi vjernik želi od sveg srca! Naše propovijedanje milosti koja pokriva sve bez spominjanja da je milost ujedno i snaga zapravo zatvara i zaključava ta vrata. Podcijenili smo milost jer ona i pokriva i osnažuje! Međutim, istina da nas milost osnažuje ključna je za odnos s Gospodarom.

Lisa i ja imamo vjenčani list iz države Indiane. Dakle, službeno smo vjenčani. Možete li zamisliti ovaj scenarij: stavljam joj vjenčani list pod nos, izjavljujući: „Dušo, mi smo vjenčani, pravno smo vezani jedno uz drugoga, ali ja te varam s drugim ženama.“ Mogu biti službeno vjenčan s Lisom, ali ona sigurno više neće sa mnom dijeliti svoje najdublje želje i tajne. Zapravo, bliskost će potpuno nestati. Nećemo više biti prijatelji jer sam izgubio tu povlasticu. I je li to onda kvalitetan zajednički život? Jesmo li se zbog toga vjenčali? Ako ostanem na tom putu, s vremenom ću trajno upropastiti svoj brak.

Ohrabruje li nas današnje propovijedanje da se tako ponašamo? Držimo li se čvrsto samo onih dijelova Pisma koji, izdvojeni iz cjeline, govore da će sve biti u redu, kako god se mi ponašali? Možemo li uskočiti u krevet sa svijetom, i dalje izjavljujući Isusu: „Izmolili smo molitvu spasenja, spašeni smo milošću i tebi pripadamo“? Zar zaista vjerujemo da će nas pustiti u najdublje dijelove svoga srca?

Ne želim počiniti preljub jer nikada ne bih htio izgubiti ono dragocjeno, posebno vrijeme naše bliskosti kad promatramo jedno drugo, ležeći u krevetu, i ona mi šapne nešto što nikada nikome drugome ne bi rekla. Ne želim izgubiti užitak dijeljenja tih dragocjenih trenutaka s mojom prekrasnom ženom.

Isto je i s Isusom. Ne želim počiniti preljub jer ne bih nikada htio izgubiti našu bliskost i odbaciti naše prijateljstvo. Nema

ničeg veličanstvenijeg, nema tog statusa, bogatstva, zadovoljstva, aktivnosti, popularnosti, pozicije, grijeha – ničega što je bolje od bliskosti s Isusom.

Ne mogu zamisliti život bez Njegova obećanja: „Objavit ću ti velike i nedokučive tajne o kojima ništa ne znaš“ (Jeremija 33,3). Ili bez toga da mi „On otkriva dubine i tajne“ (Daniel 2,22). Ne mogu zamisliti život bez Isusova obećanja da mi više neće govoriti „u poredbama... nego ću vam otvoreno navješćivati Oca“ (Evandjelje po Ivanu 16,25). I, naravno, bez obećanja Njegova Duha koji će nas uvesti u sve stvari (vidi Evandjelje po Ivanu 16,13).

Posvećenje nije nešto negativno; upravo suprotno, to je jedna od najpozitivnijih istina u Novome zavjetu. Kada shvatimo pravi potencijal posvećenja, objavljujat ćemo ga s krovova!

Konkretni koraci

Posvećenje nije ružna riječ; ono je lozinka, način na koji možete otvoriti vrata svog srca za Božji glas. Bez posvećenja nećete ni čuti da vam Bog govori. Posvećenje nije nešto što vam Bog daje zbog Isusove žrtve već nešto što vi morate – morate – živjeti u misli, riječi i djelu.

No, Bog vas neće ostaviti da se sami borite. Zato nam daje milost! Njegova milost puno je više od spasenja, iako je i to čudesno. Božja nas milost osnažuje da živimo svetim životom iznutra prema van, ugađajući Bogu!

Tražite Boga. Nemojte više čekati. Odvojite sada vrijeme da vapite Bogu za Njegovom milošću. Imenujte područje života u kojem vam je Njegova milost najpotrebnija i molite da vas Bog ispuni milošću kako biste mogli nadvladati sve što vas sprječava da čujete Njegov glas.

「 USTANITE 」

Zašto su filmovi o superjunacima toliko popularni? Razmislite o tome. Ti holivudski uradci privlače više filmoljubaca od ratnih filmova, kaubojskih filmova, trilera pa čak i ljubavnih priča. I ne pričam samo o muškarcima jer stalno susrećem žene koje su lude za tim žanrom. Zašto? Jer znamo da smo stvoreni za nešto više i naši superjunaci zapravo su odraz naših neizrečenih nutarnjih čežnji.

Pogledajte Supermana. Čim se pojavi neka nemoguća situacija, grozni negativac i sve se čini beznadnim, Clark Kent odmah istrčava iz redakcije *Daily Planeta*, ulazi u telefonsku govornicu i trenutak kasnije spašava stvar. Volimo to uzbuđenje kad on porazi neprijatelje koji su izgledali nepobjedivo. Ushićeni smo kad je pravda izvršena, žrtve oslobođene, a društvo počne ponovno funkcionirati normalno.

A sve se svodi na ovo: uživamo dok naši superjunaci pobjeđuju zlo jer tako naše najdublje težnje bivaju zadovoljene. Znamo da je Bog u početku stvorio čovjeka „na svoju sliku“ (Postanak 1,27). Znamo i da je „Gospodin ratnik hrabar“ (Izlazak 15,3). Jeste li ikada razmišljali o tome? O toj strani Njegova karaktera rijetko se govori. Kao da ne znamo što bismo s tom istinom. A ipak, Izaija kaže:

*Kao junak izlazi Jahve, kao ratnik žar svoj podjaruje.
Uz bojni poklik i viku ratnu ide junački na svog
neprijatelja.
(Izaija 42,13)*

Ratnici koji se bore protiv nepravde su heroji. U Isusovu slučaju, On je pravi superjunak. On je Osvajač i Pobjednik.

Puno prije nego je Izaija izrekao ove riječi, Jošua ga je vidio. Naš Kralj nije nosio janje nego mač i predstavio se kao „vođa vojske Jahvine“ (Jošua 5,14).

Puno kasnije nego je Izaija izrekao ove riječi, apostol Ivan također je vidio Gospodina i opisao ga na još čudesniji način: „Oči mu plamen ognjeni... Iz usta mu izlazi oštar mač“ (Otkrivenje 19,12-15).

On je ratnik! Većina nas zna da ratnici nisu blagi, nesigurni ili melankolični po prirodi. Ne, ratnici su usred borbe fokusirani, odlučni i hrabri.

Vratimo se sada na nas. Jeste li ikada razmišljali o tome da je Isus svim sedmorim crkvama u Knjizi otkrivenja rekao nešto slično ovome: „A onima koji nadvladaju (koji pobijede)...“ Kako možemo nadvladati ako nema ničega što trebamo nadvladati? Kako možemo pobijediti ako nema borbe?

Danas je puno onih koji ignoriraju taj poziv. Kažu da nadvladavamo zbog našeg identiteta u Kristu. Drugim riječima, On je onaj koji nadvladava, a mi automatski nadvladavamo jer smo u Njemu. I to je istina, što se tiče naše pozicije u Njemu, ali nije cijela istina. Zašto bi Isus rekao sedmorim crkvama „onima koji nadvladaju“ ako zbog spasenja svi nadvladavamo?

I u našem svemiru postoji Lex Luthor i ime mu je Sotona. Upravlja vojskom koja nije glupa i jedini joj je cilj zaustaviti vas,

zarobiti i kontrolirati. I to čini 24 sata na dan. Ali razoružan je. Nema vlast nad vama niti nada mnom!

Na sličan način, Lex Luthor nije mogao ništa čovjeku od čelika. Međutim, njegov genijalni dijabolični um otkrio je i iskoristio kriptonit. Dao mu je sposobnost da zarobi i upravlja našim Supermanom. Slično tome, Sotona koristi ono što je njemu donijelo propast – duhovni kriptonit – da upravlja igrom. Smislio je to još dok je bio u nebu, kad je bio pomazani kerub (vidi Ezekiel 28,14-16). Zna iz prve ruke kako će nas oslabiti i neutralizirati naše kraljevske moći.

Sotona (pravi Lex Luthor) zna da bismo mi, da samo možemo vidjeti prave učinke duhovnog kriptonita, isti zaobišli u širokom luku, pa ga mudro skriva. Jeste li ikada primijetili što vam se iznutra događa kad mu se podložite? Možda će vam donijeti kratkotrajni užitak i zadovoljstvo, ali će vas oslabiti i ostaviti praznima. Odvojite se od svoje pobjedničke prirode i postati poput trave bez sunca ili vode. Iznutra ćete venuti svakim trenom sve više.

Bljeskovi

Drago dijete Božje, vrati se u svoj pravi identitet. Pozvan si da budeš superjunak naše generacije. U sebi imaš sve što ti je potrebno za pobjedu. To nije izmišljotina. Imao sam privilegiju putovati po svijetu i vidio sam Tijelo Kristovo u cjelini. Vidio sam bljeskove onoga što crkve i pojedinci mogu učiniti.

Mogao bih navesti toliko primjera, ali dopustite mi da vam ih navedem samo nekoliko. Boravio sam u najmnogoljudnijoj muslimanskoj zemlji na svijetu i nekoliko puta propovijedao u crkvi koja broji više od 140 tisuća članova, od kojih su polovica bili bivši muslimani. Crkva može primiti 35 tisuća ljudi, a unatoč tome moraju održavati nekoliko službi nedjeljom. Da nisam osobno bio tamo i tome svjedočio, ne bih vjerovao. To je uistinu učinkovita crkva koja raste u tako teškim uvjetima. Ratnici te crkve pravi su heroji i pobjednici.

Drugorođeni pastorov sin pretrpio je oštećenje mozga pri rođenju i doktori su rekli da nikada neće ni govoriti ni hodati. Stručnjaci su obavijestili pastora i njegovu ženu da će im sin biti poput biljke ostatak života, koliko god kratak on bio.

Bog je progovorio pastoru, rekavši mu: „Gdje sam ja?“

„Na prijestolju u nebu“, odgovorio je pastor.

„Ne, ja živim u tebi“, rekao je Gospodin. „Zato želim da govoriš mozgu svog sina i stvoriš mu novi, kao što sam ja riječju stvorio sve što vidiš.“

Pastor je poslušao, govoreći svakoga dana mozgu svog sina u Isusovo ime. Potom ga je Gospodin uputio da istu stvar napravi s njegovim nogama. Kada je imao šest godina, počeo je hodati. Igrao sam golf s njegovim sinom, sada je oženjen i ima troje djece.

Taj pastor je pobjednik kojeg nikakav kriptonit neće zaustaviti.

Nedavno su me pozvali u jednu zemlju da govorim crkvenim vođama i pastorima. Dovukli su me na stadion i ostao sam u šoku, vidjevši publiku od 12 i pol tisuća vođa. Gorjeli su za Boga i njihova je strast bila zarazna.

Idućeg sam dana ručao s vodećim pastorima. Saznao sam da njihove crkve imaju više od 300 tisuća ljudi. Pitao sam kad je taj pokret započeo, misleći da se vjerojatno radi o jednoj ili dvije generacije. Odgovorili su mi da je samo jedan čovjek započeo pokret prije 16 godina.

Zaprepastio sam se. „Kako ste to učinili u najmnogoljudnijoj naciji svijeta?“ upitao sam. Vođa koji je najbolje govorio engleski rekao je bez oklijevanja: „Učimo svoje ljude da žive za vječnost.“

Ostao sam bez teksta.

„Posjetio sam mnoge američke crkve“, nastavio je, „i primijetio da američki kršćani žive imajući na umu samo ovaj život od sedamdeset ili osamdeset godina. Naši ljudi gledaju na vječnost.“

Zbog tog su stava svjesniji opasnosti duhovnog kriptonita.

Lisa i ja smo govorili u Yerevanu u Armeniji pred 3 i pol tisuće pastora i vođa. Mnogi su došli iz Irana. Između sastanaka jedna mlada žena nam je rekla kako ju je iranska policija već zvala da provjeri gdje je.

Ispalio sam: „Pa zašto se vraćaš ako ti je život u opasnosti?“

„A tko će govoriti iranskoj policiji o Isusu ako se ja ne vratim?“ brzo je odgovorila. Htio sam propasti u zemlju. Očito se držala daleko od kriptonita.

Prije nekoliko godina, održavali su dnevne sastanke u crkvi gotovo dva mjeseca i svake je večeri 4 tisuće ljudi dolazilo na službe. Nebrojeno mnogo ljudi bilo je spašeno, iscijeljeno i oslobođeno. Jedne se večeri Isus ukazao. Mnogi su ga vidjeli i plakali. Bilo je to samo na trenutak, ali kad je nestao, ostavio je dokaz svoje prisutnosti. Na zidu veličine 2,5 sa 1,8 metara pojavio se otisak njegova lica. Slika je bila poput Torinskog platna. Ostala je na zidu idućih 18 mjeseci i potom je postupno nestala.

Jedne je večeri hitna pomoć stala ispred stražnjeg ulaza u crkvu. Potom su liječnici dovezli čovjeka na kolicima do pozornice. Ostalo mu je manje od dvadeset i četiri sata života. Božja sila toliko je bila snažna da je čovjek bio potpuno iscijeljen te večeri, odbacivši svoja kolica.

Sve to znam iz prve ruke jer ne samo da sam bio na svim tim sastancima, nego sam i pomagao pastoru u crkvi.

Imao sam priliku gledati kako se nekontrolirani požar koji se rapidno približavao crkvenom uredu zaustavlja i prestaje. Svjedočio sam smirivanju oluja i tome da mijenjaju smjer te čudima koja se ne mogu objasniti. Vidio sam da gluhi čuju, slijepi gledaju i hromi hodaju. Imam prijatelja koji je u Meksiku i Središnjoj Americi podigao mnoge iz mrtvih. Bio sam na službi gdje se Bog toliko silno očitovao da osam tisuća ljudi nije moglo stajati dok su se čuda događala i životi bivali zauvijek promijenjeni.

Iako tome nisam osobno svjedočio, znam za više istinitih priča o cijelim plemenima ili zajednicama koje su spašene i čiji su se običaji u potpunosti promijenili. Danas je to jako rijetko, ali vjerujem da ubrzano idemo prema vremenu u kojem će takvi događaji postati uobičajeni, kao što je bilo u ranoj crkvi – još i više.

Bili su s Isusom

Svi ti ljudi sa svojim iskustvima dijele nešto zajedničko sa ranom crkvom. O tome se govori u evanđeljima i Djelima apostolskim i svima nam je na raspolaganju. Možemo to sažeti u tri riječi: *vlast*, *moć* i *neustrašivost*.

Vidjeli smo da je Isus transformirao cijele gradove i mjesta, mijenjajući potpuno atmosferu čim bi se pojavio. Jedan primjer govori da je ušao u sinagogu i u trenu svi „bijahu zaneseni njegovim naukom. Ta učio ih je kao onaj koji ima *vlast*, a ne kao pismoznanci“ (Evanđelje po Marku 1,22).

Odjednom, bez upozorenja, „u njihovoj se sinagogi upravo zatekao čovjek opsjednut nečistim duhom. On povika: »Što ti imaš s nama, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas uništiš?“ (stihovi 23-24). „Isus mu zaprijeti: »Umukni i iziđi iz njega!« Nato nečisti duh potrese njime pa povika iz svega glasa i iziđe iz njega. Svi se zaprepastiše te se zapitkivahu: »Što li je ovo? Nova li i snažna nauka! Pa i samim nečistim dusima zapovijeda, i pokoravaju mu se.« I pročulo se odmah o njemu posvuda, po svoj okolici galilejskoj“

(vidi stihove 21-38). Kao što znate, moglo bi se navesti još mnogo takvih primjera iz evanđelja.

A ono što je nevjerojatno je da Isus na kraju svog vremena na zemlji kaže: „Kao što je mene poslao Otac, tako ja šaljem vas“ (Evanđelje po Ivanu 20,21). A ako to nije dovoljno zapanjujuće, dalje kaže: „Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu“ (Evanđelje po Ivanu 14,12). Djela koja on čini, još i veća! Zar je to stvarno moguće? Ako on tako kaže, onda sigurno jest! Rana crkva iskusila je sve to. Hodali su u tolikoj vlasti, moći i neustrašivosti da su u samo nekoliko dana cijeli gradovi dolazili Isusu. Isto se događa i u današnje vrijeme, i ja sam tome svjedočio ili čuo.

Što se tiče rane crkve, ako u obzir uzmemo samo Jeruzalem, nitko u gradu nije ostao nedotaknut. U samo nekoliko dana, dogodila se jedna od ove tri stvari: ili su stanovnici bili zapanjeni tim silnim događajima, ljutiti što se govorilo o Isusu ili su bili uvučeni u kraljevstvo. Crkva je eksponencijalno rasla, djelujući u silnoj moći, te je svjedočila mnogim čudima. Jednom je prilikom čovjek uzet od rođenja, kojeg su donijeli na sastanak, bio iscijeljen. Odmah je počeo skakati i vikati, zbog čega se velik dio grada okupio oko njega te su ostali zapanjeni!

Vlasti su uhitile Petra i Ivana, pokušavši spriječiti rast tog pokreta. Dovedi su ih pred članove vijeća koji su zaključili:

Kad vidješe neustrašivost Petrovu i Ivanovu, a znajući da su to ljudi nepismeni i neuki, bijahu u čudu; znali su ih, da bijahu s Isusom.

(Djela apostolska 4,13)

Neustrašivost je privukla pažnju cijelog vijeća. Petru i Ivanu bi bilo puno lakše da su nastojali diplomatskim govorom uspostaviti mir s tim najutjecajnijim ljudima grada. Mogli su se suzdržati od bilo kakvog sukoba. Međutim, ostali su dosljedni unatoč velikoj opasnosti u kojoj su se našli.

Koja neustrašivost i koja snaga – otkud im to? Odgovor možemo naći u riječima: „bijahu s Isusom“. Ti su muškarci hodali i još uvijek hodaju u prisutnosti samoga Gospodara. Činili su ista djela kao i on, zbog čega su cijeli gradovi bili promijenjeni. Bili su to sveti ljudi. Rana se crkva držala podalje od kriptonita, odabravši biti blizu Sinu – crpeći snagu od Njega. Zato su hodali u velikoj neustrašivosti, vlasti i moći.

Nažalost, povijest nam pokazuje i da crkva u Korintu nije utjecala na svoj grad, kao učenici u Jeruzalemu ili kasnije u Samariji, Jopi, Lidi, Sharonu, Antiohiji i drugdje u Judeji i Aziji. Korintska crkva bila je antiteza tome. Bili su slabi, bez snage da utječu na svoj grad. Nevjerojatno je da je korintska crkva vjerovala i djelovala u darovima Duha Svetoga. Iako su se neka čuda događala među tim vjernicima, nisu mogli utjecati na svoj grad.

Što mi želimo za našu generaciju danas? Je li moguće da još jednom vidimo čitave gradove dotaknute i promijenjene? Pozivaju me da propovijedam u mnogim gradovima i svjedočio sam velikoj posjećenosti u mnogim crkvama, no u isto sam vrijeme ožalošćen zbog većine, ponekad milijuna ljudi koji nisu privučeni u kraljevstvo. Zašto ne utječemo na naše gradove, mjesta i regije? Je li moguće da nas kriptonit drži u šaci?

Bog nam je otkrio našu sudbinu kroz život jednog suca iz Staroga zavjeta. Zvao se Samson. Koketirao je sa neposlušnošću sve dok to nije postao njegov način života. S vremenom je Samson platio strašnu cijenu kad mu je kriptonit oduzeo svu snagu. Više nije mogao djelovati u nadnaravnim moćima koje je nekoć posjedovao. Međutim, nakon mnogo patnje, pokajao se i snaga mu se vratila. Na kraju je izvojevao veću bitku nego tijekom svih onih godina prije nego je izgubio snagu.

Prorok Daniel naviješta generaciju koja neće uzmaknuti pred neprijateljima u posljednjim danima. Proriče:

Ljudi koji ljube Boga ostat će postojani i vršit će svoje.
(Daniel 11,32)

Snaga i sila te vojske počiva u njihovom bliskom poznavanju Boga. A ključ te bliskosti je život u posvećenju.

Završne riječi

I to je to. Bog vas poziva da budete heroji, pobjednici, oni koji mijenjaju stvari oko sebe. Budite snažni, budite hrabri, približite se Kralju jer On žudi za vama. Želi vam biti blizu i osnažiti vas. On je za vas. Vjeruje u vas i, što je još važnije, voli vas vječnom ljubavlju.

Vi ste jedan od pravih superjunaka na zemlji. Veći je Pobjednik koji je u vama nego Lex Luthor ovoga svijeta. Crpite snagu od Njega i mijenjajte tuđe živote. Nećete moći postići mnogo sve dok ne dođete pred prijestolja Kralja. Bit će vam drago i sada i u onaj Dan što se niste podložili kriptonitu.

Zato ubijte kriptonit, uništite ga, istrijebite ga i ne dajte mu mjesta – nimalo – u svom životu. Stvoreni ste za veliku slavu i silu. Silni, vaša sudbina čeka na vas, a svijetu je silno potrebno da je ispunite.

Konkretni koraci

Bog je ratnik, a mi smo stvoreni da budemo poput Njega. Zbog toga naša nutrina reagira na filmove o superjunacima. U dubini duše znamo da smo stvoreni za nešto veliko!

Bog vas je za to stvorio i kroz povijest svjedočimo mnogim slučajevima gdje su ljudi koji nisu dali mjesta kriptonitu u svom životu učinili veličanstvena djela za Boga. U samo nekoliko dana promijenili su čitave gradove Božjom silom i neustrašivošću. Bog vas poziva da iskoracite u vjeri i počnete to ponovno činiti.

Tražite Boga da vam otkrije u koju vas borbu poziva. Koji grad, regiju, područje ili narod želi da dosegnete? Zapišite što vam kaže i molite da izlije svoju milost na vas, kako biste mogli ispuniti Njegovu svrhu. Zatim usmjerite svoj pogled na vječnu nagradu – obećanje onoga što ćete dobiti zbog vjernog i ustrajnog služenja u ovom životu – i krenite. Bog vas je pozvao da budete heroj!

PITANJA ZA RAZGOVOR

Ako čitate ovu knjigu u sklopu tečaja ili učenja *Ubijanje kriptonita* (što je stvarno odlična ideja!), preporučam da svakog tjedna pogledate video i razgovarate o pitanjima u grupi. Video lekcije prate teme iz knjige pa je korisno da polaznici pogledaju lekcije i pročitaju knjigu.

Uživajte!

Prva lekcija: Naš potencijal

Istaknute teme iz poglavlja 1-3

1. Nećete biti motivirani ostvariti neki svoj potencijal ako ga niste svjesni. Jeste li to doživjeli u svom životu? Koje ste nove proizvode, tehnologiju ili uvjerenja prihvatili nakon što ste shvatili njihove koristi za vas? Je li to slično onome što ste naučili u ovoj lekciji?
2. Naš potencijal u Bogu uključuje skoro nezamislive mogućnosti. Na koji vas je način ova lekcija nadahnula da istražite potencijal svog identiteta u Kristu? Koja ste područja gledali previše skučeno?

3. Što mislite, zašto se u našim crkvama ne poučava o našem potencijalu u Kristu? Na koji bi se način crkva promijenila da smo poučeni vjerovati kako je sve ovo moguće? Dok razmišljate o odgovorima, na koji vas način oni mijenjaju?
4. Kad se mi udaljimo od svoje sudbine u Bogu, to utječe na način kako svijet gleda i kršćane i Boga. Kako bi svijet doživljavao kršćane da počnemo stvarno ispunjavati svoj potencijal? Kako bi doživljavali Boga da ispunimo svoj potencijal?

Druga lekcija: Sila Jedinoga

Istaknute teme iz poglavlja 4-7

1. Pavao kaže da su mnogi korintski kršćani bili slabi, bolesni, a neki su i prerano umirali jer nisu razabirali Kristova tijela. Isto je i s nama danas, a tekst navodi da utječe na mnoge. U čemu su vas drugačije poučavali o crkvi – Kristovu tijelu? Zašto je važno da svi današnji kršćani to razumiju?
2. Mnogi kršćani ne uđu u svoj puni potencijal zbog nekog poznatog grijeha u crkvi, ali to nije jedini razlog zbog kojeg se kršćani razbolijevaju, umiru prerano ili su slabi. Zašto je važno razlikovati te dvije stvari? Zbog čega još postoje nevolje u crkvama?
3. Zapadni svijet navikao je na individualizam kao način razmišljanja. No, vidimo da je, kad je Akan sagriješio protiv Boga, sav Izrael trpio zbog toga jer su bili jedno tijelo. Kako ta istina utječe na način na koji vi doživljavate svoju ulogu u Kristovu tijelu?
4. Duhovni kriptonit je neki svjesni grijeh. Akan je znao da je pogrešno uzeti plijen za sebe, a Korinćani su znali

da je njihovo opijanje, prejedanje i sebičnost za vrijeme Gospodnje večere također grijeh. I Akan i Korinćani uzrokovali su slabost i smrt i među onima koji nisu ni za što bili krivi. Zašto Bog tako ozbiljno doživljava grijeh u svom tijelu? Zašto želi da mi to shvatimo tako ozbiljno, ne samo na individualnoj nego i na crkvenoj razini?

Treća lekcija: Kriptonit

Istaknute teme iz poglavlja 8-10

1. Možete li zamisliti da se stvarno dogodi situacija poput one između Justina i Angele? Naravno da ne možete. Ali vidite li sličnosti u odnosu na to kako neki kršćani doživljavaju svoj odnos prema Bogu? Što biste rekli nekome tko se na takav način odnosi prema svom supružniku? Što biste rekli nekome tko se prema Bogu odnosi na takav način?
2. Svjesni grijeh je duhovni kriptonit, a duhovni kriptonit je idolopoklonstvo. Što znači da toliko mnogo članova crkve štuje idole? Kako idolopoklonstvo izgleda u narodu koji se ne klanja kipovima i idolima?
3. Idolopoklonstvo nije nešto o čemu se često govori u crkvama. Što ste posebno zapamtili iz ove lekcije o idolopoklonstvu? Zašto?
4. Kroz cijelo Pismo Bog izjednačava idolopoklonstvo s preljubom. Objasnite svojim riječima zašto je to tako. Što to govori o odnosu koji nam On nudi?
5. Idolopoklonstvo počinje štovanjem stvorenja umjesto Stvoritelja. Kako Bog reagira na takvo ponašanje? Zašto se Bog udaljava od onih koji se ne odluče za Njega? Zašto je odobravanje homoseksualnosti znak da je društvo prigrlilo idolopoklonstvo?

6. Da bismo mogli prepoznati idolopoklonstvo, moramo razumjeti istinsko štovanje. Istinsko štovanje je poslušnost Božjim zapovijedima, a ne pjevanje sporih pjesama. Kako ovakvo shvaćanje štovanja mijenja način na koji doživljavate kršćanski život? Tko vam je u životu bio najvjerniji primjer životnog stila štovanja Boga?

Četvrta lekcija: Moderno idolopoklonstvo

Istaknute teme iz poglavlja 11-14

1. Priča o Šaulovoj neposlušnosti jer je poštediti neke Amalečane pokazuje nam korijen idolopoklonstva u crkvi. Zašto je Šaulova pohlepa jednaka idolopoklonstvu?
2. Samuel je rekao Šaulu da je samovolja isto što i idolopoklonstvo. To je ono kad ustrajemo u svojim željama preko objavljene Božje volje za tu stvar. I, kao što smo mogli vidjeti u Šaulovu slučaju, to je otvorilo vrata za puno gori grijeh u njegovu životu. Zašto je to idolopoklonstvo? Zašto vodi u puno gore grijehe?
3. Pohlepa nas vodi u idolopoklonstvo i, zapravo, sama po sebi i jest idolopoklonstvo. Zadovoljstvo vodi u pobožnost. Kada pogledate svoje ciljeve, prioritete i navike, što mislite da je snažnije u vašem životu – pohlepa ili zadovoljstvo? Kako možete živjeti zadovoljnim životom?
4. Iako je zadovoljstvo nužno u životu svakog kršćanina, ne smijemo ga zamijeniti sa samozadovoljstvom. Objasnite svojim riječima u čemu se razlikuje to dvoje? Po čemu možemo razlučiti da je netko zadovoljan, a ne samozadovoljan?
5. Važno je još razjasniti da idolopoklonstvo nije kad vjernik padne u grijeh, nego kad se preda, ustraje u grijehu. Uzevši

u obzir sve što ste dosad naučili u ovim lekcijama, po čemu biste rekli da se to dvoje razlikuje?

6. Ako kažemo da je svojevoljni grijeh duhovni kriptonit, trebamo razumjeti i da nam Bog daje potpuno novi život s novom naravi – svojom naravi. Shvaćate li da je moguće da ne budemo skloni griješiti te da budemo skloni biti pravedni? Kako se osjećate znajući da je takva preobrazba moguća – čak i očekivana od vas?

Peta lekcija: Imitacija Isusa

Istaknute teme iz poglavlja 15-18

1. Bog vas je spasio da bi vas doveo k sebi. Želi imati blizak odnos s vama. Preduvjet je da se očistite od stvari ovoga svijeta jer On želi imati iskreni odnos s vama. Što to znači? Kako možete znati da ste to učinili?
2. Zamislite Božje razočarenje kada ljudi za kojima čeznu odluče otići od Njega, čak i nakon što su rekli da ih je On spasio. Kako biste se osjećali da osoba s kojom ste se vjenčali ne želi biti s vama u istoj prostoriji? Ili da uopće ne želi razgovarati s vama na telefon? Ili da vam se obraća samo preko treće osobe? Kakav biste odnos uopće mogli imati nakon svega toga?
3. Aron je ostao u taboru pa bismo mogli reći da mu je bilo ugodnije u taboru s ljudima nego u Božjoj prisutnosti na planini. I neki kršćani su takvi – ugodnije im je u crkvi nego u Božjoj prisutnosti. Kako reagirate kad osjetite Božju prisutnost?
4. Izraelci su imali velikog svećenika, govorili su da ih je Jahve izbavio iz Egipta, štovali su Jahvu žrtvama paljenicama i

pričesnicama, čineći to cijelo vrijeme usmjereni na zlatno tele – sve samo da bi trčali za svojim željama. Ako su Izraelci mogli sve to činiti u Božje ime, a svejedno vršiti lažno, odvratno štovanje, može li i crkva danas činiti isto? Kako bi to izgledalo?

5. Izraelci su držali neke od Božjih zapovijedi, zanemarujući ostale. Crkve širom svijeta čine isto, odabirući dijelove Pisma koji im se sviđaju, ignorirajući u isto vrijeme druge koji ih potiču na sveti život, potpuno posvećen Bogu. Kako možemo znati da štujemo pravog Isusa, a ne njegovu imitaciju?

Šesta lekcija: Polazišna točka

Istaknute teme iz poglavlja 19-21

U što se razvio lažni Jahve u Izraelu, a u što se razvija lažni Isus danas? I jedno i drugo je rezultat otvrdnulog srca zbog nedostatka pokajanja.

1. Ova lekcija puno govori o pokajanju – potrebi za pokajanjem, ulozi pokajanja u evanđelju i tome što ono stvarno znači. Po čemu je to slično ili različito vašem dosadašnjem učenju o pokajanju? Mijenja li vaš pogled na evanđelje? Ako da, na koji način?
2. Svako evanđelje započinje pričom o Ivanu Krstitelju koji je propovijedao obraćenje od grijeha i pokajanje. Dakle, evanđelje o Isusu uvijek započinje pokajanjem. Što mislite o tome? Zašto je pokajanje toliko važno za evanđelje?
3. Nema istinske vjere u Isusa Krista bez pokajanja za svjesne grijeha. Ako se držimo grijeha i tvrdimo da smo kršćani, prevareni smo. Zašto je Bogu toliko stalo kako mi živimo?

4. Sjetite se priče o Justinu i Angeli, kako Angela nije imala pojma da bi trebala prekinuti s bivšim ljubavnicima kad se udala? Kako bi svi ti ljudi koji ne poznaju Isusa mogli znati da se trebaju pokajati ako im mi to ne kažemo? Što bi nam se moglo dogoditi ako počnemo ljudima govoriti da prestanu griješiti? Zašto je toliko važno izračunati trošak propovijedanja cjelovitog evanđelja drugima?
5. Definiraju nas naša djela, a ne naše namjere. U tome je snaga evanđelja, da može mijenjati živote. Kako nam to pokazuje da je pokajanje nešto pozitivno i dobro? Objasnite svojim riječima zašto je Božji zahtjev da se pokajemo zapravo Njegova milost prema nama.

Sedma lekcija: Istina, tolerancija i ljubav

Istaknute teme iz poglavlja 22-24

1. Juda je želio pisati o čudu spasenja – lijepim stvarima – ali je morao upozoriti svoje čitatelje na one kojima je Božja milost izlika za grijeh. Jeste li vi u svom životu zanemarili Božja upozorenja, govoreći samo lijepe stvari? Zašto je važno da upozorenja i dalje budu dio vašeg života i onoga što govorite?
2. Razlog zbog kojeg crkva danas tolerira grijeh je krivo razumijevanje prave ljubavi. Prava ljubav uključuje istinu, a istina uvijek na umu ima vječnu perspektivu. Kako vječna perspektiva mijenja ono što vam je važno?
3. Ljubiti Boga znači držati Njegove zapovijedi. To razlikuje kršćansku od svjetovne ljubavi. Bez Božjih zapovijedi, kako biste razlikovali Božju ljubav od ljubavi u svijetu?
4. Ljubav bez Božje istine nije prava ljubav – krivotvorina je. Naše se društvo sve više udaljava od te ljubavi i zato

crkva teži imitacijama Isusa. Što mislite o govorenju istine u ljubavi? Zašto je tolikim ljudima istina neugodna?

Osma lekcija: Ubijanje kriptonita

Istaknute teme iz poglavlja 25-28

1. Neki vjernici olako prelaze preko grijeha jer ne razumiju da njihov grijeh vrijeđa Božje srce. Drugi vjeruju u laž da smo grešnici po naravi te da je Kristova krv dovoljna da nas oslobodi od kazne za grijeh, ali nas ne može osloboditi od ropstva grijehu. To su vjernici sa kriptonitom – svjesnim grijehom u kojem ostaju. Na koji su način jedni i drugi utjecali na vas? Na koji su način utjecali na druge vjernike?
2. Treća skupina vjernika su iskreni kršćani koji upadnu u grijeh, ali se bore protiv njega. Žele izaći iz grijeha, ali još uvijek nisu otkrili u Božjoj riječi kako postati slobodni od njega. Sram zbog grijeha drži ih svezanima. Koje biste istine iz ovih lekcija podijelili s vjernikom u takvu stanju?
3. U ovoj sam lekciji podijelio vlastito svjedočanstvo oslobođenja od požude i pornografije. Što vas je u svjedočanstvu najviše dotaknulo? Zašto? Što vam predstavlja najveći izazov? Zašto?
4. Sloboda od grijeha dolazi od božanske žalosti, a ne svjetovne tuge. Božanska žalost prepoznaje da su naši grijesi ranili Boga, dok svjetovna žalost jedino brine o tome kako naši grijesi utječu na nas i našu budućnost. Što mislite, zašto Bog daje svoju milost i oslobađa nas samo u slučaju prve žalosti, ali ne i druge? Prepoznajete li razliku između te dvije vrste žalosti u svom životu?
5. Priče o superjunacima privlače nas jer odgovaraju na želje naših srca. Vjernici rane crkve bili su superjunaci

svoga doba. Kako mi možemo postati superjunaci našeg vremena? Kako bi se to odrazilo na način na koji svijet doživljava Boga?

6. Bog je ratnik, a mi smo stvoreni biti poput Njega. Isus je pozvao svih sedam crkava u Otkrivenju na pobjedu, što znači da smo i mi pozvani u isto te da postoji neprijatelj kojeg trebamo pobijediti. Dok razmišljate o toj poruci, recite kako je promijenila način na koji gledate na Božji poziv da nadvladate u ovom životu? Kako je promijenila način na koji promatrate sebe, druge vjernike i crkvu u cjelini?

DODATAK

SPASENJE JE DOSTUPNO SVIMA

*Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin,
i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš
spašen. Doista, srcem vjerovati opravdava,
a ustima ispovijedati spašava.
(Poslanica Rimljanima 10,9-10)*

Bog želi da živite život u izobilju. Strastveno vas voli i ima plan za vaš život. Ali svoju sudbinu možete ostvariti samo na jedan način: primajući spasenje kroz Božjega Sina, Isusa Krista.

Isusovom smrću i uskrснуćem, Bog je otvorio put da uđete u Njegovo kraljevstvo kao ljubljeni sin ili kći. Isusova žrtva na križu omogućila vam je vječni život potpuno besplatno. Spasenje je Božji dar vama; ne možete ga ničim zaslužiti ili zaraditi.

Da biste primili taj dragocjeni dar, prvo trebate priznati da ste sagriješili, živjeti neovisno o svom Stvoritelju jer to je korijen svih grijeha koje ste počinili. Pokajanje je nužan korak do spasenja. Petar je to jasno rekao kada je pet tisuća ljudi bilo spašeno u Djelima apostolskim: „Pokajte se dakle i obratite da se izbrišu grijesi vaši“ (Djela apostolska 3,19). Pismo kaže da smo svi mi rođeni kao

robovi grijeha. Posljedica je to Adamova grijeha koji je započeo obrazac svjesne neposlušnosti. Pokajanje je odluka da želimo prestati slušati samo sebe i Sotonu, oca laži i postati poslušni svom novom Gospodaru, Isusu Kristu – koji je dao život za nas.

Vlast nad svojim životom trebate predati Isusu. Da bi Isus mogao postati vaš „Gospodar“, morate mu predati vlast nad svojim životom (duhom, dušom i tijelom) – svime što jeste i što imate. Njegova vlast nad vašim životom postaje apsolutna. Čim to učinite, Bog će vas izbaviti iz tame i preseliti vas u svjetlost i slavu Njegova kraljevstva. Prijeći ćete iz smrti u život – postat ćete Njegovo dijete!

Ako želite primiti spasenje po Isusu, molite ove riječi:

Bože koji si na Nebesima, priznajem da sam grešnik te da nisam ispunio tvoje pravedne standarde. Zaslužujem vječnu kaznu za grijeh. Hvala ti što me ne želiš ostaviti u tom stanju jer vjerujem da si poslao Isusa Krista, svog jedinog Sina, rođenog od djevice Marije, da umre za mene i ponese moju kaznu na križ. Vjerujem da je trećeg dana uskrsnuo i sada sjedi tebi zdesna kao moj Gospodar i Spasitelj. Zato se danas kajem za svoju neovisnost i predajem zauvijek svoj život Isusovoj vlasti.

Isuse, priznajem te kao svog Gospodara i Spasitelja. Uđi u moj život kroz svog Duha, da postanem Božje dijete. Odričem se djela tame koja sam nekoć činio i od ovog dana nadalje neću više živjeti za sebe. Tvojom milošću, živjet ću za tebe koji si se predao za mene da bih ja mogao živjeti zauvijek.

Hvala ti, Gospodine; moj je život sada u potpunosti u tvojim rukama i prema tvojoj Riječi, nikada se neću posramiti. U Isusovo ime, amen.

Dobrodošao u Božju obitelj! Ohrabrujem te da podijeliš svoje uzbudljive vijesti s drugim vjernikom. Važno je i da se pridružiš lokalnoj crkvi koja vjeruje u Bibliju i povežeš se s drugima koji te mogu ohrabriti u tvojoj novoj vjeri.

Upravo si krenuo na najljepše putovanje. Želimo ti da rasteš u otkrivenju, milosti i prijateljstvu s Bogom svakoga dana sve više!

Služba Messenger International pomaže pojedincima, obiteljima, crkvama i narodima u razumijevanju i doživljavanju transformirajuće snage Božje Riječi.

Rezultat su osnaženi životi, preobražene zajednice i dinamična reakcija na nepravdu koja ugrožava naš svijet.

Cloud Library je online platforma za pastore i vođe širom svijeta, gdje mogu besplatno koristiti digitalne materijale na svom jeziku.

Posjetite CloudLibrary.org za više materijala Johna i Lise Bevere na više od 90 jezika!

e-knjige, video i audio učenja, audio knjige, biblije...

CLOUD LIBRARY

Želite saznati više? Skenirajte ovde:

PRIČA O BRAKU

Jednom davno...

Brak je trebao trajati zauvijek. Brak je bio savez koji je spleo jednog muškarca s jednom ženom. To je tkanje oboje činilo jačim, plemenitijim i zvonkijim izražajima onoga što su stvoreni biti. Zajedno su bili bolji nego kada su bili odvojeni.

Obred vjenčanja bio je tek početak – predvorje njihovog sretnog življenja do kraja života. Svaki odabir i postupak osmišljeno je izgrađivao život koji je predstavljala njihova zajednica. Muž i žena hodali su ususret nepoznatom s isprepletenim rukama, srcima i glasovima, kako bi izrazili ljubav svojega Stvoritelja.

Kako smo izgubili dodir s tom dubokom ljubavnom pričom? U Priči o braku John i Lisa Bevere pozivaju vas da ponovno otkrijete Božji izvorni naum. Bez obzira na to jeste li u braku, zaručeni ili sami, vaša je priča dio Njegove.

Interaktivna knjiga uključuje:

- dnevne pobožnosti
- pitanja za grupnu raspravu
- alate za nacrt vašeg braka iz snova
- korake za uspješno pisanje vaše priče.

DOBRO ILI BOG?

Zašto dobro bez Boga nije dovoljno?

AKO JE DOBRO, TO MORA BITI BOG. ZAR NE?

U današnje vrijeme termini dobro i Bog čine se kao sinonimi. Vjerujemo da ono što je općenito prihvaćeno kao dobro mora biti u skladu s Božjom voljom. Darežljivost, poniznost i pravednost su dobre. Sebičnost, arogancija i nasilje su zli. Razlika je prilično očita.

Ali je li to sve? Ako je dobro tako očito, zašto Biblija poučava da moramo imati uvježbana osjetila za razlikovanje dobra i zla?

Dobro ili Bog? nije samo još jedna poruka samopomoći. Ova će knjiga učiniti mnogo više od toga da traži promjenu tvog ponašanja. Osnažit će te da se povežeš s Bogom na razini koja će promijeniti svaki aspekt tvog života.

NEPOPUSTLJIVI

Pronaći istinu u moru mišljenja

Ako je ikada postojalo doba u kojem trebamo biti nepopustljivi u vezi ljubavi i istine, to je sada. Bog je Ljubav. Bog je Istina. I ljubav i istina su bezvremene te nadilaze trenutne trendove i mišljenja. Ponekad će upravo govorenje istine biti najveći izraz ljubavi koji možemo pokazati, ali da bismo govorili istinu, moramo je prvo živjeti.

Kroz biblijske stihove i priče, najprodavanija spisateljica, Lisa Bevere, vodi vas na putovanje, do jedinog mjesta na kojem možemo naučiti ne samo počivati u Božjoj nepokolebljivoj istini i ljubavi, nego i postati nepopustljivi – oni koje ništa ne može uzdrmati, odlučni i postojani.

Bog nam otkriva svoj plan dok boravimo u Njemu, tako nas odgaja i oblikuje. Dok počivamo u Kristu, našem kamenu temeljcu, postajemo nepopustljivi.

VOĐENI V JEČNOŠĆU

Neka vaš život nešto znači danas i zauvijek

Jednoga ćete dana stati pred Boga i dati račun za svoj život. Najvažnije pitanje koje si sada možete postaviti jest hoćete li biti spremni?

Većina kršćana zna da će njihov odgovor na križ odrediti gdje će provesti vječnost. No, jeste li svjesni da će ono što činite u ovom životu odrediti način na koji ćete provesti vječnost?

Bog želi da otkrijete svoj poziv. Ne želi vas držati u mraku. Zapravo, On čezne da pronađete svoj smisao i svrhu koja dolazi uz razumijevanje toga zašto uopće postojite na ovoj zemlji.

Život nakon posljednjeg daha puno je više od pukog odredišta. Nemojte čekati dok ne postane prekasno. Otkrijte svoju od Boga danu sudbinu, tako da vaš život nešto znači danas i zauvijek.

BEZ SUPARNIŠTVA

Prihvatite svoj identitet i svrhu
u dobu zbunjenosti i uspoređivanja

Ima razloga zašto gledamo na druge kao na suparnike i ograničavamo se na uspoređivanje i natjecanje. Imamo neprijatelja koji napada naš um, volju i emocije u nadi da ćemo nasrnuti na sebe i jedni na druge. To je začarani krug koji nas odvaja od prisnih odnosa, stvara zbunjenost u vezi s našim identitetom te ograničava našu svrhu.

U knjizi *Bez suparništva*, Lisa Bevere, autorica najprodavanijih knjiga, dijeli kako otkrivenje Božje ljubavi lomi ta ograničenja. Naučit ćete kako prestati gledati druge kao suparnike i kako ostvariti duboku povezanost sa svojim Stvoriteljem za kojim čeznete – povezanost koja nosi obećanje istinskog identiteta i intimnosti. Zdravim biblijskim učenjem, ispunjenim proročkim uvidom u naše dane, Lisa koristi humor i strast da vas izazove.

Vrijeme je da iskoračimo naprijed i živimo život bez suparništva.

AFFABEL

Audiopredstava

Affabel je epska alegorija koju je napisao John Bevere. Predstavlja prozor u onozemaljsku stvarnost, oslikavajući nam mnoge istine Božjega kraljevstva. Za vjernike je od ključne važnosti živjeti s vječnom perspektivnom na umu, pa ipak, ponekad je teško shvatiti vječnost.

Pridružite se veličanstvenom Kralju Jalynu, mračnom gospodaru Dragonu, Milosrdnoj, Neovisnom i ostalima dok istražujete čudesnu zemlju Affabel i strašne predjele zemlje Samoće. Neće vam biti svejedno kada glavni likovi počnu otkrivati što im je u srcu.

Affabel audio predstava u epizodama dinamičan je i slikovit dio poruke knjige Vođeni vječnošću.

UBIJANJE KRIPTONITA

Materijali za pouku

Knjiga koju držite u ruci dio je materijala za pouku Ubijanje kriptonita, Johna Beverea. Ovom knjigom i dodatnim materijalima koji su dostupni na priloženom DVD-u, a koje možete učitati i s CloudLibrary.org, svaki dio ovog dinamičnog učenja koje mijenja život imate na raspolaganju za proučavanje. Ako ga izučite temeljito, utjecat će na vaš kršćanski hod s Bogom, unaprijediti ga i omogućiti vam da za Boga učinite više.

Materijali za pouku ***Ubijanje kriptonita*** sadrže:

- **knjigu *Ubijanje kriptonita***
Ona je jedini tiskani dio ovih materijala. Knjiga se također nalazi na DVD-u u PDF formatu.
- **DVD *Ubijanje kriptonita***
Priloženi DVD sadrži cjelokupni materijal u digitalnom obliku. Ovaj DVD nećete moći reproducirati na svom kućnom DVD uređaju. Međutim, sve datoteke možete učitati na svom tabletu/padu, računalu ili pametnom telefonu.
- **Audio knjigu *Ubijanje kriptonita***
Sva poglavlja knjige Ubijanje kriptonita pročitana na vašem jeziku u MP3 formatu.
- **Seriju video učenja *Ubijanje kriptonita***
Svih 6 poglavlja video učenja u MP4 formatu.
- **Audio predstavu *Affabel* u MP3 formatu**
Sve četiri epizode audio predstave Affabel.
- **Bonus materijale**
DVD, također, sadrži druge knjige i materijale, uključujući audio predstavu Affabel te e knjige Vođeni vječnošću i Dobro ili Bog?

Svi su ovi materijali poklon vama!

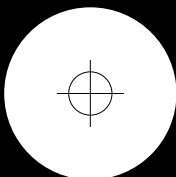
Budite slobodni umnažati ovaj DVD, umnažati materijale, slati ih prijateljima elektroničkom poštom, kopirati i lijepiti tekst u dokumente u Wordu, slati učenja svojoj crkvi i učitavati ih na Internet da ih drugi koriste. Dijelite ove materijale gdje god postoji glad za dobrim učenjem Božje Riječi i za osnaženim kršćanskim životom.

Detaljnije informacije o materijalima za pouku *Ubijanje kriptonita*:

- **Datoteke na ovom DVD-u ne mogu se** reproducirati na uobičajenom DVD uređaju. Kako su u pitanju 'višemedijske' IE video datoteke, audio datoteke i tekstualne datoteke, mogu se puštati i gledati samo na računalu ili digitalnom uređaju.
- **MP4 video datoteke** možete učitati i puštati sa svog tableta ili računala.
- **MP3 audio datoteke** možete prebaciti na svoj audio medijski uređaj, pametni telefon ili računalo.
- **PDF digitalne datoteke** možete prebaciti na svoj tablet ili računalo. Lako ih se čita, ispisuje ili umnaža.

UBIJANJE KRIPTONITA

DVD S MATERIJALIMA

Preuzmite dodatne
materijale na stranici:
CloudLibrary.org

Namijenjeno za korištenje
samo na računalu

JOHN BEVERE

Ovo poučavanje i druga učenja Johna i Lise Bevere dostupni su na Messengerovoj besplatnoj stranici s videomaterijalima i drugim materijalima za preuzimanje:

CloudLibrary.org

Dodatni materijali na mnogim jezicima dostupni su za pregled i preuzimanje na stranicama YouTube.com & Youku.com i drugim mrežnim stranicama s medijskim sadržajima.

POPUT SUPERMANA koji može preskočiti svaku prepreku i pobijediti svakog neprijatelja, Kristovi sljedbenici posjeduju nadnaravnu sposobnost da nadvladaju svaki izazov s kojim se susretnu. No, Supermanov, a ujedno i naš problem, jest kriptonit koji nam krade snagu.

Naravno, i Superman i kriptonit su izmišljeni. Ali duhovni kriptonit nije.

Ova knjiga odgovara na pitanje zašto mnogi od nas ne mogu iskusiti božansku snagu koja se jasno očitovala među kršćanima prvoga stoljeća.

U knjizi **Ubijanje kriptonita**, John Bevere otkriva što je kriptonit, zašto ugrožava naše zajednice i kako se osloboditi njegova ropstva.

SADRŽI DVD S MATERIJALIMA *UBIJANJE KRIPTONITA*

John Bevere i njegova supruga Lisa osnivači su službe Messenger International. Propovjednik i autor najprodavanijih knjiga, John donosi poruke beskompromisne istine s odvažnošću i strašću. Njegova je želja poduprijeti lokalne crkve i voditelje neovisno o njihovom mjestu boravka, jeziku ili financijskoj situaciji. Dosad su njegove knjige prevedene na više od 100 jezika i milijuni primjeraka strateški poslani pastorima i voditeljima diljem svijeta.

Preuzmite dodatne
materijale na stranici
www.CloudLibrary.org

OVA JE KNJIGA AUTOROV DAR
I NIJE NA PRODAJU

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ZELITE VIŠE?
SKENIRAJTE OVDJE.